TATIANA DE ROSNAY
Autoarea bestsellerului SE NUMEA SARAH
Express
Mâine ne va fi mai bine
LITERA
folio

TATIANA DE ROSNAY

MÂINE NE VA FI MAI BINE

Titlul original:
Nous irons mieux demain, 2022

Traducere din limba franceză şi note de
Andreea Năstase
Editura Litera
— 2023 —

Versiune ebook: v1.0, februarie 2024

Pentru Émile

„Suflă în lumânare. N-am nevoie să văd ce culoare au gândurile care mă frământă."[1]

Émile Zola, *Germinal,* 1885

Candice trebuia să-şi ia fiul de la grădiniţă, de pe rue de l'Espérance, şi întârziase deja. Greva din transportul public ajunsese la apogeu şi peste tot domnea atotputernică exasperarea. Trotuarele erau alunecoase din cauza burniţei, iar pietonii se străduiau cum puteau să evite bicicletele şi trotinetele; erai nevoit să-ţi faci loc cu coatele ca să avansezi. Ambuteiaje şi claxoane, nici un fel de transport în comun: la capătul răbdării, oamenii se înjurau, insultele zburau din toate direcţiile, toată lumea era cu nervii întinşi la maximum. Inclusiv Candice. Mergea pe jos de peste o oră, venind de la République. Din fericire, drumul de întoarcere cu Timothée avea să fie mai scurt, căci locuia la câteva minute de grădiniţă, pe rue des Cinq-Diamants.

De la Sena o luase pe boulevard de l'Hôpital, care dădea în Place d'Italie. Încă vreo zece minute şi avea să ajungă. În faţa semaforului din intersecţie se formase o mulţime compactă care aştepta să treacă. Brusc, o maşină ieşi din rând şi acceleră pe lângă coloană, lovind-o pe femeia care se afla chiar în faţa lui Candice.

---

[1] Émile Zola, *Germinal,* traducere de Oscar Lemnaru, Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, 1960.

Auzi un urlet, o voce feminină, apoi o siluetă fragilă se desprinse de sol ca o haină ridicată de vânt. Scrâşnete de frâne, zgomotul înfundat al căderii, strigăte îngrozite. Lumina era slabă, nu vedeai mare lucru, dar câţiva trecători se apucaseră imediat să filmeze cu telefoanele de la distanţă, fără ca cineva să-i vină în ajutor victimei.

Când se apropie de trupul întins pe jos, Candice putu distinge un păr blond rar, pete de sânge şi un chip ascuţit, palid. Cineva strigă:

— A murit!

Şoferul maşinii se tânguia că nu apucase s-o vadă. Mulţimea se făcea tot mai densă în jurul necunoscutei care zăcea pe asfalt, dar nimeni nu avea curaj să se apropie. Candice se lăsă în genunchi pe carosabilul ud.

— Mă auziţi, doamnă?

Victima, la peste cincizeci de ani, avea nişte ochi negri imenşi.

— Da, îi răspunse cu glas limpede. Vă aud.

Purta un palton negru elegant şi o eşarfă galbenă de mătase.

— Trebuie chemată salvarea! strigă o femeie peste capetele lor. Uitaţi-vă în ce hal îi e piciorul!

— La dracu', să sune cineva! urlă şi un bărbat.

Mulţimea din jur începu să freamăte ca într-un balet haotic, în timp ce alţi gură-cască filmau în continuare. Candice îi ruga în minte să înceteze. Dacă ar fi fost vorba de mama sau de sora lor?

— Nu vă faceţi griji, ambulanţa trebuie să apară dintr-o clipă în alta. O să fie bine.

Încerca să o liniştească rostind cuvintele pe care ea şi le-ar fi dorit să le audă dacă s-ar fi aflat în locul necunoscutei.

— Mulţumesc... mulţumesc frumos.

Victima vorbea lent, ca şi cum fiecare silabă i-ar fi provocat dureri atroce. Pielea ei părea acum de-a dreptul transparentă, iar

ochii o fixau intens pe Candice. Încerca să-şi mişte mâinile, dar nu reuşea.

— Vă rog... vreţi să vedeţi dacă...

Candice se aplecă deasupra ei.

— Da, vă ascult.

— Cerceii mei... îi am de la tata. Ţin mult la ei. Am impresia că...

Candice zări un cercel în lobul urechii drepte, o perlă. Nimic în cel din stânga. Probabil că bijuteria se desprinsese la impact.

— Vă rog, căutaţi-l... căutaţi-l...

Cu o mână tremurândă, Candice îi îndepărtă şuviţele de păr blond. Nici urmă de cercel, nici dedesubt, nici alături.

— Nu trebuie atinsă! behăi o femeie.

— Atenţie, trebuie aşteptată salvarea! se irită şi un tip din dreapta ei.

Candice îşi păstră cu greu calmul.

— Îi caut cercelul! O perlă. Mai bine uitaţi-vă pe unde călcaţi.

Curioşii îi ascultară îndemnul, îndreptându-şi lanternele telefoanelor spre asfalt.

— L-am găsit! strigă cineva.

Minuscula bijuterie fu depusă reverenţios în palma îngheţată a lui Candice.

— Aţi putea să... şopti femeia rănită schiţând un gest.

Candice îi fixă cercelul în lobul urechii stângi.

— Tata nu mai e printre noi. Mi le-a oferit la ultimul Crăciun pe care l-am petrecut împreună, explică victima pe o voce stinsă.

Candice o atinse liniştitor pe mânecă.

— Păstraţi-vă puterile, doamnă.

— Da... dar îmi face bine să vă vorbesc.

Cuprinsă de un sentiment acut de milă, tânăra îi adresă un zâmbet. Avea senzaţia că ambulanţa nu se grăbea deloc. Frigul se

făcea tot mai muşcător şi ploaia n-avea de gând să se oprească; aerul era greu, umed, încărcat de poluare. „Ce loc urât ca să mori”, îşi spuse. „Să crăpi tocmai aici, pe dreptunghiul ăsta de asfalt ud, în dreptul vitrinelor împopoţonate şi al neoanelor ţipătoare de pe clădirile moderne, cu mirosul pestilenţial al metropolei blocate de ambuteiaje în nări.” Dar gândurile ei i-ar fi putut purta ghinion femeii, aşa că se strădui să se concentreze asupra lui Timothée, care o aştepta la grădiniţa cu program prelungit, asupra cumpărăturilor pentru cină, asupra lui Arthur, care urma să o viziteze în acea seară, asupra înregistrărilor obositoare de peste zi, făcute încă şi mai dificile de greve şi de absenţele unor colegi.

Se uită către picioarele victimei, dar întrezări o rană care i se păru atât de teribilă, încât îşi mută rapid privirea.

— Nu vă faceţi griji, vine imediat salvarea. O să vă ducă la spital. Doctorii vor avea grijă de dumneavoastră, o să vedeţi. O să vă treacă.

I se adresa victimei pe un ton matern, cel pe care-l folosea când încerca să-l liniştească pe Timothée, care împlinise trei ani. Necunoscuta avea probabil vârsta mamei ei, dacă nu chiar mai mult. Nu ştia dacă o auzea, dacă vorbele ei o ajutau; nu mai îndrăznea s-o atingă.

— Sunteţi aşa de drăguţă... mulţumesc...

Glasul i se transformase într-o şoaptă.

În jurul lor creştea vacarmul vocilor şi al circulaţiei. De departe se auzea o sirenă.

— Aţi auzit? Vine!

Acelaşi chip palid, imobil, umezit de ploaie. Era oare prea târziu? Lui Candice îi venea să plângă. Încerca din răsputeri să se controleze. O străină! O femeie pe care nu ştia nici măcar cum o cheamă, dar nu-şi putea alunga din cap imaginea trupului ridicat

de la sol ca de o mână nevăzută, zgomotul căderii pe asfalt, trăsăturile muribunde, mâinile mici, cu degetele încordare ca nişte gheare.

— Vă rog, cum vă numiţi? îngăimă victima.

Un paramedic o rugă să se ridice şi să se dea la o parte. Toată lumea trebuia să se îndepărteze.

Femeia o apucă însă de mâneca hainei cu o forţă surprinzătoare. Ochii ei negri erau ca două fântâni adânci.

— Candice Louradour, îi răspunse.

— E un nume frumos. Vă mulţumesc. Pentru tot.

Avea buzele complet albe. Candice se simţi împinsă în timp ce salvatorii formau în jurul femeii căzute la pământ un fel de zid: targă, oxigen, aparate. Unul dintre paramedici se încruntă la vederea rănii de la picior.

— Ah, fir-ar să fie! Arată rău! îi scăpă unei asistente fără voia ei.

Lucrau în tăcere, metodic. Chipurile le erau grave şi gesturile, precise. Tuburi, mască de oxigen, pătură din polietilenă. În scurt timp, femeia nici nu se mai vedea. Veni şi poliţia şi îl săltă pe şoferul înlăcrimat. Unul dintre paramedici ceru poşeta victimei. Candice începu s-o caute în jur, în zadar. Curioşii adunaţi ridicau şi ei din umeri. Nimeni nu ştia unde era.

— A furat-o careva, bombăni un tânăr.

— Ce ruşine! exclamă femeia din stânga lui.

Candice îi întrebă pe doctori unde o duceau. La spitalul Cochin. Apoi, puse întrebarea care o chinuia cu adevărat:

— O să scape?

Nici un răspuns. Femeia aceasta anonimă pleca spre urgenţe de una singură, fără nici un suflet apropiat care să aibă grijă de ea. Poate că tocmai de aceea nici nu avea să scape.

Ploua mărunt în continuare. Mulţimea se dispersase. Candice rămăsese singură pe trotuar, înconjurată de zgomotul strident al claxoanelor. Lumea revenise la ritmul firesc. Victima accidentului fusese deja uitată; urma să devină subiect de conversaţie la masa de seară, la categoria „fapte diverse". Timothée îşi aştepta mama. Candice întârziase peste măsură. Cu toate acestea, nu ezită nici o secundă: porni la drum, dar nu către grădiniţă. Îşi scoase telefonul şi îl anunţă pe Arthur că se ducea la spitalul Cochin. Bărbatul păru şocat.

— O femeie a fost lovită de maşină în faţa mea. E rănită. Trebuie să te duci să-l iei tu pe Timothée de la grădiniţă, te rog!

— Dar o cunoşti pe femeia asta?

— Nu. E singură. Piciorul ei... a fost oribil... vreau să fiu acolo pentru ea, pentru...

Îi simţea iritarea, dar ştia că poate conta pe el. Îi dăduse cheile apartamentului, chiar dacă oficial nu locuiau împreună. Rămânea la ea peste noapte de trei sau patru ori pe săptămână. Lucra la o firmă de tip *start-up* de lângă grădiniţa copilului. Arthur acceptă. Aveau să se vadă mai târziu. Promise să se ocupe şi de cumpărături. Candice îi mulţumi şi grăbi pasul.

Spitalul se afla la douăzeci de minute pe jos dacă o luai pe avenue des Gobelins, apoi pe boulevard Arago. Mergea repede, cu gluga trasă bine pe cap. Frigul înţepător îi ciupea pometii, iar apa îi intrase în ghete. Şi-ar fi dorit să fie la ea în sufragerie, la căldură, cu băieţii, dar se simţea ca mânată de o misiune. Se hotărî totuşi să nu zăbovească prea mult lângă necunoscută, doar cât să afle care este situaţia.

La urgenţe domnea o atmosferă calmă. Explică de ce venise: nu, nu cunoştea numele victimei, o persoană cam la cincizeci de ani, blondă, secerată de o maşină în place d'Italie. Fu invitată să se

aşeze. O femeie somnola într-un colţ, iar o alta, în faţa ei, îşi ţinea capul în mâini. Timpul abia se scurgea.

Atmosfera îi trezea amintiri de la decesul tatălui ei. Mirosul acela... pe cât de familiar, pe atât de insuportabil! Rememora ultimele clipe petrecute alături de el. În vârstă de cincizeci şi şapte de ani, murise de Covid-19 în câteva săptămâni, în cursul celui de-al doilea val, din octombrie anul trecut. De atunci nu mai călcase într-un spital, iar acum tristeţea şi spaima îşi croiau iarăşi drum în sufletul ei.

Dar, la urma urmelor, ce căuta acolo? De ce îşi făcea atâtea griji pentru o necunoscută despre care nu ştia mai nimic? N-ar fi fost mai normal să-şi vadă de treabă, odată plecată ambulanţa?

Se gândea la Arthur şi la Timothée. Era norocoasă să aibă un asemenea bărbat în preajmă după ce se despărţise de Julien, tatăl copilului, pe când acesta avea doar optsprezece luni. Arthur reuşise să o facă din nou fericită.

Minutele se scurgeau încet. Îşi puse căştile în urechi şi începu să asculte muzică pe Deezer bătând uşurel ritmul cu picioarele. Probabil că Arthur îi făcuse deja baie copilului, îi dăduse să mănânce paste, iar acum îi citea povestea de noapte bună. Peste câteva clipe, un bărbat cu chipul ca de ceară se aşează pe un scaun. Nici o noutate despre victima accidentului. Candice termină un album întreg de-al lui Angèle, una dintre cântăreţele ei preferate. Se pregătea să plece, când un doctor în bluză verde îşi făcu apariţia. Îşi scoase în grabă căştile din urechi.

— Sunteţi pentru femeia din place d'Italie?

Confirmă cu o înclinare din cap.

— Starea pacientei este stabilă.

— Şi piciorul?

Doctorul se strâmbă.

— E complicat.

Tăcere.

Candice îl întrebă dacă urma să rămână internată multă vreme.

— Deocamdată o ţinem aici. Sunteţi fiica ei?

— Nu, nici vorbă. Am asistat la accident. Eram lângă ea când...

— Înţeleg.

— I-a fost găsită poşeta? Actele?

— Nu, nimic. Nu ştim cum o cheamă.

— Nu-şi mai aminteşte?

— Este sub sedative şi va rămâne sedată toată noaptea.

Candice se gândi la cerceii primiţi de la tatăl ei, la eşarfă şi la paltonul elegant. Era clar că femeia nu avea de unde să ştie dimineaţa, când îşi alesese hainele, ce urma să i se întâmple seara. Undeva pe lume trăiau nişte oameni cărora nici nu le trecea prin minte că suferise un accident, că nu avea să vină acasă nici în noaptea aceea, nici în următoarea. Poate că avea un soţ care o aştepta la cină, consultându-şi ceasul, sau copii care îşi făceau griji. Telefonul mobil care suna în gol, neliniştea celor apropiaţi. De ce o afecta atât de puternic?

— Cum aş putea să rămân în legătură cu ea?

Rezidentul îi întinse o foaie de hârtie. Începând de a doua zi, înainte de prânz, putea să sune la acel număr de telefon ca să se intereseze de starea pacientei din rezerva 309.

Candice ieşi înapoi în ploaie. Străzile se goliseră, era târziu. Ajunse acasă la capătul puterilor. La cele două ferestre de la ultimul etaj se vedea lumina încă aprinsă: farul ei călăuzitor. Arthur o aştepta în sufragerie; cel mic dormea de mult, după ce mâncase bine. Bărbatul o luă în braţe, o linişti, o sărută pe părul încă umed. Încercă să-i descrie oroarea accidentului, fără succes. Nu-şi găsea cuvintele. Ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Eşti atât de sensibilă, Candice. Îţi pasă prea mult de ceilalţi.

Nu era pentru prima dată când îi făcea această observaţie. Rămase mută, lipită de trupul lui. Cu buzele lângă tâmplă, Arthur îi şopti că o căutase mama ei pe telefonul fix.

Candice nici măcar nu se uitase la mobil pe drumul spre casă. Nu se gândise decât la ea, la acea necunoscută singură, fără ai ei.

A doua zi, în drum spre studioul Violette, tot pe jos, în absenţa transportului în comun, şi sub aceeaşi ploaie tenace, Candice îşi sună mama. Cum intră căsuţa vocală, îi lăsă un mesaj. De la moartea tatălui lor, sora ei, Clémence, se ocupa mai mult de ea. Locuia în apropiere, la Alésia, şi o vizita adesea cu copiii. Mama lor, Faustine, avea cincizeci şi cinci de ani, dar nu-şi arăta vârsta, fiind adeseori luată drept sora lor mai mare.

Înainte de prânz, Candice se izolă în bucătărie ca să sune la spitalul Cochin. Îi răspunse o femeie care părea plictisită.

— Rezerva 309? O invită să aştepte puţin, apoi reveni: Pacienta se odihneşte. Totul e bine.

— Şi piciorul?

— O s-o opereze.

— Adică?

— Nu ştiu mai multe. Dacă vreţi, puteţi să-l întrebaţi pe profesorul Sindon. Sunteţi fiica pacientei?

— Nu. Eram acolo, am asistat la accident. Atâta tot.

— Sunaţi mâine, când o să ştim mai multe.

— Da, mulţumesc. Pot să vă las numărul meu de telefon? Dacă... dacă nimeni altcineva nu sună ca să se intereseze de ea.

Rostise ultimele cuvinte cu o voce pierdută. Infirmiera notă numărul fără să facă vreun comentariu.

Întreaga zi îşi îndeplini sarcinile ca un automat, deşi îi plăcea meseria. Lucra ca inginer de sunet la studiourile Violette, o firmă mică, specializată în înregistrarea de podcasturi şi de cărţi audio. Candice făcea priza directă, apoi supraveghea montajul şi mixajul. În general, diverşi actori se prezentau la studio ca să citească texte scrise de alţii. Uneori însă, autorii înşişi acceptau să-şi înregistreze operele, iar acestea erau momentele favorite ale lui Candice. Unii scriitori păreau mai talentaţi decât alţii, în condiţiile în care exerciţiul lecturii cu voce tare nu e deloc uşor. Câteodată nu se lăsa absorbită de poveste, mulţumindu-se să corecteze o pronunţie greşită ori un cuvânt mâncat sau inaudibil, dar în alte dăţi era complet transportată, chiar bulversată de câte un text. I se întâmpla să termine o sesiune de înregistrări cu ochii în lacrimi. Colegii ei, Luc şi Agathe, o tachinau, dar fără răutate.

Se lăsase seara. Candice lucra cu o actriţă când telefonul ei mobil, întotdeauna dat pe modul silenţios când se afla la serviciu, afişă primirea unui SMS:

Bună ziua, vă rog sunaţi la spitalul Cochin, pe numărul acesta.

Dr. Roche

Serviciul prof. Sindon.

Trebui să aştepte finalul sesiunii ca să poată telefona; nu mai avea răbdare. Probabil că artista o judecase drept neplăcut de expeditivă, tocmai pe ea, care obişnuia să schimbe câteva cuvinte la sfârşit cu actorii.

De această dată auzi în difuzor o voce bărbătească. Se prezentă:

— Bună seara, mă numesc Candice Louradour. Am primit un SMS.

— Vă mulţumesc că aţi sunat. Nu s-a prezentat până acum nici un apropiat al pacientei.

— Este conştientă?

— Da, şi tocmai de aceea v-am telefonat.

— Ah, da?

— Singura propoziţie pe care o repetă este: „Aş vrea s-o văd pe Candice Louradour”. Este numele dumneavoastră, dacă am reţinut bine?

Îi confirmă cu glas coborât.

— Puteţi trece în seara asta pe la spital?

— Ca s-o vizitez?

— Da. Cred că i-ar face bine. Este important. Nu are pe nimeni altcineva care să o susţină.

— Şi piciorul?

— Mda, piciorul...

— Ce s-a întâmplat? întrebă, cu inima cât un purice.

— Profesorul a fost nevoit să amputeze. Sub genunchi. Va purta o proteză pentru tot restul vieţii. Se fac unele foarte perfecţionate acum.

Candice era oripilată, incapabilă să vorbească.

— Rana era gravă. Dar va merge din nou. Va merge cu proteza.

Candice închise brusc, fără să scoată o vorbă. Agathe, observând că-i pierise brusc sângele din obraji, o întrebă dacă se simţea bine. Candice îi răspunse vag că tocmai primise o veste proastă, apoi, fără să-şi dea seama de ce, îi spuse că o prietenă suferise un accident.

O prietenă.

Cuvântul i se învârtea prin minte în timp ce se îndrepta spre spitalul Cochin. O prietenă... o străină, în realitate! De ce se ducea ca să vegheze la căpătâiul unei necunoscute? Din nevoia de a ajuta, care o marcase dintotdeauna. Era prima care se oferea să facă un serviciu cuiva, întotdeauna gata să dea o mână de ajutor. Nu putea rezista acestui impuls.

Capitala era iarăşi congestionată, blocată de grevă. Nu mai ploua, dar încordarea oamenilor era aproape palpabilă: urlete, înjurături, claxoane, totul cu butonul de volum la maximum. Meseria ei era să controleze sunetul, de aceea îndura cu greutate larma din jur. Arthur îi răspunsese morocănos când îl sunase ca să-l roage să-l ia, încă o dată, pe Timothée de la grădiniţă. Apoi însă, aflând despre piciorul amputat, rămăsese fără replică.

Candice îşi sună mama de pe drum, îi ascultă pălăvrăgeala şi îi povesti despre Timothée, pe care Faustine îl adora şi-l cerea mai des în vizită. Nu-i dezvălui că se ducea să viziteze o necunoscută la spital. Când închise, văzu că primise un SMS de la sora ei:

Candi, trebuie să vorbim. Clem

Nedumerită, încercă să ia legătura cu ea; nu-i lăsă mesaj vocal, ci îi trimise la rândul ei un SMS.

Serviciul profesorului Sindon se găsea la ultimul etaj al clădirii D. Aceleaşi culoare lugubre, iluminate prea puternic, acelaşi miros înţepător de dezinfectant care îi amintea de moartea tatălui ei. Doctorul Roche, la vreo patruzeci de ani, cu privirea ageră, o aşteptа. O sfătui să-şi pună un halat peste haine. Pacienta era conştientă, dar încă slăbită. Operaţia decursese bine.

Candice trebui să admită că nu prea ştia ce căuta acolo.

— Doamna este complet singură. N-a vrut să vadă pe altcineva în afară de dumneavoastră.

Nu-i venea să creadă că familia nu dăduse nici un semn de viaţă. Cel mai probabil, victima accidentului trăia singură, îi explică medicul. Îl întrebă dacă ştia că i-a fost amputat piciorul.

— Da. Şi-a amintit cum o cheamă. Poşeta i-a fost găsită şi adusă la noi de poliţie.

Candice îl urmă într-un vestiar unde îşi puse halatul şi îşi încuie lucrurile într-un dulăpior. Bântuită de amintirea decesului tatălui

ei, privi cum bărbatul deschidea uşa unui salon tăcut, plin de aparatură medicală. Văzu o siluetă pe pat, chiar mai fragilă şi mai slabă decât îşi amintea. Se temu că o să vadă rana, piciorul tăiat, dar partea de jos a trupului bolnavei era acoperită complet cu un cearşaf steril. Nu i se vedea decât chipul, la fel de palid, cu cei doi ochi negri, imenşi, în mijloc.

Se apropie. Străina o fixă imediat cu privirea şi încercă să schiţeze un surâs. Avea buzele crăpate şi pielea deshidratată, acoperită de riduri mărunte. Părul îi stătea lipit de creştet şi părea cenuşiu, mai puţin blond. Părea îmbătrânită, ca o femeie de şaizeci de ani, dacă nu mai mult, însă gâtul, mâinile şi trăsăturile degajau o mare fineţe. Probabil că fusese frumoasă cândva.

— Candice Louradour, aţi venit. Mulţumesc, rosti femeia cu o voce straniu de gravă pentru silueta fragilă.

Candice nu ştia ce să-i răspundă. Stătea stingheră, cu doctorul Roche lângă ea. Între timp, medicul se asigură că pacientei îi mergea bine, cu excepţia ameţelii şi a gurii extrem de uscate. Chemă o asistentă, care îi dădu să bea apă.

După câteva înghiţituri, femeia reîncepu să vorbească.

— Voiam să vă mulţumesc, domnişoară. În zilele noastre e greu să dai peste un om cumsecade.

— Cu plăcere, doamnă.

— Numele meu este Dominique. Dominique Marquisan.

Candice era jenată. Nu ştia dacă se cădea să-i răspundă „bună ziua” sau „încântată de cunoştinţă”.

Doctorul le lăsă singure. Dominique Marquisan tăcu, dar tăcerea ei nu era apăsătoare.

— Cum vă mai simţiţi? îndrăzni într-un final s-o întrebe.

— Sunt obosită şi mi-e frică.

Îi răspunse că o înţelegea, că şi ei i-ar fi fost frică dacă s-ar fi aflat într-o asemenea situaţie. Îi propuse să anunţe un membru al familiei.

Doamna lăsă ochii în jos.

— Nu, nu este cazul.

Aşadar, doctorul avea dreptate. Trăia singură.

— Atunci, nişte prieteni, poate?

— Nu, mulţumesc.

În faţa unei solitudini atât de copleşitoare, Candice se simţea neputincioasă. Pacienta nu-şi ascundea situaţia, ci şi-o asuma.

— Părinţii mei nu mai sunt pe lumea asta.

Se abţinu s-o întrebe despre vreun fost soţ sau copii. În schimb se interesă de soarta şoferului care o lovise. Doamna îi răspunse că nu ştia mai nimic despre el, că nu i se spusese mare lucru. Cu siguranţă, urma să aibă loc un proces şi să se stabilească despăgubiri. Ştia că nu va rămâne multă vreme în salonul postoperatoriu; după ce-şi recăpăta puterile trebuia să înceapă exerciţiile de reeducare. Candice se temu că femeia o să aducă vorba despre piciorul tăiat. Simplul gând o panica. Temându-se să nu comită vreo impoliteţe, lupta din răsputeri să nu se uite înspre partea de jos a patului, unde se ghicea o umflătură sub cearşaf.

— Câţi ani aveţi, domnişoară?

— Douăzeci şi opt.

— Păreţi chiar mai tânără, eu nu v-aş fi dat mai mult de douăzeci şi doi sau douăzeci şi trei.

— Da, mi s-a mai spus. Câteodată e enervant, mai ales când încerci să impui puţină autoritate.

— Pot să vă rog ceva?

— Sigur că da.

— Puteţi să-mi daţi poşeta, vă rog?

Poşeta se afla pe o măsuţă, lângă patul medical. Candice i-o întinse.

— Mă scuzaţi, dar nu am destulă putere. Vă rog s-o deschideţi dumneavoastră.

Era o poşetă de marcă, din piele, bleumarin, de mărime mijlocie. Când o deschise, simţi imediat un miros feminin, de pudră. În interior, lucrurile erau aranjate cu grijă, nu ca în geanta ei. Văzu nişte chei, o perie de păr, un portofel, o pudrieră, un ruj şi un telefon mobil. Poşeta zburase prin aer, fusese împinsă de colo-colo, pierdută şi regăsită, dar nu avea nici cea mai mică zgârietură, pe când proprietara ei îşi pierduse un picior.

— Un om cinstit a dus-o la cea mai apropiată secţie de poliţie. Vedeţi, pe lume mai există oameni buni, ca dumneavoastră.

Un zâmbet.

— Şi nu vi s-a furat nimic?

— Nu. Am ceva bani la mine, dar nu lipseşte nimic. Căutaţi bine, cerceii mei sunt la fundul genţii, într-un plic.

— Ah, da. I-am găsit. Vreţi să vi-i dau?

— N-aţi putea să-i luaţi cu dumneavoastră?

Candice îi aruncă o privire nedumerită.

— Mi-e teamă să nu dispară, îi explică Dominique.

— Dacă vreţi, poţi să-l rog pe doctorul Roche să-i pună în seif.

— Nu, păstraţi-i la dumneavoastră pentru mine, vă rog. O să mi-i daţi înapoi când... când o să puteţi.

Cum era posibil ca această femeie să-i acorde atâta încredere? Nu o cunoştea. Nu ştia nimic despre ea.

Rămăsese cu plicul în mână.

— Nu am seif la mine acasă...

— Valoarea cerceilor este pur sentimentală. Mi-ar părea foarte rău să-i pierd. Este ultimul cadou primit de la tata.

— Da, îmi amintesc. Ultimul Crăciun cu el.

— Deschideţi plicul, Candice.

Îi pronunţa numele într-un mod foarte nostim, zâmbind.

Două perle gri montate în aur. Îi povesti că proveneau din Tahiti. Tatăl ei se ocupase de tot, îşi dăduse toată silinţa ca să-i facă o bucurie fiicei sale.

Candice se gândi la propriul ei tată, plecat aşa de repede dintre cei vii. Nu avusese timp să le mai ofere cadouri. Fusese întotdeauna un om grăbit, în viaţă ca şi în moarte. Dacă ar fi apucat să-i facă un asemenea dar, l-ar fi păstrat cu sfinţenie.

— Vă ajut cu plăcere. O să am grijă să nu-i găsească Timothée.

Fu rândul pacientei s-o privească surprinsă. Candice o lămuri că era vorba despre fiul ei.

— Ce vârstă are?

Îi răspunse că Timothée avea trei ani.

— Înseamnă că sunteţi măritată?

Candice nu reuşi să-i interpreteze expresia de pe chip: dorinţă? Gelozie? Curiozitate?

— Trăim separat.

— Atât de tânără, şi deja mămică divorţată.

— Nu, nu divorţată. Nu ne-am căsătorit.

Ca să schimbe subiectul, îşi asumă riscul de a o întreba care era starea ei civilă. Pacienta rămase tăcută câteva secunde, apoi răspunse cu un oftat:

— Eu? Nimic.

Candice n-ar fi putut spune ce voia să însemne acel „nimic”. Nu fusese niciodată căsătorită? Nu avea copii? Nu îndrăzni să continue cu întrebările, temându-se să nu o jeneze pe această femeie infirmă şi, vizibil, foarte singură.

— Timothée are noroc cu o mamă ca dumneavoastră. Cum vă câştigaţi pâinea?

Pacienta folosea expresii oarecum desuete, ca în filmele din anii '70 care îi plăceau aşa de mult mamei ei, cele cu Romy Schneider şi Michel Piccoli.

— Sunt ingineră de sunet.

— Pentru industria cinematografică?

Candice îi explică ce făcea la studioul Violette. Dominique o asculta cu atenţie, ca şi cum povestea ei ar fi fost extraordinar de captivantă, şi punea întrebări la care Candice răspundea pe larg. Conversaţia era atât de agreabilă, încât tânăra nu-şi dădu seama că timpul de vizită se epuizase. Noroc cu doctorul Roche, care veni să o caute. Era momentul să plece.

— O să mai treceţi să mă vedeţi?

În ochii ei vibra speranţa. Neputând s-o refuze, Candice promise că o să revină curând.

Abia ieşise din spital când auzi telefonul. Era sora ei, Clémence. Vorbea pe tonul acela imperios, care o agasa. Voia neapărat să o vadă în aceeaşi seară; era important. Candice îşi spuse că probabil se certase din nou cu soţul ei şi avea nevoie de cineva care să-i ridice moralul. Sau poate că voia să i-o lase în grijă pe fiica ei cea mică, Nina, care era de vârsta lui Timothée. Candice o mai ajuta din când în când.

Se gândi la Timothée şi la Arthur, care o aşteptau. Se făcuse târziu. Bietul Arthur, iar făcuse singur cumpărăturile şi pregătise cina. Nu putea să-i lase baltă pe amândoi. Încercă să-i explice lui Clémence situaţia, cu accidentul, spitalul, amputarea, sărmana femeie singură şi cele două suflete care o aşteptau acasă.

Sora ei o întrerupse fără ezitare:

— Ascultă-mă bine, e vorba despre tata.

— Ce-i cu tata?

— Dacă nu poţi să treci pe la mine, vin eu pe la voi.

— Stai! Acum ies de la spitalul Cochin, nu ajung în rue des Cinq-Diamants mai devreme de douăzeci şi cinci de minute.

— Te aştept jos. Pa.

Sora ei ştia totul despre ea. În fine, aproape totul. Clémence nu cunoştea teribilul secret cu care Candice se confrunta în intimitatea băii sau a bucătăriei. Nu ştia nimic, la fel ca părinţii lor. Răul se strecurase pe sub radarul familiei timp de paisprezece ani. O jumătate din viaţa lui Candice. Moartea tatălui lor agravase situaţia. Era vorba despre un rău lent, insidios, care o devora sistematic, zi de zi, ca o otravă. Nici Julien, fostul ei iubit, nu se prinsese de nimic, deşi fuseseră împreună patru ani. Nici Arthur n-avea habar. Candice era foarte atentă, îşi ştergea urmele ca un criminal şi îşi purta secretul ca pe un veşmânt greu care o sufoca. Să vorbească? Cu cine? Oricum, era prea târziu. Ar fi trebuit să ia măsuri mai demult, când ieşise din adolescenţă, dar îl întâlnise pe Julien, de care se crezuse îndrăgostită, apoi venise pe lume Timothée. Îşi spusese că sarcina o va salva de acea porcărie, că va scăpa în sfârşit de obsesie. Degeaba. Otrava revenise insidios, cu paşi mici. Ştia că nenumărate fete şi femei sufereau la fel ca ea, ştia că existau locuri speciale unde ar fi putut obţine îngrijire, dar teama şi ruşinea o blocau. Îşi spunea aproape în fiecare zi că o să scape, că-şi va lua din nou viaţa în mâini, şi uneori chiar reuşea. Era un miracol, o senzaţie extraordinară, dar, din păcate, doar un armistiţiu. După o vreme, recădea sub tirania acelei mizerii, era din nou redusă la sclavie. Ajunsese să se urască pe sine, să-şi urască trupul când se privea în oglindă. Era copleşită de silă.

Sora ei o aştepta la intrarea în bloc, cu o ţigară între degete. Candice ştia că nu fuma în casă sau de faţă cu fiicele sale, dar că imediat ce ieşea îşi aprindea una. Pe cât de blondă era ea, pe atât de brunetă era Clémence – din misterele geneticii. Avea ochi neguroşi, ca tatăl lor, pe când Candice moştenise ochii deschişi la culoare ai mamei. Mai împărtăşeau şi o aniversare, căci se născuseră în aceeaşi zi, la doi ani diferenţă.

— Nu vrei să urci? E frig!

— Nu. Prefer să stăm aici, îi răspunse Clémence.

Se îmbrăţişară, cu chipurile înroşite de ger. Chiar şi cu fesul acela ridicol cu moţ, fără machiaj şi cu nasul roşu, Clémence era frumoasă. Candice îi propuse să intre măcar în holul blocului, unde se puteau încălzi lângă calorifer. Clémence stinse ţigara şi acceptă să o urmeze în interior.

Sora cea mare nu se grăbea cu dezvăluirile şi părea destul de confuză. Povestea ceva despre un telefon mobil, un Samsung model mai vechi. I-l puse în mână lui Candice, care privea aparatul fără să priceapă.

— E al doilea telefon al tatei.

— Avea două?

— Da.

— Şi ce-i cu asta?

Clémence continuă în şoaptă. Cu două săptămâni în urmă, mama lor se hotărâse să facă ordine în şifonierul răposatului. Până atunci nu avusese curaj să se apropie de el. Clémence venise s-o ajute. Nu fusese uşor, pentru că parfumul tatălui lor încă impregna puloverele şi fularele. Se luptase minute în şir să-şi reţină lacrimile, pe când mama lor reuşise să rămână calmă. Triaseră haine şi obiecte de care nimeni nu se atinsese de la decesul lui Daniel, survenit cu un an în urmă. La un moment dat găsise telefonul

mobil în buzunarul unui sacou şi îl examinase mirată, pentru că tatăl lor folosea un iPhone recent, cadou de aniversare de la Faustine şi de la fete. Se hotărâse pe loc să nu-i spună nimic mamei şi strecurase aparatul în poşetă. Avusese un fel de premoniţie, înţelesese că ar fi fost mai bine ca Faustine să nu-l vadă.

La întoarcerea acasă constatase că bateria era complet descărcată, aşa că se văzuse nevoită să comande un încărcător pe internet. Odată pornit, aparatul îi ceruse codul PIN. Ezitase înainte să meargă mai departe cu cercetările. Chiar era o idee bună să afle ce se găsea în acel telefon ascuns cu grijă, într-un sacou vechi? Tatăl lor fusese un bărbat exuberant, jovial, cu burtă, cu barbă şi un râs puternic, molipsitor. Pe scurt, nu părea genul care să ascundă secrete. Îndoiala îşi înfipsese ghearele în inima ei. Poate că, de fapt, nici nu era telefonul lui.

Se dusese la un magazin specializat cu livretul de familie, actele de identitate şi certificatul de deces al tatălui, şi totul se rezolvase în câteva minute. Telefonul fusese, într-adevăr, achiziţionat pe numele Daniel Louradour, iar codul PIN trebuia schimbat ca să obţină acces la apeluri şi mesaje. Vânzătoarea din spatele tejghelei îi aruncase un surâs ironic. După părerea ei, nu trebuie să-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala, adică în memoria unor telefoane vechi. Poţi să ai nişte surprize extrem de neplăcute. De atunci, Clémence nu îndrăznise să-l aprindă. Îl vârâse într-un sertar şi încercase să uite de el. Dar, cum o rodea prea puternic curiozitatea, se hotărâse să ceară sfatul lui Candice.

Se lipiseră de caloriferul de fontă, cu vopseaua scorojită. La ora aceea târzie, micul imobil era silenţios. Copiii de la etajul unu nu se mai alergau în hol, iar domnişoara Lafeuille, bătrâna de la doi, stinsese televizorul. Zgomotul traficului din stradă se atenuase şi el. Rămăseseră într-o tăcere aproape perfectă, care se prelungea.

Ochii lui Candice mângâiară cutiile poştale metalice, gresia uzată de sub picioarele lor, pereţii spălăciţi, apoi se opriră asupra chipului încordat al surorii ei.

— Şi ce-ai vrea să fac? o întrebă.

— Să te uiţi în telefon. Eu, una, nu-s în stare.

— De ce eu?

— Pentru că tu eşti mai curajoasă.

— Nu-i adevărat!

Clémence o mângâie pe obraz. Amândouă ştiau că aşa era: Candice le ţinuse pe linia de plutire după decesul lui Daniel. Ea le susţinuse moralul când cadavrul fusese ridicat şi îmbălsămat, apoi, tot ea se ocupase de formalităţi. Ea era cea care încasa, cea care strângea din dinţi, care nu se lăsa impresionată, care părea că nu se teme de nimic. De altfel, îţi dădeai seama dintr-o privire că aşa stăteau lucrurile. Clémence era înaltă şi slabă, iar Candice, plinuţă şi robustă.

— Putem să ne uităm împreună, dacă vrei.

Clémence scutură din cap.

— Nu. Ia-l tu. Îţi trimit codul PIN prin SMS. Poate că n-o să găseşti nimic pe el. Am o imaginaţie prea bogată, ca de obicei...

Dintr-odată, lui Candice i se păru că aparatul cântărea mai greu în mâna ei, că-i ardea pielea. Îşi îmbrăţişă sora şi începu să urce. În micul ei apartament nu se vedea nici o lumină, cu excepţia becului de la intrare. Se descălţă şi lăsă deoparte poşeta şi mobilul. Arthur dormea, cu siguranţă. Timothée, la fel. Se deplasa în vârful picioarelor. I-ar fi priit un ceai de plante, dar fierbătorul făcea prea mult zgomot.

Să scotocească prin telefon acum, sau să aştepte până dimineaţă? Era din ce în ce mai agitată. Îi era foame, căci sărise peste cină. În mod normal s-ar fi bucurat la gândul pierderii unei

mese, dar în noaptea aceasta angoasa îi săpa un gol în stomac. Se temea de ceea ce ar fi putut descoperi în telefon, aşa cum nu reuşea să-şi scoată din cap acel picior amputat pe care nu-l văzuse, dar care o bântuia. Gaura din stomac i se lărgea şi ameninţa s-o înghită cu totul, bolborosind oribil, precum canalul unei căzi care se goleşte. Încercă să reziste, ca de fiecare dată; închise ochii şi se forţă să-şi controleze respiraţia, pe deplin conştientă că nu avea nici o şansă. Trecuse mult timp de la ultima criză.

Găsi în frigider resturile de la cina băieţilor. Fără să se mai aşeze, fără să-şi pună în farfurie, începu să se îndoape direct cu mâna din cratiţă. Îi trebuia mâncarea acum, pe loc, neîncălzită, în picioare, în faţa frigiderului deschis; avea nevoie de acei gnocchi reci, înfăşuraţi într-un sos lipicios şi tăvăliţi prin parmezan, pe care nici nu se mai obosea să-i mestece, doar îi molfăia puţin şi-i înghiţea cu frenezie. Erau buni, o umpleau, o îndestulau. Doar senzaţia de plenitudine, de saţiu, îi putea oferi o scurtă pauză, putea colmata vidul care o rodea până în măduva oaselor. Cu urechea la pândă, cu spatele la uşa salonului, râcâia fundul cratiţei cu unghiile, îşi sugea degetele. Nu se săturase încă. Trebuia să termine tot, tot ce putea înghiţi: crusta puţin arsă, restul de brânză gruyère rasă, blatul de plăcintă crud, apoi, din dulap, pâinea întărită, pesmetul rămas într-o pungă, prăjiturile lui Timothée, fulgii de piure. În tăcere, în numai câteva minute de frenezie.

În sfârşit, se simţea plină şi voma îi umplea esofagul. Se îndreptă spre toaletă cu paşi moi, legându-şi părul în coadă cu elasticul pe care-l purta întotdeauna la încheietură. Nu avea nevoie să-şi vâre degetele pe gât, îi ajungea doar să se aplece deasupra vasului de toaletă, iar ceea ce ingurgitase ţâşnea afară cu o mică sforţare. Ca bonus, primea şi un jet de lichid stomacal acid, care o ardea pe trahee, îi inunda nările şi o făcea să lăcrimeze instantaneu. Nu-şi

dădu silinţa să vomite tot, ca să nu facă prea mult zgomot. Ştia că eliminase cea mai mare parte din mâncare. Flutură în jur un spray de interior, ca să neutralizeze mirosurile suspecte, trase apa şi frecă veceul cu peria ca să alunge ultimele urme. Mai avea de parcurs o etapă: spălatul pe dinţi. Reuşise încă o dată. A doua zi avea să se ducă la cumpărături, ca să înlocuiască produsele consumate, dar ştia că Arthur n-o să observe nimic. Era prea vicleană. Nimeni nu o prinsese niciodată, nici familia, pe vremea când locuia în casa părintească, nici Julien. Schimba locul alimentelor, mintea sau se prefăcea mirată că s-au terminat prăjiturile sau pastele.

Se demachie, se dezbrăcă şi se pregăti să se strecoare în cămaşa de noapte. Cântarul mecanic de sub comodă îi dădea ghes să-şi verifice greutatea. Cifra indicată o scandaliză. Degeaba muta aparatul de colo-colo, degeaba se sprijinea cu mâna pe marginea chiuvetei, degeaba învârtea puţin cadranul mai la dreapta, nimic nu funcţiona. Cifra aceea nemernică urma s-o bântuie toată noaptea şi chiar a doua zi, punându-şi amprenta pe orice eveniment, pe orice conversaţie, pe orice acţiune pe care ar fi întreprins-o. Despotică, avea să-i coloreze starea de spirit în cele mai sumbre nuanţe. Se strâmbă când îşi privi trupul în oglindă, simţind cum se urăşte pe sine mai mult decât de obicei. Totul atârna pe ea: sânii prea voluminoşi, pe care ar fi vrut să şi-i taie, faldurile de grăsime de pe şolduri, pulpele care îi stăteau lipite, burta bombată, genunchii groşi. Ceea ce detesta însă cu asupra de măsură erau umerii rotunzi, insuficient de laţi, după părerea ei, care nu-i permiteau să-şi ţină capul sus ca Faustine sau Clémence, nu-i dădeau acea siluetă egipteană cu umeri laţi, şolduri fine şi abdomen plat. I se părea că seamănă cu un mormoloc dizgraţios, cu o bilă de grăsime, cu un pachet umflat.

Îşi lăsase poşeta la intrare. O luă, împreună cu telefonul tatălui ei, şi se instală din nou în bucătărie. Clémence îi trimisese codul, dar încă nu-i venea să treacă la fapte. În timp ce reflecta, deschise plicul cu perlele lui Dominique Marquisan şi le lăsă să-i cadă în palmă. O străbătu un fior văzând biluţele sidefii care străluceau în obscuritate. Avea impresia că adusese acasă, în intimitatea refugiului ei, nişte obiecte malefice – telefonul, bijuteriile – şi că acest gest imprudent contamina până şi aerul pe care îl respira.

Ascunse perlele într-un sertar mai înalt, unde mânuţele curioase ale lui Timothée nu puteau ajunge, şi porni vechiul telefon Samsung. Nici o imagine deosebită ca ecran de veghe; în agendă, numere necunoscute şi nume care nu-i spuneau absolut nimic. Verifică ultimele SMS-uri: mesaje publicitare pentru noile formule de abonament. Datau din luna de dinaintea decesului tatălui lor. Fusese spitalizat, iar spre final ajunsese să nu se mai poată servi de un telefon, nu mai era în stare să citească şi nici să vorbească. Daniel lucra de vreo cincisprezece ani pentru o agenţie imobiliară. Candice îi cunoscuse de-a lungul timpului pe majoritatea colegilor lui. Unii veniseră chiar la înmormântare.

Trase concluzia că tatăl ei folosea telefonul în scopuri profesionale. Se vedea deja dându-i asigurări lui Clémence, când o atingere pe genunchi o făcu să tresară.

Era fiul ei, Timothée.

— Ah, m-ai speriat!

— De ce nu dormi, mama? Ăsta nu-i telefonul tău.

Nimic nu scăpa atenţiei micuţului.

Îl mângâie inhalând cu nesaţ mirosul călduţ, de somn, care emana din ceafa şi din buclele lui blonde.

— Ai dreptate. E un telefon vechi pe care mi l-a dat mătuşa Clem. Gata, la culcare! E târziu. Şi nu facem zgomot, ca să nu-l trezim pe Arthur.

Trebui să cânte un cântec de leagăn, să aranjeze pătura şi să caute un animăluţ de pluş care se rostogolise sub pat. Când reuşi să se strecoare lângă Arthur era deja două dimineaţa.

Candice se trezi cu un gust metalic neplăcut în gură, aşa cum i se întâmpla în general după câte o criză. Arthur încercă să o sărute, dar îl împinse uşurel la o parte. Trebuia să se spele pe dinţi de urgenţă. Lăsă apa de la robinet să curgă şi se cântări rapid, sprijinindu-se cu mâna de marginea chiuvetei. Coborî de pe aparat încet, fără zgomot. Nu suporta ideea că cineva ar fi putut s-o audă cântărindu-se. Mai ales că citise aceeaşi cifră odioasă, care îi pecetluia ura faţă de sine însăşi, grea precum o poartă de închisoare.

Astăzi nu lucra. Stabilise cu Luc şi Agathe să rămână acasă, pentru că grădiniţa lui Timothée se închisese din cauza grevei. Avea să-şi petreacă ziua ocupându-se de el, ceea ce îi făcea mare plăcere, căci era un copil simpatic şi lipicios. Pregăti micul-dejun pentru toată lumea. Deja în întârziere, Arthur se grăbea să ajungă la firma lui, aflată la doi paşi. Devoră o tartină şi dădu pe gât în viteză o ceaşcă de cafea.

— Te duci să-ţi vizitezi oloaga?

— Nu, trebuie să stau cu Timothée. Altă dată.

— Biata de ea...

— Da, săraca.

Îi zâmbi şi o mângâie pe cap.

— Nu pune prea mult la suflet, Candi. Nu uita că, de fapt, n-o cunoşti.

Candice se mulţumi să schiţeze un surâs. De seara trecută, povestea cu telefonul ascuns începuse să estompeze, în mintea ei, drama doamnei Dominique Marquisan. Sigur, Arthur avea dreptate: era o străină cu care nu avea nici în clin, nici în mânecă. Asistase la accident şi îşi făcuse datoria de om cu vârf şi îndesat, se dusese la căpătâiul bolnavei. Totuşi, n-ar fi trebuit să accepte perlele. Actul o lega de femeia aceea, orice şi-ar fi spus. Pe de altă parte, nici nu era ceva grav, căci putea să i le înapoieze oricând.

Arthur abia ieşise când îi sună mobilul: Clémence. Îi spuse că deocamdată nu avea noutăţi şi că urma să mai scotocească prin telefon, deşi nutrea convingerea că nu era altceva decât un aparat primit de la firmă, pe care tatăl lor îl folosea rar.

Ziua se scurse încet, ritmată de activităţi specifice: jocurile, plimbarea prin cartier, mesele, siesta, cântecele şi dezmierdările. Se învăţase repede să-l crească de una singură. După despărţire, fostul ei iubit, Julien, făcuse un copil cu altă femeie, iar pe Timothée nu-l deranjase deloc apariţia unui frăţior mai mic; din contră, se arătase curios şi entuziast.

La finalul zilei, în timp ce fiul ei se uita la desene animate, Candice începu să butoneze din nou telefonul răposatului ei tată. Prin faţa ochilor îi defilau diverse e-mailuri, toate legate de activitatea agenţiei imobiliare pentru care lucrase acesta. Observă că îşi clasa metodic dosarele, în funcţie de client şi de dată: vizite, estimări, chirii, garanţii, suprafaţa locuibilă conform legii Carrez, încălzire, lucrări de efectuat etc. Totul părea extrem de profesional. Clémence se speriase degeaba. Candice schiţă un surâs batjocoritor la adresa surorii sale, care avea obiceiul să facă din ţânţar armăsar.

Încă mai zâmbea când îşi dădu seama că nu toate e-mailurile proveneau de la aceeaşi adresă. Pe telefon erau instalate două căsuţe poştale, una intitulată *louradour.daniel@vintimmobilier.fr*, iar

cealaltă *gabriellelettre28@mymail.com*, nume care nu-i spunea nimic. O colegă de-a tatălui ei? Apăsă pe ea de curiozitate, ca să aibă conştiinţa împăcată înainte să stingă definitiv telefonul. În mesagerie nu fusese creat decât un singur folder, numit „O". Deschise primul mesaj, trimis cu zece ani înainte de pe contul *valentinpaprika333@jet.fr.*

Casa i-ar plăcea lui Gabrielle. E mare, cu un etaj şi mansardă. Deşi s-a sălbăticit, grădina e plină de farmec. Am văzut un stejar şi un smochin. Da, sunt de făcut lucrări de renovare, dar exact asta ne place. La o oră de Paris, spre sud. Ieşirea Courtenay, apoi un cătun drăguţ, la câţiva kilometri, pierdut printre câmpuri. Gabrielle ar fi de acord să treacă s-o vadă? Ar putea merge cu Valentin. Vinerea asta, de exemplu.

Candice apăsă pe următorul mesaj, trimis de acelaşi Valentin, neputându-şi alunga senzaţia neplăcută că se comportă indiscret. Descoperi fotografia unei case de ţară, însoţită de un plan cadastral. Se vedea faţada din piatră albă, acoperită de iederă, cu obloane vopsite într-un albastru ars de soare.

Vila O pare construită anume pentru Gabrielle şi Valentin. N-a mai fost locuită de multă vreme şi înăuntru s-au instalat liliecii, dar ce importanţă are? Valentin se gândeşte să facă o ofertă. N-ar vrea să le scape o asemenea ocazie, totuşi! Ar fi o nebunie să nu încerce. Ce părere are Gabrielle? Valentin aşteaptă telefonul ei.

Cine erau aceşti oameni? Care era sensul acestei corespondenţe de pe telefonul tatălui ei? Ce legătură aveau cu el? Începu să deschidă alte documente, rapoarte despre progresul lucrărilor.

Ultimul, cel mai recent, data de un an.

Valentin a aşteptat mult un apel de la Gabrielle, după care a înţeles că nu i se va putea alătura la Vila O. Nu este supărat, dar îi este dor de ea. Teribil de dor. Se gândeşte tot timpul la ea şi îşi face griji. Adesea, ca ieri, de exemplu, trece pe sub ferestrele ei. Ştie că ea nu este acolo şi, oricum,

nu ar îndrăzni nici în ruptul capului să sune la sonerie. Vila este frumoasă în culorile acestei toamne triste. Iradiază iubirea lor. V.

Respiraţia lui Timothée pe ceafă o făcu să tresară.

— Mama, de ce te uiţi atâta la telefonul ăsta?

La trei ani, băieţelul se exprima deja foarte bine, pe o voce apăsată şi clară. Candice se ridică şi vârî aparatul în buzunar. Ca să scape de întrebare, îi propuse un joc nou şi o nouă gustare. De ce se simţea jenată? La urma urmelor, nu făcea nimic rău. Găsise această corespondenţă veche, despre Valentin şi Gabrielle, care nu-l incrimina în nici un fel pe tatăl ei. Nu avea nici cea mai mică idee cine erau cei doi şi nici cum ajunsese povestea lor acolo. Istoria unei case, a acelei Vile O, poate?

O afacere de ieşire din indiviziune, fără îndoială. Îl auzea adesea pe tatăl ei discutând cu notari despre succesiuni şi moşteniri complicate. După cum spunea el, o casă aduce atât bucurie, cât şi durere, mai ales când trebuie s-o părăseşti.

Restul serii se scurse fără incidente. Arthur o anunţase că rămânea la el acasă, pe rue Monge. Candice pregăti cina pentru cel mic: supa lui preferată, cu orez şi jambon. Ultima criză o împiedica că mai sucombe tentaţiei. Rezista bine, nu se arunca asupra mâncării; reuşi să-l servească pe Timothée, să-l convingă să mănânce, fără să cedeze, fără să se îndoape şi pe ea. Se simţea mândră, deşi ştia că n-o să ţină mult. Va urma încă o criză, mai puternică, mai violentă. Va cădea din nou în patima lăcomiei.

După ce îi făcu baie şi-l băgă în pat, o sună pe sora ei ca să-i împărtăşească descoperirile.

— Am găsit doar un dosar cam ciudat. Un schimb de e-mailuri între două persoane necunoscute, despre o casă.

— Ah! Tata şi casele lui, comentă Clémence.

— Da, doar că nu văd ce legătura ar fi avut el cu casa asta, cu excepţia unei posibile vânzări. În plus, cazul e foarte vechi. Primul mesaj are zece ani.

— Eşti sigură? Nimic mai mult?

Clémence părea de-a dreptul dezamăgită.

— Nu. Am verificat totul.

— Mă rog, poate că e mai bine aşa.

Îşi continuară conversaţia pe alte subiecte.

Mai târziu, în timp ce urmărea un serial la modă pe ecranul laptopului, primi un SMS. Având în vedere ora înaintată, se gândi că era de la Arthur, care îi ura noapte bună, dar numărul afişat nu era înregistrat în memoria telefonului:

Vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut pentru mine.

Dominique M.

Nu ştia ce să răspundă. Probabil că doctorul Roche îi dăduse numărul ei doamnei Dominique Marquisan. Candice şi-o imagină singură în acel salon de spital în întregime alb. Spera că avea un loc de muncă, prieteni sau colegi care să-i fi observat absenţa.

Degetele ei ezitau deasupra telefonului. Nu-şi mai găsea cuvintele, nu reuşea să le aleagă pe cele potrivite. Se simţea neîndemânatică, speriată de teama să nu pară ridicolă, pe de o parte, sau nepăsătoare, pe de alta. După zece minute, îşi luă inima în dinţi şi îi trimise un emoticon reprezentând un trandafir.

Răspunsul lui Dominique Marquisan veni aproape instantaneu: emoticonul cu mâinile împreunate a rugăciune. Candice ştia că această imagine, foarte populară, mai înseamnă şi „mulţumesc”.

După două săptămâni, greva încetă, în sfârşit, iar viaţa îşi reluă cursul normal. Candice avea foarte mult de lucru la studioul de înregistrări. Ajungea acasă seara târziu, după ce îşi recupera fiul.

Arthur o vizita, ca de obicei, de câteva ori pe săptămână. Nu mai avea nici o ştire despre Dominique Marquisan, dar i se întâmpla să se gândească uneori la ea. Era conştientă că o operaţie precum amputarea unui picior necesita o lungă perioadă de tratament şi recuperare. O anumită timiditate o făcea ca, pentru moment, să nu îndrăznească să o contacteze.

Într-o dimineaţă, când ajunse la studio, primi un mesaj:

Bună, Candice, sper că sunteţi bine. Am fost transferată într-un centru de recuperare de lângă spitalul Cochin. O să rămân destul de mult aici. Aş vrea să vă cer un serviciu. Vă rog să mă sunaţi. DM

Îşi pregăti un ceai în bucătărie, bucuroasă că-i putea fi de ajutor din nou lui Dominique Marquisan. Aceasta răspunse de la primul ton de apel. Avea aceeaşi voce lentă şi gravă.

— Ce amabil din partea dumneavoastră că m-aţi sunat, Candice. Sper că nu deranjez. Mă întrebam dacă nu mi-aţi putea aduce câteva lucruri. În curând se face o lună de când n-am mai ajuns pe acasă.

— Sigur, cum să nu, reuşi să îngaime drept răspuns.

Dominique Marquisan îi mulţumi şi îi precizăcă locuia în al nouălea arondisment, pe rue Saint-Lazare, la numărul 66; putea să treacă să ia cheile când dorea. Candice ezită. Era clar că această femeie necunoscută avea o încredere oarbă în ea, motiv pentru care se simţea deopotrivă confuză şi onorată. A doua zi, în timpul pauzei de prânz, se deplasă la clinica de recuperare din strada Méchain, chiar în spatele spitalului Cochin. Nu o găsi pe convalescentă, care avea kinetoterapie, dar o asistentă îi dădu un plic şi o listă.

Se duse pe jos până la Montparnasse, de unde luă metroul 12. Vremea era rece şi senină, cu cerul de un albastru viu. Ieşi la Trinité-d'Estienne d'Orves şi găsi uşor numărul 66 de pe rue Saint-

Lazare, la intersecţia cu rue Blanche. Tastă codul şi intră în imobil. Etajul patru, uşa din dreapta, fără lift. Nu putu să nu se gândească la Dominique Marquisan, care avea să înfrunte nenumăratele trepte cu o proteză pe post de gambă.

Imobilul, cu trei apartamente pe etaj, era destul de bine întreţinut. Uşa de la intrare se deschise cu un scârţâit, şi Candice pătrunse într-un vestibul îngust care dădea într-un salon luminos, decorat în tonuri de gri şi ocru. Dominique Marquisan o rugase să şi aerisească, aşa că deschise larg fereastra care dădea spre piaţa cu copaci din faţa bisericii Trinité, acum scăldată în soare. În afara mirosului de închis, se remarcau ordinea perfectă şi absenţa prafului. Ambianţa generală sugera rafinament. Candice notă absenţa obiectelor personale şi a fotografiilor de familie. Deşi nu foarte mare, dormitorul era luminos şi plăcut, cu un şemineu placat cu marmură şi patul acoperit cu o cuvertură groasă, grena.

Scoase lista şi observă pentru prima dată scrisul doamnei Dominique Marquisan: precis, îngrijit, din alte vremuri. Se îndreptă spre şifonierul din dreapta patului ca să scoată lenjeria intimă cerută de pacientă. Hainele erau imaculate, împăturite cu grijă, ca în magazin; atingerea materialelor care aveau să se lipească de zonele cele mai intime ale femeii îi provoca o senzaţie bizară. Îşi alungă aceste gânduri din minte şi trecu la alegerea puloverelor şi pantalonilor. În sfârşit, se aplecă să tragă afară o geantă de voiaj din piele şi rândui înăuntru hainele. Din baie luă o periuţă de dinţi şi scoase o trusă de toaletă de sub chiuveta impecabilă. Nu se putu împiedica să nu observe că toate produsele cosmetice şi cremele erau de cea mai bună calitate. Văzu chiar un parfum *Oxalys,* marcă de care nu auzise, într-un flacon mov. Îl deschise, şi în jurul ei se răspândi acel miros discret şi pudrat care

emana şi din poşeta femeii. Cum aceasta nu-şi ceruse parfumul, Candice îl lăsă la locul lui, pe etajeră.

Pe lista dată de Dominique Marquisan figurau şi câteva cărţi. Reveni în salon, unde observă că nu exista televizor, în schimb biblioteca ocupa un perete întreg. Evident, avea de-a face cu o persoană avidă de lectură, ceea ce n-ar fi putut spune despre ea însăşi. Îi plăcea să citească, dar nu avea timp, iar seara adormea imediat ce deschidea o carte. Rafturile erau plin de romane, majoritatea clasice, dar şi contemporane. Oare Dominique Marquisan le citise pe toate? Luă un volum la întâmplare – *Villa triste,* de Patrick Modiano. O deschise la pagina de gardă, pe care figura o inscripţie în aceeaşi caligrafie îngrijită: *Dominique M. Aprilie 1977. Saint-Pierre-du-Lac.* Ce vârstă să fi avut Dominique Marquisan în 1977? Ce fel de adolescentă fusese? Unde se afla Saint-Pierre-du-Lac? Nu auzise niciodată de această localitate. Între pagini, găsi o floare uscată. Închise cartea cu grijă să nu alunece şi o aşeză la locul ei. Luă alta, la întâmplare – memoriile generalului de Gaulle. Pe pagina de gardă apărea o altă inscripţie de mână: *Roger Marquisan, vara 1963.* Tatăl ei? Fără îndoială. Puse cartea la loc.

Se instală pe canapeaua moale, gri-perlat, simţindu-se vinovată pentru că o făcea, dar împinsă de o curiozitate vag nesănătoasă. În faţa ei se afla o măsuţă joasă, neagră, lăcuită, cu o scrumieră grea de bronz în mijlocul căreia trona un mic cactus. În stânga avea o lampă cu picior în stil contemporan. Ceva mai departe, un birou de stejar şi încă o lampă, mai mică. Mobila, destul de puţină, era aleasă cu gust. Şi-o închipui pe Dominique Marquisan aplecată asupra unor cataloage de decoraţiuni interioare, asortând culori şi materiale; o văzu în magazine de lux, sigură pe opţiunile ei, informându-i cu aplomb pe negustori că vrea cutare, că-i trebuie

asta şi aia. Vânzătorii o aprobau cuminţi, vizibil impresionaţi de această doamnă care alegea motive şi nuanţe de o eleganţă neostentativă.

De ce îi venea să deschidă sertare, să cotrobăie în intimitatea unei existenţe despre care nu ştia nimic? Care era viaţa acestei femei? Ce profesie avea? Şi-o imagină în roluri de avocată, de redactor de carte, de notar, de jurnalist, de director al unei galerii de artă sau poate de anticar. Se înşela, desigur, dar nu se putea abţine. Misterul o atrăgea cu o forţă irezistibilă. Ce ştia despre familia lui Dominique Marquisan? Oare se certase cu toţi ai ei? Singurătatea femeii o fascina pe Candice. Oare ascundea un secret? Care anume? În orice caz, nu era treaba ei.

Îşi spuse că la ora la care ieşise din apartament în acea dimineaţă de iarnă, în paltonul ei elegant, Dominique Marquisan nu avusese de unde să ştie că va suferi un accident teribil în aceeaşi seară. Ceva mai devreme îi admirase colecţia de pantofi din dulap. Acum, femeii îi lipsea un picior. Simţi cum o cuprinde groaza. Cum îşi va reveni după o asemenea încercare? Se cutremură. Avea Dominique Marquisan un amant, un bărbat care îi iubea trupul? Venea acest bărbat aici, împărţeau oare acest dormitor confortabil? Făceau dragoste? Cât de des? Mai avea curaj să se prezinte goală în faţa lui, acum, într-un picior?

Se certă singură pentru gândurile atât de nepotrivite. Se ridică şi se repezi să adune cărţile pe care i le ceruse femeia: *Balul* de Irène Nemirovsky, *Madame de* a lui Louise de Vilmorin şi *Promisiunea zorilor* de Romain Gary. Le îndesă în geanta de voiaj gândindu-se că nu citise nici una. Dominique Marquisan o rugase să verifice şi conţinutul frigiderului. Bucătăria era minusculă şi foarte curată. Pubela era goală. În frigider găsi câteva borcane de iaurt expirate, nişte brânză mucedă şi fructe putrezite. Luă un sac de gunoi ca să

le arunce şi începu să deschidă dulapurile la întâmplare. Stăpânei casei îi plăcea ceaiul, verde sau din plante; pe un raft tronau mai multe cutii, de diferite mărci. Se întoarse pentru o ultimă dată în salon. În mod bizar, nu-i mai venea să plece. Ar mai fi zăbovit cu plăcere în acest cocon liniştit unde se simţea în pace, senină.

Soneria telefonului o făcu să tresară. Scotoci prin poşetă ca să răspundă. Era chiar Dominique Marquisan. O năpădi un sentiment de ruşine, ca şi cum ar fi făcut ceva ce nu se cade. Femeia o rugă politicos să-i recupereze şi corespondenţa; cheia de la cutia poştală era agăţată alături de celelalte. Apoi, se interesă dacă totul era în regulă pe acasă. Îi spuse scurt că nu avea de ce să se îngrijoreze şi că tocmai se pregătea să plece.

— Vă mulţumesc. Vă aştept, îi răspunse interlocutoarea.

Candice închise fereastra din salon, apoi părăsi apartamentul, încuind uşa în urma ei. Aruncă sacul cu mâncare stricată în tomberonul din curte. În cutia poştală se adunaseră facturi, corespondenţă administrativă, reclame şi două plicuri groase, de culoare crem, pe care figura un scris rotund şi regulat, aproape copilăresc. Pe spate nu figura nici o adresă de retur.

Intră în metrou. Trebuia să-i ducă lucrurile doamnei Marquisan şi să se întoarcă rapid la studioul de înregistrări. Ajunse la clinica de pe rue Méchain cu sufletul la gură. Femeia se afla într-o cameră mult mai primitoare decât rezerva din spital, cu ferestre care dădeau spre grădină. Stătea într-un fotoliu, îmbrăcată cu un halat lung. Avea alături o tavă cu prânzul. Îşi dăduse părul blond-cenuşiu pe spate, iar chipul ei recăpătase puţină culoare. Părea mai liniştită. Candice lăsase geanta de voiaj pe jos, evitând din răsputeri să se uite la piciorul amputat. Simţea că Dominique Marquisan ar fi vrut s-o reţină, să petreacă puţin timp cu ea, dar era aşteptată la muncă. Îi explică, aşadar, că trebuia să plece

imediat. Tristeţea din ochii celeilalte o făcu să-i promită că va reveni curând.

— Vă rog, murmură Dominique Marquisan, mi-ar face mare plăcere.

Candice îşi luă la revedere de la ea şi porni cu paşi mari spre studioul Violette. Abia seara târziu, când se regăsi singură acasă, pentru că Timothée era la tatăl lui, se gândi din nou la apartamentul de la numărul 66 de pe rue Saint-Lazare şi la acea senzaţie rară de calm şi siguranţă pe care o încercase acolo.

Peste câteva clipe, alte gânduri, mai sumbre, veniră s-o tulbure. Mai ales ceea ce-i spusese dentistul în timpul şedinţei de detartraj anual, prin care trecuse cu câteva zile înainte. Ar fi vrut să dea totul uitării, dar cuvintele îi răsunau în urechi ca o profeţie: „Trebuie să te ocupi de asta, Candice. Trebuie să faci ceva. Nu poţi să stai aşa". Şocată, îl întrebase la ce se referea. Dentistul o invitase să coboare de pe scaun şi să se aşeze în faţa lui, la birou. Nu mai zâmbea. Îi explicase că intrase la bănuieli de mai multă vreme, dar că acum diagnosticul se confirma.

Despre ce vorbea? Despre emailul dinţilor ei, tot mai corodat. Semnul caracteristic al răului secret de care suferea: dinţii ei fuseseră supuşi unei eroziuni masive, din cauza acidităţii gastrice generate de vomitatul frecvent. Avea mai multe paciente în aceeaşi situaţie, putea să aibă încredere în el. Medicii ştiau cum să vină în ajutorul tinerelor atinse de bulimie. Candice, profund şocată, nu fusese în stare să scoată nici o vorbă. Rămăsese tăcută, incapabilă să înfrunte privirea dojenitoare a medicului. Aşadar, se vedea. Fusese trădată de starea propriei danturi. La plecare, doctorul îi spusese că rămânea la dispoziţia ei dacă avea nevoie de un sfat. De atunci, se simţea fragilă; avea impresia că cineva îi făcuse o rană în suflet, o plagă supurantă care nu voia să se închidă, care refuza să

se cicatrizeze. Oare era o consecinţă a decesului tatălui ei, a doliului lung pe care îl ţinuse? Sau poate că răul acesta avea rădăcini mult mai adânci, hrănindu-se, fără ştirea ei, dintr-o serie de slăbiciuni mai vechi?

Indiferent de explicaţie, trebuia să meargă înainte. Să încaseze şi să ducă, aşa cum făcuse întotdeauna, ca un soldăţel curajos, căci aşa se vedea pe ea însăşi. Un pelerin neajutorat pe drumul plin de pericole al vieţii. Numai în braţele lui Arthur se simţea bine, era fericită. Când făceau dragoste, uita de toate, de ura pentru trupul ei şi de vidul pe care îl lăsase în urmă dispariţia tatălui.

Sâmbăta următoare, Candice se duse cu Timothée la mama ei. Faustine locuia tot în apartamentul familial, pe rue Raymond-Losserand, în arondismentul paisprezece, lângă rue d'Alésia. Fiecare vizită acolo îi insufla tinerei o tristeţe impregnată de nostalgie. Prezenţa lui Daniel era aproape tangibilă, mai ales că majoritatea lucrurilor lui rămăseseră la locul lor: cutia de trabucuri, jocul de şah sau chitara acustică. De câte ori intra în apartament, Candice simţea (sau poate că imaginaţia îi juca feste) mirosul de lămâiţă al apei de colonie italiene pe care o folosea tatăl ei, *Acqua di Parma.*

Era convinsă că Timothée nu păstrase nici o amintire despre bunicul lui, dar când vedea o fotografie cu Daniel, uşor de recunoscut după barba blondă stufoasă, copilul exclama inevitabil: „Daddy!" Boala lui luase prin surprindere pe toată lumea. Începuse cu o tuse seacă, pe care o tratase cu dispreţ, ca de obicei. Tatăl ei nu se îngrijea deloc de sănătate; puţin îi păsa de ţesutul adipos, de colesterol şi de consumul excesiv de carne. Nu doar că îi plăcea să trăiască bine, ci se şi mândrea cu asta, gata oricând să savureze un trabuc şi câteva pahare de vin de Bordeaux. Luase

coronavirusul în toamnă, în timpul celui de-al doilea val, care surprinsese tot mapamondul. Dintr-odată, începuse să respire cu dificultate şi trebuise internat. Se stinsese din viaţă în mai puţin de o lună.

Candice îşi privea mama, care, cu gesturi graţioase, îi pregătea micul-dejun nepoţelului. Faustine era longilină, avea o siluetă de adolescentă şi plete castanii, neînspicate încă de alb. Chiar dacă se înţelegeau de minune, Candice nu se simţea foarte apropiată de mama ei. Clémence rămânea beneficiara confidenţelor. În schimb, fusese favorita lui Daniel, complicea lui. Aşa funcţionase echilibrul familial până la decesul tatălui lor, după care Candice se simţise de-a dreptul orfană, iar Clémence se apropiase şi mai mult de Faustine.

Încă din adolescenţă, supliciul cel mai mare fusese să stea la plajă lângă Faustine şi Clémence – două lebede şi răţuşca cea urâtă. Moştenise structura corporală a tatălui lor, care, spre deosebire de ea, nu se jenase niciodată de dimensiunile generoase cu care îl înzestrase natura. Rotund şi bonom, Daniel răspândea veselie în jur. De ce nu reuşise niciodată să se poarte ca el? Candice şi-l aminti într-o zi din ultima vacanţă la Royan, ieşind din apă cu zâmbetul pe buze. Degaja o aură relaxată, solară. Era definiţia unui bărbat care se simţea bine în pielea lui. Îşi aminti forţa protectoare a braţelor sale şi îmbrăţişarea sa, tandră şi puternică în acelaşi timp.

Toată viaţa fusese urmărită de remarca: „Vai, ce seamănă cu tatăl ei! E bucăţică ruptă”. Rotunjimile, părul blond, mersul, pe toate le preluase de la Daniel, aşa cum Clémence era copia la indigo a lui Faustine. Tatăl lor nu ştiuse niciodată că, de la vârsta de paisprezece ani, Candice începuse să-şi deteste corpul, robusteţea, colăceii. Nici el, nici Faustine nu-şi dăduseră seama de

infernul pe care îl trăia fiica lor, de obsesia care o măcina zi de zi. La optsprezece ani, când reuşise să slăbească spectaculos, pierzând peste cincisprezece kilograme după o cură draconică de trei luni, toată familia o felicitase. Şi prietenii ei apreciaseră. Devenise la fel de slabă ca mama şi ca sora ei: se topise. Putea să petreacă seri întregi gătind pentru alţii, fără să se atingă de nimic. Nu mânca decât pâine de secară şi iaurt fără grăsime, pe care le făcea să alunece cu trei litri de apă pe zi. Ciclul menstrual i se oprise. Se speriase, dar păstrase secretul. Era aşa de mândră de corpul de silfidă pe care îl obţinuse, încât se înfometa în permanenţă. În timpul zilei, la ore, simţea că pluteşte şi ameţea frecvent. I se întâmplase de mai multe ori să leşine. Infirmiera şcolii îi atrăsese atenţia că se impunea să revină la un regim alimentar normal, dar ea era îngrozită de ideea că ar putea pune la loc kilogramele pierdute. Cu toate acestea, grăsimea revenise, iar după naştere îi fusese imposibil să mai scape de ea.

— Vrei o bucată de prăjitură? o întrebă Faustine. Ştiu că e preferata ta.

— Nu, mulţumesc, îi răspunse.

— Iar ţii regim.

— Nu, nu.

Părinţii ei nu o auziseră niciodată vomitând după cina copioasă în familie; nu bănuiseră calvarul prin care trecea fiica lor şi nu observaseră consecinţele curei de slăbire pe care o ţinuse pe când avea optsprezece ani. Dar nu văzuseră nimic pentru că era atât de pricepută să se ascundă, sau pentru că nu le păsa? se întreba adesea Candice.

— Care mai e viaţa ta, dragă? Cred că eşti bucuroasă că s-au terminat grevele. Îmi închipui ţi-a fost greu, îi spuse Faustine.

Candice aprobă din cap. Era pe punctul să-i povestească despre Dominique Marquisan, despre accidentul, amputarea şi tristeţea acelei femei singuratice. Totuşi, dintr-un motiv pe care nu şi l-ar fi putut explica, alese să păstreze povestea pentru sine. Abordă în schimb un subiect legat de serviciu şi îi povesti despre şedinţele de înregistrări cotidiene cu o actriţă în vârstă, plină de umor, cu un surâs maliţios. Colegii lui Candice o chemau adesea pentru voci aşa-zis „mature". Faustine o asculta cu plăcere, mângâindu-l pe cap pe Timothée, care adormise pe genunchii ei.

După ce îşi luară rămas-bun, Candice se întoarse pe rue des Cinq-Diamants, unde avu surpriza să-l găsească pe Arthur, care pregătea ceva de mâncare. În ciuda zâmbetului afişat, era iritată: de ce trebuia să-şi strice seara gândindu-se la numărul de calorii pe care urma să-l ingurgiteze? De ce nu putea să se bucure de felurile pregătite de un om care ţinea la ea? De fiecare dată o copleşea un val de vinovăţie care o împiedica să guste cel mai mic moment de fericire, să-l capteze, să-l savureze pe îndelete.

Avu parte de câteva momente plăcute şi amuzante când îi făcu baie lui Timothée şi îi dădu să mănânce în bucătărie, cu ajutorul lui Arthur. Culcarea copilului era însă o misiune complexă, pe care Arthur reuşea de fiecare dată să o ducă la capăt cu brio. Îl urmări în timp ce inventa nenumărate giumbuşlucuri ca să-l convingă să se bage sub plapumă. Puţin mai tânăr decât Candice, Arthur era un tip de înălţime medie, cu un păr des castaniu-roşcat. Se cunoscuseră prin intermediul unui prieten comun, la câteva luni de la moartea tatălui ei. Prietenul respectiv organizase întâlnirea, nutrind convingerea că cei doi aveau să se placă. Avusese dreptate. Lui Candice îi plăcea să spună că Arthur profitase de vulnerabilitatea ei, dar adevărul era că se îndrăgostiseră unul de celălalt instantaneu. „Dragoste la prima vedere", repeta tânărul

oricui voia să-l asculte. O considera frumoasă, dezirabilă, aşa cum era. Îi spunea că-i plac femeile cu rotunjimi şi i-o demonstra din plin. Cu toate acestea, gesturile lui tandre şi cuvintele liniştitoare nu reuşeau să stingă ura cu care îşi privea trupul în oglindă şi nici să încheie războiul pe care i-l declarase în secret.

În acea noapte, după ce se asigură că Arthur adormise, se duse la toaletă şi vărsă totul. Apoi plânse de ciudă, pe înfundate, cu spatele lipit de faianţă, copleşită de tristeţe şi de sentimentul inadecvării.

A doua zi, în pauza de masă, trecu să o vadă pe Dominique Marquisan, aşa cum îi promisese. O găsi într-o stare de prostraţie, teribil de palidă, în scaunul ei rulant. Părea incapabilă să vorbească şi avea ochii înroşiţi, ca şi cum ar fi plâns. Jenată şi neputincioasă, Candice abia reuşi să îngaime câteva cuvinte de îmbărbătare.

— Vă rog să mă scuzaţi, şopti în cele din urmă bolnava ştergându-se la ochi. A venit puţin mai devreme şi m-a bulversat.

— Cine a venit? întrebă Candice mirată.

— Şoferul care m-a lovit cu maşina.

Îi povesti că individul se prezentase la recepţie drept un prieten, cu un buchet de flori în mână, şi că astfel reuşise să ajungă la ea. La început, nu pricepuse ce voia, deoarece în seara aceea fatidică totul se petrecuse extrem de repede şi nu apucase să vadă chipul din spatele parbrizului. Bărbatul îi spusese cine era şi căzuse în genunchi în faţa ei; se plânsese că nu mai poate să doarmă noaptea şi că scena accidentului îl bântuia zi de zi, de dimineaţa până seara. Vina îi aparţinea în exclusivitate; era un tip onest, corect, care nu făcuse niciodată rău cuiva în viaţa lui. Acum, greşise grav şi lăsase o femeie infirmă.

Dominique Marquisan vorbea pe o voce stinsă. Închidea frecvent ochii, ca şi cum ar fi fost pe punctul să aţipească, iar sângele refuza să-i revină în obraji.

— A vrut să vadă...

— Ce a vrut să vadă?

— A vrut să vadă... rana...

Se cutremură dintr-odată şi începu să plângă din nou; îi spuse că bărbatul se apropiase şi că ea nu se putuse apăra, că era ca paralizată. Dăduse la o parte cearşaful şi se uitase la ciotul care îi rămăsese din picior. Atinsese cu mâna bandajele, înghiţindu-şi cu greu lacrimile, pe când ea se simţea umilită, agresată. Ajuns la câţiva centimetri de faţa ei, de-i putea simţi răsuflarea, o implorase să nu-l trimită la închisoare, pentru că avea să piardă totul: locul de muncă, familia, copiii. Incapabilă să suporte această proximitate, Dominique Marquisan fusese cuprinsă de panică.

— Atunci am strigat. Am strigat foarte tare. Infirmierele au venit pe loc şi l-au dat afară.

Candice resimţea în carnea ei oroarea prin care trecuse femeia. Îl vedea pe omul, pe călăul acela aplecându-se deasupra ei ca o pasăre de pradă, cu ghearele pregătite să o sfâşie. Fără să se gândească, îşi trecu un braţ peste umerii bolnavei şi îi oferi un şerveţel ca să-şi şteargă lacrimile.

— Sunteţi foarte drăguţă, mulţumesc.

— Cu plăcere, îi răspunse.

Cu dificultate, Dominique Marquisan se aşează mai bine în scaunul rulant. Candice observă un buchet superb de trandafiri albi într-o vază de pe noptieră. Pacienta îi urmări privirea şi schiţă un mic gest de negare.

— Nu, nu sunt de la şofer. A plecat cu flori cu tot. Trandafirii mi i-a adus domnul Agapanthe.

Pronunţa numele acesta într-un mod bizar, afectat, ca şi cum ar fi vrut s-o facă să înţeleagă că era vorba de un personaj de cea mai mare importanţă.

— Sunt frumoşi, murmură Candice ca să spună ceva.

— Da, domnul Agapanthe are gusturi foarte bune.

Se lăsă un moment de tăcere. Doamna Marquisan aştepta să-i ceară detalii despre identitatea bărbatului, dar Candice preferă să păstreze liniştea, ca să-i arate că şi ea se pricepea la jocul acesta.

— Este patronul meu, îi dezvălui în cele din urmă.

— Ce gest adorabil!

Candice ardea de nerăbdare să afle cu ce se ocupa interlocutoarea ei, să ştie ce fel de patron era acest bărbat cu nume ridicol, de plantă, dar îşi dăduse seama că doamna Marquisan avea oricum de gând să-i povestească totul, lent, în ritmul ei.

— Da, este un om foarte politicos. Lucrez cu el de ani de zile. Este exigent, dar extrem de corect.

Un zâmbet îi luminã, în sfârşit, chipul marcat de suferinţă. Continuă descriindu-i lui Candice un bărbat bine conectat social, influent, respectat, fost ministru, precizând la final că, evident, nu-l chema Agapanthe. Folosea acest nume de cod pentru că omul era foarte cunoscut. Lui Candice totul i se părea deosebit de misterios, dar se abţinu să pună întrebări.

Doctorii nu-i puteau indica o dată pentru revenirea la lucru. Îi răspundeau în termeni vagi, ceea ce devenise obositor. În plus, trebuia să se înveţe cu proteza, să meargă şi să trăiască cu ea. Nu o purta încă în permanenţă, dar în curând avea să fie nevoită să o facă.

— Îmi închipui că e greu, spuse Candice.

— Da, dar cel mai greu de suportat e gândul că nu voi mai putea să dansez.

— Să dansaţi?

— Da, am fost balerină în tinereţe. Amatoare, ţin să precizez. Dansul clasic este una dintre cele mai mari bucurii din viaţa mea.

Candice începu să înţeleagă: ţinuta elegantă, spatele drept ca litera „i", gâtul lung, graţios, mâinile expresive... o balerină. Se simţi cuprinsă de încă un val de milă. De ce fusese soarta atât de crudă cu această biată femeie? Cum ţi-ai putea reveni după o asemenea lovitură, mai ales când trăieşti singură? O asculta pe Dominique Marquisan, care continua să-i vorbească despre pasiunea ei, şi şi-o închipuia schiţând paşi de dans, reverenţe, arabescuri, pe scurt, toate mişcările pe care ea însăşi era complet incapabilă să le execute cu graţie. Şi-o imagina într-un tutu roz, pe poante, îngeresc de uşoară, cu părul blond-cenuşiu strâns într-un coc. Firesc, gândurile ei evadară dincolo de zidurile clinicii. Îşi aminti de munca pe care o făcea, de cumpărăturile de care nu trebuia să uite şi de răceala care venise peste Timothée. O să adoarmă greu diseară, din cauza nasului înfundat, iar ea va trebui să dea dovadă de multă răbdare.

— Vă plictisesc cu poveştile mele, îi spuse pacienta pe un ton neutru, cu o umbră de zâmbet în colţul gurii.

— Nu, nu, deloc! se bâlbâi Candice ruptă din visare.

— Ce-ar fi să-mi povestiţi despre dumneavoastră, o invită cealaltă pe un ton imperativ. La urma urmelor, nu vă cunosc aproape deloc. Ştiu că aveţi un copil şi că lucraţi ca inginer de sunet, atâta tot.

Ochii aceia negri o fixau atent, examinându-i fiecare trăsătură a chipului. Candice se repezi să răspundă că viaţa ei era complet neinteresantă – cum altfel ar fi putut scăpa de interogatoriu?

— Aveţi fraţi sau surori?

— Da, o soră, Clémence. E cu doi ani mai mare decât mine.

— Şi părinţii cu ce se ocupă?

— Mama lucrează la o firmă de contabilitate. Tata a lucrat în domeniul imobiliar, dar a murit, în noiembrie anul trecut. De atunci, mama a luat o pauză de la muncă.

— Îmi pare rău să aud că v-aţi pierdut tatăl. Eu nici acum nu mi-am revenit după decesul tatălui meu.

— Vă mulţumesc, şopti Candice.

— Era încă tânăr?

— Da, destul de tânăr. Avea cincizeci şi şapte de ani.

— Chiar tânăr.

— A făcut Covid. Totul s-a petrecut foarte repede.

— Îmi pare teribil de rău. Semănaţi cu el?

— Da. Toată lumea îmi spune asta încă de când m-am născut.

— Şi Clémence, sora dumneavoastră?

— Ea este graficiană. Foarte talentată.

— Altceva voiam să ştiu: seamănă şi ea cu tatăl?

— Nu, din contră. Ea seamănă mai mult cu mama.

— Înţeleg... conchise Dominique Marquisan, făcând-o pe tânără să se întrebe speriată dacă nu-şi trădase cumva toate inhibiţiile în faţa acelor ochi iscoditori.

Se temea că marele secret pe care îl ascundea ar fi putut ieşi oricând la suprafaţă, aşa cum îşi dăduse seama dentistul după starea jalnică a dinţilor ei. Se cutremură brusc sub intensitatea celor două irisuri sumbre.

— Trebuie să plec! Sunt aşteptată la studioul de înregistrări, anunţă pe nepusă masă.

Ieşi aproape în fugă, cu capul plecat şi obrajii în flăcări, schiţând semne de la revedere cu mâna. În metrou îşi promise că-i va aduce femeii cerceii cât mai repede şi că nu va mai călca vreodată pe la clinica de recuperare.

Vechiul telefon al tatălui ei era aproape complet descărcat. Candice îşi propusese să-l stingă, să-l pună bine în fundul unui sertar şi să-l uite acolo. Când era pe punctul s-o facă, îi veni însă o idee: trebuia să mai verifice ceva. Seara, după ce se asigură că Timothée adormise, încărcă bateria şi aprinse aparatul. Din schimburile de e-mailuri, selectă cutia poştală cu numele *gabriellelettre28@mymail.com* şi apăsă pe iconiţa cu mesaje transmise. Găsi mai multe, toate adresate lui *valentinpaprika333@jet.fr*. Erau texte laconice.

Gabrielle e tristă. Gabrielle aşteaptă. Gabrielle îl iubeşte pe Valentin.

Gabrielle l-ar vrea pe Valentin lângă ea. Nu l-a mai văzut de mult.

Gabrielle visează la frumoşii ochi gri ai lui Valentin.

În curând ne vom serba revederea la Vila O. Bucurie. Bucurie. Bucurie.

Să nu uităm niciodată că Valentin şi Gabrielle sunt liberi.

Ultimul mesaj data din urmă cu un an:
Gabrielle vrea să-l vadă pe Valentin pentru ultima dată. Îl imploră. Pentru ultima dată.

Cine era această femeie? Cine era Valentin şi de ce păstrase tatăl ei mesajele acestea? În faţa computerului, Candice accesă organigrama societăţii Vintimmobilier, unde lucrase tatăl ei. Nici o Gabrielle, nici un Valentin. Începu să caute pe reţelele sociale după cuvintele-cheie: „Gabrielle lettre”, „Valentin paprika”, „Vila O”, „Courtenay”, fără nici un succes. La ce bun? Îşi spuse că ar fi

momentul să o lase baltă, că o luase razna, la fel ca sora ei. Pentru o clipă se gândi să o sune ca să-i ceară părerea, dar renunţă, convinsă că n-ar fi reuşit altceva decât să-i accentueze starea de nervozitate permanentă.

După ce se asigură că fiul ei dormea tun, se instală în salon, cu o cană de ciocolată caldă instant, mândră că reuşise să nu râcâie fundul cutiei din tablă cu lingura; aruncase rapid recipientul la gunoi, aşa cum făcea întotdeauna când se temea că nu se va putea abţine, asta când nu vărsa detergent de vase peste resturile de mâncare.

Candice se simţea bine la ea acasă, pe rue des Cinq-Diamants. Apartamentul, plin de şarm, i-l găsise tatăl ei cu opt ani în urmă, pe vremea când era încă studentă. Părinţii o ajutaseră o vreme să plătească chiria, dar, de când începuse să-şi câştige pâinea cea de toate zilele, refuzase să mai facă apel la ei. Îi plăcea cartierul Butte-aux-Cailles, în care ajunsese să locuiască, deoarece tatăl ei obişnuia să o scoată adesea la plimbare pe străzile înguste şi pavate cu granit, pe lângă vechile lampadare şi căsuţe. Daniel o făcuse să descopere acea bucăţică de Paris foarte atipică, izolată şi rămasă multă vreme mizerabilă, care scăpase de ambiţiile baronului Haussmann din cauza carierelor de calcar, care făceau terenul nepotrivit pentru construcţia de imobile înalte. Lui Candice îi plăceau şi operele de artă efemeră care împodobeau zidurile cartierului, acel *Street art* de colaje, graffiti şi desene înnoit în permanenţă, care dădea senzaţia de muzeu în aer liber.

Locuia într-un imobil îngust, cu faţada plină de crăpături şi aspect modest, fără ascensor, la ultimul etaj, al patrulea. Unele porţiuni de zid erau mansardate, ceea ce nu-i displăcea. La naşterea lui Timothée, când Julien încă trăia cu ea, se mutaseră în salon pentru a-i lăsa copilului o cameră a lui. Chiar dacă Julien

locuise multă vreme acolo, urmele trecerii lui se estompaseră aproape complet, căci nu participase la activităţile de înfrumuseţare a locuinţei şi îşi luase toate obiectele personale. Apartamentul îi aparţinea numai ei, aici ea era acasă. Cu ajutorul prietenei sale, Mélanie, zugrăvise salonul într-un roz fanat care i se părea liniştitor. Patul dublu, plasat acum în salon, sub unul dintre pereţii în pantă, era deghizat în divan şi plin de perne colorate peste care copilul adora să se rostogolească. Pe pereţi atârnase o serie de fotografii înrămate ale unei artiste promiţătoare, pe care o urmărea pe Instagram. Îşi alcătuise un univers delicat şi sensibil, în care se simţea bine şi se recunoştea. Fotografia ei preferată reprezenta un ansamblu de texturi şi de fluxuri acvatice surprinse prin prisma unei raze de soare. Nimeni n-ar fi putut spune ce reprezenta imaginea în viziunea autorului: o reverie graţioasă, sau, din contră, începutul unui coşmar, dar impresia generală era fascinantă. Artista îşi numise lucrarea: *Plonjeu în lumea viselor.*

Într-un colţ trona biroul tatălui ei, recuperat după deces. O masă mare, cu tăblia zgâriată, pe care o avea încă din vremea studenţiei. Îl văzuse de nenumărate ori aplecat asupra dosarelor lui sau cu ochii în ecranul computerului, cu un trabuc stins între degete, căci fiicele şi nevasta nu suportau mirosul. Tatăl ei obişnuia să întreţină o dezordine permanentă pe birou, adunând în neştire hârtii diverse, reviste şi ziare. Candice îl păstra complet liber, cu excepţia unei lămpi. Lucra foarte puţin de acasă, pentru că toate echipamentele şi materialele de care avea nevoie se aflau la studioul de înregistrări. Era imposibil să-ţi dai seama în ce domeniu profesează dintr-o simplă vizită acasă. Specializarea ei, inginer de sunet, foarte tehnică, presupunea cunoştinţe solide de informatică, dar mai ales ureche muzicală. În spatele fiecărei voci, ea trebuia să desluşească un cuvânt pronunţat greşit, o silabă

trunchiată sau teribilul fenomen al „gurii uscate”, care dădea vocii o sonoritate păstoasă. Poseda însă tratamentul ideal: câteva înghiţituri din compotul de fructe păstrat cu sfinţenie în frigiderul de la studio, pe care nu ezita să-l propună interpreţilor afectaţi de această mică problemă.

Candice nu prea avea cărţi, cu excepţia celor cumpărate pentru fiul ei, căci în fiecare seară îi citea câte o poveste înainte de culcare – moment pe care micuţul îl adora. Intra adesea în librăria din apropiere doar ca să-i găsească ceva care l-ar fi putut amuza. Serbările de sfârşit de an se apropiau, iar Timothée îşi făcuse deja lista pentru Moş Crăciun, unde cărţile figurau la loc de cinste. Candice îşi aminti de toate romanele pe care le văzuse acasă la Dominique Marquisan. Desigur, lectura le aducea multor oameni plăcere şi relaxare; ei însă îi plăcea muzica, pe care o asculta pe computer sau pe telefon. Câteodată, împreună cu Timothée şi Arthur, li se întâmpla să dea volumul la maximum ca să danseze cât dura o melodie.

Regreta că Arthur nu venise în seara aceea, pentru că se simţea singură. O povară misterioasă îi apăsa sufletul. Se duse la fereastră. Barul cu tapas de vizavi era la fel de plin ca întotdeauna la ora asta. Îi invidia pe clienţi, care păreau antrenaţi într-o beţie veselă. Strada era liniştită în timpul zilei, dar noaptea se anima, ceea ce nu o deranja. Ar fi dat orice să se poată alătura convivilor care îşi dădeau coate lălăind cântece de petrecere.

În acea săptămână se trezi în fiecare dimineaţă cu un sentiment de tristeţe apăsătoare de care îi era imposibil să se debaraseze. Când primi un mesaj de la Dominique Marquisan, care o invita să o viziteze la clinica de recuperare, n-o lăsă inima să refuze. În sinea ei se angajă însă să deschidă gura cât mai puţin şi să nu abordeze

subiecte prea personale. În schimb, hotărî să lase perlele în sertar. Avea să i le ducă altă dată.

O găsi pe pacientă mult mai binedispusă decât data trecută.

— Sunteţi raza mea de soare, o întâmpină aceasta cu un zâmbet.

Candice observă proteza aşezată pe pat – o jumătate de picior cu alură elegantă, îmbrăcată într-un silicon de culoarea pielii. Nu-şi mai putu desprinde ochii de la obiect.

— Încă nu am reuşit să mă obişnuiesc cu ea, recunoscu femeia ghicindu-i sentimentele. Doctorii sunt mulţumiţi, rana se cicatrizează normal, dar nu e deloc uşor să porţi chestia asta. Chestiune de echilibru, fără îndoială.

— Înţeleg, murmură Candice aşezându-se.

Doamna Marquisan îi arătă cârjele sprijinite de fotoliu. Se descurca binişor cu ele. Putea să se ridice, să meargă la toaletă, nu mai avea nevoie de scaunul rulant ca să se deplaseze. Kinetoterapeuţii erau satisfăcuţi de progresele ei şi o încurajau, dar avea încă o cale lungă de parcurs. Proteza îi provoca dureri în ciotul de picior rămas şi, chiar dacă specialiştii o asiguraseră că este normal, se simţea descurajată.

Candice o asculta politicoasă. Timpul trecea repede, căci femeia avea darul de a răspândi calmul în jurul ei.

— Aş vrea aşa de mult să mă întorc acasă, oftă Dominique Marquisan. Toată lumea se poartă foarte frumos cu mine aici, dar aş vrea să dorm în patul meu.

— Vă înţeleg, repetă Candice.

— Cu toate acestea, să ştiţi că sunt obişnuită cu spitalele, cu policlinicile. Nici nu vă închipuiţi!

Nu apucă să-şi înceapă povestea, că îşi făcu apariţia o infirmieră care lăsă nişte medicamente pe măsuţa de lângă fereastră.

— Este fiica dumneavoastră?

Dominique Marquisan roşi pe loc, jenată.

— Fiica mea? Nu, nu, nicidecum, îi răspunse.

Infirmiera îşi ceru scuze şi plecă.

Candice îşi dădu seama din reacţia pacientei că fusese atins un subiect sensibil, aşa că lăsă să se scurgă un moment de tăcere.

— Când vă externaţi? o întrebă într-un final.

— Sper că înainte de Crăciun. Dar nu vor să-mi dea o dată precisă.

Îşi aranjă o şuviţă scăpată din coc; avea unghiile date cu ojă şi purta la mâna stângă un inel pe care Candice nu-l observase înainte.

— O să vă spun un secret, o anunţă brusc Dominique Marquisan îndreptându-se de spate.

Avea un aer înflăcărat, iar ochii îi străluceau.

— Un secret? o îngână tânăra fără voia ei.

— Nu vorbesc prea des despre asta, dar vreau să mă destăinuiesc în faţa dumneavoastră.

— Sunteţi drăguţă, dar nu e cazul... nu sunteţi obligată să...

— Vă apreciez foarte mult, Candice. Este purul adevăr. Sunteţi un om bun.

Aceste complimente neaşteptate o făcură să lase privirea în jos cu modestie. Pacienta o observa cu ochii aceia negri acaparatori. Îşi începu povestea pe un ton cald, hipnotizant, aspru dar melodios în acelaşi timp. Preciză că trebuia să se întoarcă în urmă cu treizeci de ani, pe vremea când locuia într-un alt cartier. Era o altă viaţă, dar lucra deja pentru domnul Agapanthe (Candice calculă mintal că ar fi trebuit să aibă vreo treizeci de ani pe atunci) şi îi expira contractul de închiriere. Trebuia să-şi caute un alt apartament. După câteva săptămâni dăduse peste casa de la numărul 66 de pe rue Saint-Lazare şi îşi dăduse seama că acolo voia să trăiască. Cu

toate acestea, apartamentul, destul de vetust, avea nevoie de o renovare. Proprietarul, foarte înţelegător (domnul Agapanthe pusese o vorbă bună pentru domnişoara Marquisan), acceptase să plătească pentru o serie de lucrări precum zugrăvitul şi schimbarea instalaţiilor sanitare şi electrice. Renovarea avea să dureze mai multe luni, pentru că proprietarul decisese, în plus, să lărgească salonul prin înlăturarea şemineului. O întrebase pe Dominique Marquisan dacă voia să asiste la desfăşurarea operaţiunii, iar ea acceptase. Prin urmare, într-o dimineaţă de iarnă se dusese în rue Saint-Lazare ca să-i vadă pe muncitori cum scot şemineul din perete.

— De aici a început totul.

Curioasă fără voia ei, Candice se apropie ca să audă mai bine. Dominique Marquisan părea posedată, chipul său parcă degaja o lumină celestă, iar mâinile ei schiţau arabescuri prin aer. Îşi continuă povestea. Meseriaşii se hotărâseră să nu distrugă poliţa şemineului, pe care puteau scoate bani buni; când extraseseră placa de marmură, pe care o lăsaseră să alunece pe o lisă, din spatele ei se desprinsese şi căzuse pe sol, ca un fluture, o bucată de hârtie. Cum nimeni nu-i dăduse atenţie, Dominique Marquisan se aplecase şi o culesese de pe jos, vârând-o pe furiş în buzunar. Mai târziu, odată ajunsă acasă, o studiase îndeaproape. Se vedea limpede că bucata de hârtie avea o vârstă venerabilă, căci era îngălbenită, dar scrisul de pe ea, în creion negru, era cât se poate de lizibil. Învăţase cuvintele acelea pe de rost. I le recită lui Candice pe un ton febril, cu ochii mijiţi.

— „Femeie adorată, îţi scriu pe fugă. Din păcate, nu pot să vin mâine, marţi. Sunt reţinut acasă. Voi veni cât de curând posibil. Între timp, îţi dau în păstrarea inima mea, care îţi aparţine în totalitate. Nu trece nici un ceas fără să mă gândesc la tine. Te

îmbrăţişez cu toată puterea. O mie de sărutări pe ochii tăi frumoşi, pe creştet şi pe cosiţa ta lungă şi parfumată."

Pe buzele ei fine se aşternu un zâmbet extatic. Candice nu ştia ce să răspundă. Cum era posibil ca un bileţel de amor s-o aducă într-o asemenea stare, aproape de transă? Jenată, îi surâse la rândul ei, aşteptând continuarea. Bileţelul nu era datat, nici semnat, precizează cu aceeaşi ardoare doamna Marquisan. La vremea respectivă fusese foarte intrigată de acest mesaj anonim, adresat unei femei misterioase. Adora gândul că scrisoarea dormise acolo ani şi ani de zile înainte să ajungă din întâmplare în mâinile ei.

— Dar nu era o nici o întâmplare, declară solemn. Era chemarea destinului. Destinul meu.

Candice îşi înăbuşi impulsul de a izbucni într-un râs cu hohote, întrebându-se dacă femeia din faţa ei nu era puţin nebună. Zuză, cum ar fi spus Clémence. Plecată cu sorcova, cum ar fi spus tatăl ei. Iată însă că acceptase să-i asculte poveştile. Era blocată în salon şi urma să suporte relatarea unor peripeţii care n-o interesau mai deloc. I se spunea adesea că era o bună ascultătoare, că era răbdătoare, generoasă cu timpul ei. Avea de gând să se ridice şi de această dată la înălţimea reputaţiei pe care şi-o croise.

Dominique Marquisan îi vorbea acum despre proprietarul apartamentului cu pricina, un domn la vreo şaizeci de ani, foarte simpatic.

— A murit între timp şi i-a lăsat totul fiicei lui, dar am aflat de la el istoria apartamentului. Îl cumpărase prin anii şaptezeci, cu banii dintr-o moştenire. Nu-l interesase niciodată identitatea foştilor locatari. În schimb, eu sunt sensibilă la memoria zidurilor. Înţelegeţi?

— Absolut, se repezi Candice să răspundă. Aşa era şi tata. Ne repeta că orice casă are o poveste de spus şi că trebuie s-o asculţi.

Convalescenta aprobă din cap satisfăcută. Primise, aşadar, lista locatarilor imobilului. Blocul fusese construit în 1880 şi avea treisprezece apartamente repartizate pe cinci etaje, cu unsprezece camere de serviciu; ea urma să ocupe lotul 287, unde înaintea ei mai stătuseră vreo treizeci de chiriaşi de la finalizarea clădirii.

— Am citit numele, unul câte unul. Evident, nu-mi spuneau nimic. Voiam din tot sufletul să aflu cine scrisese acel răvaş romantic şi pasional. Cuvintele acelea mă bulversaseră profund, parcă mi-ar fi fost adresate mie. Nu mă mai gândeam la altceva. M-am întrebat, desigur, de ce reverberau atât de intens în mintea mea. De ce mă impresionau în aşa măsură? Eram convinsă că găsisem ceva foarte preţios şi important, dar eram departe de a bănui amploarea reală a descoperirii mele.

Candice se mai înviorase. Acum abia aştepta să afle continuarea, dar interlocutoarea ei folosea toate mijloacele pentru a creşte suspansul, prelungind povestea şi sporindu-i curiozitatea.

— Vă place să citiţi, Candice?

Întrebarea venise brusc, de nicăieri.

— Da, dar nu citesc suficient, recunoscu puţin ruşinată, amintindu-şi de rafturile pline de cărţi din rue Saint-Lazare, numărul 66.

— Vi s-a întâmplat să vă prindă o carte atât de tare, încât să n-o puteţi lăsa din mână până a doua zi de dimineaţă?

— Uneori, la studio, mă captivează anumite lecturi, se grăbi să răspundă Candice ca şi cum s-ar fi simţit vinovată. Chiar dacă nu citesc cuvintele pe hârtie, ca dumneavoastră, le ascult şi îmi plac.

— Înseamnă că înţelegeţi puterea cuvântului, îi zâmbi Dominique Marquisan.

Convalescenta îşi reluă povestirea descriind finalizarea lucrărilor de renovare şi mutarea ei, la începutul primăverii. Între

zidurile apartamentului se ascundea o anumită tandreţe care o liniştea. Se bucura de razele vesele ale soarelui, care luminau din belşug interiorul, datorită expunerii spre vest, şi totul i se părea frumos şi limpede. Dormea bine noaptea şi se trezea perfect odihnită. Trecuseră aşa câteva luni, fără să reuşească să afle cine era autorul bileţelului şi cui îi fusese adresat. Apoi, într-o seară de mai, revenind de la birou, întâlnise în holul de la intrare o femeie în vârstă pe care nu o mai văzuse prin imobil. Se pregătea să urce scările, când străina o întrebase brusc:

— „Sunteţi noua chiriaşă de la patru?" I-am zis că da. „Şi dormiţi bine în apartamentul lui Jeanne?" m-a iscodit cu un zâmbet poznaş. Evident, n-am ştiut ce să-i răspund. Probabil că mă confunda cu altcineva. Dar o intuiţie m-a făcut s-o întreb la rândul meu: „Care Jeanne?"

Candice o asculta fascinată.

Bătrâna din casa scărilor repetase acelaşi prenume:

„Jeanne de sus, de la etajul patru. Era casa lui Jeanne". Adăugase, cu un chicotit sarcastic, că femeia îşi amenajase acolo un adevărat cuibuşor de nebunii, cochet şi confortabil. Perplexă, Dominique Marquisan urcase în apartament şi începuse să examineze din nou lista foştilor chiriaşi.

Într-adevăr, figura o anume Jeanne, mai precis Jeanne Rozerot. Nici numele de familie nu-i spunea absolut nimic. Îi revenise în minte râsul cu subînţeles al bătrânei vecine. Cine era această Jeanne? O cocotă care-şi închiria farmecele? Oare aterizase fără să ştie într-un fost bordel? Dacă unii încă o mai ţineau minte, însemna că această Jeanne fusese celebră, în bine sau în rău.

Candice nu trebuia să uite că la vremea aceea, cu treizeci de ani în urmă, nu exista Google şi nu puteai găsi informaţii diverse cu o simplă apăsare pe ecranul telefonului inteligent. Până la urmă,

Dominique îşi sunase tatăl şi îl întrebase dacă numele îi era familiar. Tatăl ei era un om cultivat, mare cititor. De altfel, de la el moştenise toate cărţile.

— Aşa, spuneţi-mi, cine era? interveni Candice la capătul răbdării.

Dominique Marquisan surâse cu tâlc.

— Ce nostim! În primele momente am avut impresia că povestea mea nu vă interesa deloc.

— Din contră, este absolut pasionantă. Continuaţi!

Uşa se deschise şi intră kinetoterapeutul. Era ora ultimei şedinţe de antrenament cu proteza, înaintea mesei de seară. Candice se simţi dezamăgită, căci ar fi vrut să mai rămână, să afle continuarea. Dintr-odată, îi scăzuse cheful să se întoarcă acasă.

— Puteţi reveni când doriţi, îi spuse convalescenta cu acelaşi surâs enigmatic, care, împreună cu ochii negri strălucitori şi ţinuta elegantă, îi dădea un aer de sfinx.

Candice se abţinuse cu greu să tasteze numele „Jeanne Rozerot" pe Google, căci voia să savureze povestea în ritmul lui Dominique Marquisan, să se bucure de debitul şi de ritmul ei. Ar fi stricat totul dacă s-ar fi apucat să caute răspunsurile de una singură.

A doua zi, profită de pauza de masă ca să revină la clinica de recuperare. Pacienta nu păru mirată s-o vadă întorcându-se aşa de repede. Tocmai îşi termina micul-dejun şi îi propuse să bea o cafea împreună. Candice acceptă şi se duse să cumpere două cafele de la distribuitorul automat aflat pe culoar.

— Unde v-aţi petrecut prima izolare? o întrebă doamna Marquisan sorbind din lichidul fierbinte.

Candice se simţi deconcertată. Hotărâse să nu vorbească despre ea însăşi. Spera ca pacienta să-şi reia cât mai rapid povestea despre Jeanne şi misteriosul bileţel de amor. Îi răspunse totuşi că îşi

petrecuse izolarea acasă, împreună cu fiul ei. Întrebările continuară să curgă, transformându-se într-un adevărat interogatoriu. Candice se retrase instinctiv în carapacea ei.

— Nu vreau să vă pun într-o situaţie jenantă, spuse blând pacienta dându-şi seama de reacţia pe care i-o provocase. Văd că nu vă este uşor să vorbiţi despre dumneavoastră şi vă rog să mă iertaţi. Adevărul este că mi-aţi stârnit curiozitatea. Sunteţi foarte pudică, vorbiţi puţin despre chestiuni personale. Aceste autoizolări succesive au adus cu ele lungi momente de singurătate, în care ne-am trezit confruntaţi cu noi înşine. Mă întrebam cum le-a suportat o persoană tânără ca dumneavoastră. Să nu credeţi că ar fi vorba de un acces de curiozitate perversă din partea mea.

Lui Candice îi reveni acel sentiment de bunăvoinţă pe care i-l inspirase iniţial femeia. Avea de-a face cu un om de treabă, la urma urmelor. Nu mai vedea nimic rău în dorinţa celeilalte de a o cunoaşte mai bine, de a afla mai multe despre ea. Trase adânc aer în piept, se relaxă şi începu să-şi deşerte tolba cu amintiri. Da, petrecuse prima izolare alături de copilul ei. Să stai închisă în casă cu un băieţel e o experienţă interesantă, deşi obositoare. Timothée era un puşti vesel, plin de energie şi de imaginaţie. Îi făcuseră plăcere jocurile pe care le inventaseră împreună, chiar dacă o măcinau angoasele, chiar dacă suferinţa din jur nu-i dădea pace, chiar dacă incertitudinea devenise o permanenţă în viaţa de zi cu zi. Se obişnuise cu frica indusă de virusul care avea să-i secere tatăl câteva luni mai târziu. A doua izolare, de la finalul lunii octombrie, fusese mai dificilă, pentru că tatăl ei se îmbolnăvise deja şi avea să-şi dea ultima suflare în noiembrie.

Dominique Marquisan o asculta cu atenţie, fără să scoată nici o vorbă, cu capul uşor aplecat într-o parte şi o expresie înţelegătoare. Îşi ţinea mâinile frumoase lipite pe paharul de cafea. În general, lui

Candice nu-i plăcea să vorbească despre moartea tatălui ei, dar, în prezenţa acestei femei care nu-l cunoscuse niciodată, limba i se dezlegă cu o dezinvoltură surprinzătoare. Daniel ignorase gesturile minime de protecţie. Fire afectuoasă, îi plăcea să-şi îmbrăţişeze apropiaţii şi purta masca doar când i se atrăgea atenţia. Virusul îl lovise nemilos. Îi blocase respiraţia, forţându-l să-şi petreacă ultimele zile din viaţă într-o agonie îngrozitoare, atât pentru el, cât şi pentru familie.

De ce îşi deschidea astfel inima în faţa unei străine? se întreba în timp ce-şi continua confesiunea. Tocmai pentru că era o străină, o femeie care nu o cunoştea, care nu ştia nimic despre familia ei. Îi descrise înmormântarea în plină iarnă, în prezenţa câtorva prieteni purtând măşti, cu feţele marcate de tristeţe şi de frig. Îi dezvălui că nici până în prezent nu se obişnuise cu ideea monstruoasă că tatăl ei nu mai era, că n-o să-i mai audă niciodată vocea jovială strigând-o „Candi!", că n-o să-i mai vadă niciodată silueta solidă, că nu-i va mai simţi niciodată barba aspră zgâriindu-i obrajii. Mai mult, fusese nevoită să-şi consoleze mama şi sora, complet prăbuşite, să le ajute să depăşească momentul tragic, să-şi continue vieţile, să se proiecteze în viitor, dincolo de pierderea iremediabilă.

Ruşinată, îşi dădu seama că începuse să plângă. Tăcută, doamna Marquisan o învăluia în aura blândă a imenşilor ei ochi negri. Peste câteva clipe îi întinse un şerveţel cu o mişcare graţioasă, naturală, şi îşi lăsă mâna pe braţul ei.

— Îmi cer iertare. Sunt aşa de slabă.

— Nu aveţi de ce să vă cereţi iertare. Din contră, vă găsesc foarte curajoasă.

— Stau aici şi vă încarc cu necazurile mele, în timp ce dumneavoastră... schiţă un gest spre piciorul lipsă.

Convalescenta îi răspunse cu un zâmbet forţat.

— Ah, nu! Nu ne luăm la întrecere, Candice.

Tânăra tăcu stingherită.

— E vina mea. N-ar fi trebuit să vă pun toate aceste întrebări. Îmi pare rău.

— N-are nimic, o asigură Candice. Vă rog, spuneţi-mi ce aţi mai aflat despre Jeanne şi despre istoria apartamentului dumneavoastră.

— Dacă asta o să vă înveselească, atunci o fac cu plăcere.

Dominique Marquisan îşi reluă povestirea pe acelaşi ton calm, domol, ca şi cum n-ar fi aşteptat altceva. Primul lucru pe care-l făcuse fusese să se ducă la tatăl ei, care locuia încă la Paris, pe lângă piaţa Cambronne. Ieşise de la serviciu şi se înfiinţase la uşă cu o cutie de pricomigdale, dulciurile lui preferate. Fusese primită cu un hohot de râs sănătos: voia să afle mai multe despre Jeanne Rozerot? De ce? Cum se explica această curiozitate? Odată instalaţi în intimitatea sufrageriei, scosese din poşetă bileţelul şi i-l arătase. După ce îl citise, tatăl ei o întrebase neîncrezător dacă într-adevăr îl găsise în noul apartament. „Da, în spatele şemineului", precizase ea. Bărbatul contemplase îndelung bucata de hârtie, cu ochii pierduţi în visare, apoi murmurase: „Este extraordinar. Îţi dai seama că aceste rânduri au fost scrise de el? De mâna lui!"

Tatăl ei se ridicase să arunce o privire pe fereastră, spre piaţă, pe unde trecea metroul de suprafaţă, şi începuse să-i relateze viaţa lui Jeanne, o tânără serioasă, de douăzeci şi unu de ani, angajată cameristă şi lenjereasă la un cuplu înstărit de parizieni care mai deţinea o casă în apropierea capitalei. Cei doi nu aveau copii şi se apropiau de cincizeci de ani. Ei bine, spusese tatăl ei, se întâmplase ce era sortit să se întâmple. Soţia se îmbolnăvise şi căzuse la pat în timpul unei vacanţe petrecute în Charente-Maritime, la malul mării. Îi sugerase soţului ei să se plimbe pe faleză cu tânăra fată în

casă, iar cei doi se îndrăgostiseră pe loc unul de celălalt. Diferenţa de vârstă, de aproape treizeci de ani, nu contase. O vreme, îi povestise tatăl ei, secretul fusese bine păzit. Stăpânul casei găsise chiar o locuinţă pentru amanta lui, un cuibuşor unde puteau să se vadă şi să se iubească fără riscul de a fi deranjaţi. Fireşte, Jeanne Rozerot încetase să mai lucreze pentru ei, spre supărarea stăpânei casei, care nu pricepea de ce tânăra aceea conştiincioasă îi abandonase brusc sub pretextul unor „probleme de familie".

Dominique Marquisan îi adresă un zâmbet complice.

— După părerea dumneavoastră, Candice, unde se găsea acea locuinţă, acel cuibuşor de nebunii?

— La numărul 66, rue Saint-Lazare, la dumneavoastră acasă.

— Exact. Jeanne Rozerot s-a mutat în 1888 şi a trăit acolo patru ani.

— Aşadar, biletul a fost scris chiar de fostul ei angajator.

— Da. Ştiţi cine a fost?

— Nu...

— Vă spun ceva titlurile *Gervaise* sau *Germinal*?

— Desigur, se grăbi să răspundă tânăra. Este... este...

— Cine este?

Parcă i se lăsase un văl peste creier. Avea nişte amintiri vagi din lecturile şcolare.

Se simţea ca o idioată şi chipul îi ardea de ruşine. Dominique Marquisan, nemiloasă, părea să se amuze copios.

— Tata mi-a spus că acea bucăţică de hârtie avea o valoare inestimabilă, pentru că autorul ei, unul dintre cei mai mari romancieri francezi, îşi doarme somnul de veci la Panthéon. Vă mărturisesc, Candice, că la vremea aceea nici eu nu citisem mare lucru din opera lui. Una sau două cărţi din lista obligatorie, în liceu. Îmi plăcuseră, dar încă nu mă transformasem într-o

devoratoare de romane. Eram la fel ca dumneavoastră, incapabilă să-i răspund tatălui meu, şi mă simţeam la fel de proastă.

Începu să râdă şi Candice o imită, ceva mai sigură pe ea. Neînţelegând de ce tatăl ei fusese cuprins de o emoţie aşa de puternică la vederea biletului, Dominique îl asaltase cu întrebări, mai ales pe tema unei eventuale expertize grafologice. Îi declarase cu dezinvoltură că nu era decât o bucată de hârtie, o nimica toată! Tatăl ei ridicase brusc tonul şi îi explicase că mâna care scrisese acel răvaş de o valoare inestimabilă era aceeaşi care semnase în 1898 cea mai celebră scrisoare deschisă din istoria Franţei, intitulată, *„J'Accuse!"*.

— Émile Zola! exclamă Candice fericită.

— Émile Zola... repetă gânditoare doamna Marquisan. El însuşi.

Deschise gura să continue povestirea, dar fu întreruptă de soneria telefonului mobil al tinerei, care îşi ceru scuze şi răspunse.

Era Agathe, colega ei de la studio. Apăruse o mică problemă cu una dintre înregistrările pe care le lucrase în cursul dimineţii. Trebuia să se întoarcă de urgenţă.

— Trebuie să plec, anunţă supărată. Abia aştept să aflu continuarea!

Surâsul lumină din nou chipul convalescentei.

— Nu este nici o problemă, Candice. Sper să reveniţi cât mai curând, da?

În aceeaşi seară, în liniştea apartamentului ei, Candice admira pe ecranul laptopului un chip oval, încadrat de plete lungi, castanii, care domina o siluetă suplă şi elegantă, cu o talie fină. Se gândi că în fotografiile de epocă nimeni nu zâmbea, niciodată. În acelaşi timp, Jeanne Rozerot părea fericită. Avea o expresie senină, încrezătoare şi emana tandreţe. Majoritatea portretelor pe care i le

găsise pe internet erau semnate de amantul ei, Émile Zola, cel care scrisese: „O mie de sărutări pe ochii tăi frumoşi, pe creştet şi pe cosiţa ta lungă şi parfumată”.

— Cine e? o întrebă Arthur, privind ecranul peste umărul ei.

— Amanta lui Émile Zola.

— Citeşti Zola? Tu? Nu pot să cred!

Mirarea lui o amuză.

— L-am citit în liceu, dar nu-mi amintesc nimic din cărţile lui. Nu mi-au plăcut niciodată clasicii.

— Atunci, de ce te interesează femeia asta?

Arthur nu ştia că o vizitase de mai multe ori pe Dominique Marquisan la clinica de recuperare şi că îi vizitase chiar casa.

— Înregistrăm un podcast despre ea şi vreau să aflu mai multe, să-mi fac o idee despre cum arăta.

O minciună uşoară şi credibilă.

— Cum o chema? Pare drăguţă.

— Jeanne Rozerot.

După câteva minute o strigă din bucătărie:

— Candi, e gata masa!

Se ridică de la biroul tatălui ei şi închise computerul. Nu avea chef să mănânce în seara aceea. Ar fi preferat ceva uşor, ca un castron de supă, cu câteva felii de pâine prăjită şi un iaurt, ca să se culce cu stomacul aproape gol, dar Arthur se străduise. Pregătise pui fript cu vinete, pilaf şi, la desert, tartă cu mere. Ştia că nu putea să refuze şi se gândea deja cu repulsie că o să trebuiască să vomite în secret, la baie, imediat ce partenerul ei adormea. Era mult mai uşor să vomiţi îndată după masă; cu cât trecea mai mult timp, cu atât devenea mai dificil. Îşi aduse aminte de sfaturile dentistului în timp ce mesteca puiul cu un fals surâs de încântare pe chip. Îi spusese că nu era singura în această situaţie şi că în oraş, poate

chiar în apropiere, existau specialişti capabili s-o ajute, s-o scape de blestemul care îi transforma fiecare masă într-un coşmar. Probabil că n-o să aibă niciodată curajul să recurgă la tratament, dar ideea că o putea face strălucea ca o luminiţă salvatoare în tunelul negru al deznădejdii prin care orbecăia.

Nu se mai gândise de ceva timp la mesajele găsite în telefonul tatălui ei; povestea aceea alunecase parcă într-un alt univers, în sertarul psihic unde arunca tot ceea ce-i scăpa, ce rămânea fără răspuns. Trebuia să-şi vadă de viaţa ei, să se ocupe de copil, să se bucure de bărbatul pe care-l iubea. În noaptea aceea, în salonul apartamentului mansardat, ghemuiţi unul în braţele celuilalt, se uitaseră la câteva episoade dintr-un serial la modă, cu laptopul pe genunchi. Savură acele clipe de tandreţe, care veneau ca o gură de aer proaspăt.

Reuşise să vomite imediat după cină. Îşi înfundase două degete pe gât până atinsese moliciunea spongioasă a glotei şi vărsase totul într-un singur jet violent. La ieşirea din baie, Arthur îi observase culoarea nesănătoasă din obraji şi ochii injectaţi şi o întrebase dacă se simte bine. Îngăimase că îi rămăsese o coajă de pâine în gât, nimic grav.

Văzuse SMS-ul primit abia când se pregătea de culcare, la o oră înaintată din noapte:

Dragă Candice, nici nu aveţi idee ce plăcere îmi face să vă povestesc despre Jeanne Rozerot şi Émile Zola. Iubirea lor mă emoţionează profund şi astăzi. Discuţiile cu dumneavoastră mă ajută în procesul de recuperare şi nu mă lasă să mă gândesc prea mult la ceea ce mi s-a întâmplat, deşi m-am împăcat cu soarta, în sinea mea.

Pe mâine. Somn uşor! DM

A doua zi, Candice s-a întors la clinică. Înghiţise rapid un sendviş pe drum, căci ştia că o va găsi pe pacientă la cafeaua de după prânz. Aveau fix o oră la dispoziţie.

Spre uimirea ei, Dominique Marquisan o aştepta în mijlocul camerei. Îşi abandonase cârja şi stătea perfect dreaptă, fără nici un sprijin. Pantalonii şi o pereche de pantofi de sport negri îi mascau perfect proteza, iar bluza mulată îi punea în valoare bustul fin.

— Aţi văzut? o întâmpină deschizând braţele şi zâmbindu-i larg pe post de salut.

Tânăra o felicită. Nu se putea împiedica să nu-i admire graţia şi îngustimea coapselor. Dominique Marquisan nu avea mai mult de un metru şaizeci şi cinci înălţime, dar impunea prin eleganţa desăvârşită.

— E uşor să stau aşa, adăugă femeia schiţând o grimasă de nemulţumire. Cu mersul e mai greu. Mi-e teamă tot timpul să nu cad. Kinetoterapeutul este foarte răbdător cu mine, dar mai avem mult de lucru...

Candice întinse mâinile înainte, cu palmele în sus.

— Încercaţi, o îndemnă. Veniţi spre mine.

Pe chipul convalescentei se citea spaima. Se aplecă spre Candice, se clătină puţin, apoi păşi şovăielnic înainte, clătinându-se şi mai rău. Îşi reveni în ultima secundă şi se agăţă cu ultimele forţe de mâinile tinerei.

— Nu prea merge, oftă lăsându-se pe scaun.

— Vă doare? o întrebă Candice aşezându-se la rândul ei.

— Nu tocmai. Este mai curând o senzaţie de disconfort, cu care se pare că va trebui să mă obişnuiesc. Dar, gata, să nu mai discutăm fără rost despre mine. V-am promis continuarea poveştii. Aţi rezolvat problema cu înregistrarea de ieri?

Candice îi răspunse afirmativ, aşteptând-o să-şi reia istorisirea. Pacienta închise ochii. Unde rămăsese? Era cu tatăl ei, în apartamentul de la piaţa Cambronne, îi aminti prompt. Dominique Marquisan îi mulţumi. Prin urmare, tatăl ei o convinsese să ceară expertiza grafologică a scrisorii, iar rezultatul nu lăsa loc de apel: cuvintele fuseseră scrise de mâna lui Émile Zola.

— Şi ce-aţi făcut?

— Am păstrat bileţelul cu cea mai mare grijă. N-am vrut să-l vând. Era mica mea comoară.

În acea perioadă lucra foarte mult, şi singurul hobby pe care şi-l permitea era dansul. Lua lecţii în fiecare sâmbătă de la o profesoară exigentă, în sala Pleyel. Lectura era distracţia favorită a tatălui ei, care, de la moartea soţiei, nu mai făcea altceva decât să citească şi să recitească. La un moment dat îi dăduse câteva romane semnate de acel faimos Émile Zola. Nu se apucase imediat de ele, preferând să termine mai întâi o biografie a autorului semnată de Henri Troyat, care apăruse de curând. Citea în fiecare seară, înainte să adoarmă. Lucrarea consacra pagini consistente relaţiei dintre Jeanne Rozerot şi marele romancier, iar găsirea în carte a propriei adrese, rue Saint-Lazare, numărul 66, o făcuse să tresară. În acele clipe fusese cuprinsă de o agitaţie stranie; da, totul se petrecuse în acea cameră, acolo unde îşi petrecea ea nopţile acum. Émile Zola vizitase apartamentul şi îl alesese pentru amanta lui, după care cumpărase el însuşi mobilierul, ales cu gust, pentru Jeanne. Mai aflase din cartea lui Troyat că cei doi făcuseră dragoste pentru prima dată la 11 decembrie 1888, dată pe care continuaseră să o sărbătorească în fiecare an. Zola nu era deloc un afemeiat, sublinie Dominique Marquisan pe tonul cel mai serios din lume. Nu-şi mai înşelase niciodată nevasta, pe Alexandrine, pe care o iubea tandru şi de care avea nevoie. La urma urmelor, femeia îi stătuse alături în

toată perioada de creaţie, suportase împreună cu el ani grei de lipsuri, îl susţinuse şi îl încurajase să scrie. Iată însă că Émile se îndrăgostise nebuneşte de tinereţea şi de prospeţimea lui Jeanne – situaţie pe cât de clasică, pe atât de dureroasă, care nu putea dura la nesfârşit.

— Şi ce s-a întâmplat? o întrebă Candice arzând de nerăbdare.

— Sunteţi la fel ca mine. Vreţi să aflaţi totul, pe loc! o admonestă în glumă pacienta, cu un zâmbet complice căruia tânăra îi răspunse pe măsură.

Ei bine, adulterinii păstraseră secretul o vreme, fără probleme. Doamna Zola nu bănuia nimic, fiind foarte ocupată cu mutarea. Familia urma să se instaleze la numărul 21 *bis* de pe rue de Bruxelles, într-o vilă frumoasă care avea şi avantajul de a fi situată la numai câteva minute pe jos de cuibuşorul de nebunii din rue Saint-Lazare. Alexandrine Zola îşi vedea liniştită de viaţă, mândră de soţul ei, ajuns un scriitor de talie mondială după succesul de librărie al ciclului *Rougon-Macquart.* Sterilă, femeia nu putuse niciodată să aibă copii; prin urmare, nici prin gând nu i-ar fi trecut că soţul ei devenise, din septembrie 1889, fericitul tată al unei fetiţe.

— Ghici unde s-a născut micuţa Denise?

— La dumneavoastră acasă, îi răspunse Candice zâmbind.

Dominique Marquisan clipi lent din genele fine şi curbate. Îi mărturisi în şoaptă că, aproape fără voia ei, se lăsase târâtă în intimitatea celor doi amanţi, prin intermediul dormitorului aceluia care asistase la zbaterile lor amoroase; că noaptea, când se uita la tavan, se vedea în locul lui Jeanne, oferindu-i-se în secret lui Zola şi aducând pe lume o fiică. Era ca şi cum ar fi asistat, nevăzută de nimeni, la un lung episod din povestea lor de iubire, ca şi cum ar fi gustat cu deliciu cele mai mici detalii. În 1891, în aceeaşi încăpere,

Jeanne mai făcuse un copil, de data aceasta un băiat, botezat Jacques. Dominique Marquisan aflase din biografia scrisă de Henri Troyat că Émile Zola, devenit tată la bătrâneţe, era înnebunit de fericire. Simţea că trăieşte din nou, dar era îngrozit că soţia lui ar fi putut afla într-o zi adevărul. Le iubea la fel de mult pe Alexandrine şi pe Jeanne. Cum să aleagă între ele?

— Cum arăta această doamnă Zola? întrebă Candice.

— Din ce am citit şi din fotografiile de epocă, avea vreo cincizeci de ani, părul negru, ochii închişi la culoare şi era grasă, plină de personalitate. Opusul lui Jeanne cea supusă, blândă şi cuminte. Între ele era o diferenţă de treizeci de ani. Presupun că doamna Zola fusese frumoasă în tinereţe.

Soneria telefonului, un sunet de harpă, le întrerupse conversaţia. Convalescenta scotoci prin buzunarul pantalonilor, scoase aparatul şi răspunse, după ce verifică rapid identitatea apelantului. Părea că se îmbujorase brusc, observă Candice. Începu să răspundă monosilabic, pe un ton rece, ţinând capul în jos. Tânăra simţi nevoia să iasă pe culoar, unde îşi scoase propriul telefon, ca să-şi dea de lucru. Dominique Marquisan vorbea pe o voce joasă. Candice nu auzea mai nimic. După cinci minute lungi, o chemă înapoi.

— Scuzaţi-mă. Era domnul Agapanthe.

— Totul este în regulă?

Chipul femeii se încordă, ca şi cum ar fi primit veşti proaste.

— E complicat, să spunem...

— Cum aşa?

— Problema este că domnul Agapanthe a angajat o persoană care să-mi ţină locul până la finalizarea recuperării. O stagiară, care este pe cale să-mi ia slujba.

Gura i se strâmbă brusc într-o grimasă rea. Dominique Marquisan îşi pierdu dintr-odată aparenţa calmă, prestanţa. În faţa lui Candice se afla acum o altă persoană, o femeie învăţată cu violenţa, cu conflictele, care arunca uşor cu insulte.

— E o curvă. O proastă. O urăsc. Mă cac pe ea.

Tânăra o ascultă şocată golindu-şi sacul de mizerii: da, era o mică jigodie împuţită, care pusese gheara pe şeful ei, care îşi ţesuse pânza pe ascuns, încet, dar sigur; o căţea din acelea care la prima vedere par inofensive, se pierd în decor, dar care ştiu cum să suscite interesul unui bărbat respectabil precum domnul Agapanthe. Oh, da, ştia ea cum procedase această domnişoară Léonor, nu avea nevoie să fie acolo ca să ştie, nu avea nevoie de o schiţă. Ea, Dominique Marquisan, lucra de peste treizeci de ani pentru domnul Agapanthe, într-un spirit de respect şi devotament absolut, dar iată că vipera aceea scârboasă se infiltrase într-un raport profesional care nu avusese niciodată de suferit, însă care se vedea acum afectat, căci nimic nu mai era ca înainte. Totul din cauza acelei paparude. Dar n-avea să se lase călcată în picioare, nu, în nici un caz. N-avea să stea cu braţele încrucişate, privind cum îi distruge piţipoanca relaţia cu patronul. Avea să se lupte până la capăt.

Dominique Marquisan îşi regăsi calmul până la urmă, în faţa tăcerii jenate a lui Candice.

— Dumnezeule, ce proastă sunt! Îmi pare rău că v-am amestecat în chestia asta, draga mea. Necazurile de la birou nu mă privesc decât pe mine. Să dăm uitării episodul, de acord?

Cu aceste cuvinte, schiţă un gest larg, ca şi cum ar fi dorit să şteargă cu buretele vorbele ruşinoase aruncate mai înainte.

— Să revenim la rue Saint-Lazare numărul 66 şi la Alexandrine Zola, care descoperă marele secret.

Încă sub şocul acelei reacţii violente şi al insultelor ţâşnite de pe buzele distinse ale interlocutoarei sale, lui Candice îi venea greu să reintre în fluxul poveştii. Se simţea descumpănită, pierdută. Zola şi amantlâcul lui, domnul Agapanthe şi sulfuroasa Léonor puteau să se ducă toţi la naiba. Voia să plece. Avea chef să trântească uşa în urma ei. Lui Dominique Marquisan nu-i fu greu să observe că partenera ei de discuţie n-o mai asculta.

— Bun. Timpul parcă zboară... spuse îndreptându-se în scaun. Vreţi să-mi faceţi încă un mic serviciu, Candice? După care vă las în pace, vă promit.

— Desigur.

Se aplecă deasupra poşetei aflate la picioare şi îi întinse cheile de acasă.

— Am nevoie de câteva lucruri. Cărţi, un parfum. Dumneavoastră sunteţi „persoana mea de încredere". Fireşte, dacă nu vă deranjează prea tare.

Candice luă cheile şi se ridică.

— Am înţeles... Trimiteţi-mi lista cu obiectele, vă rog. Acum trebuie să plec. La revedere!

Ieşi din cameră fără să se uite înapoi.

Se hotărâse să se ducă pe rue Saint-Lazare în aceeaşi seară, pe la ora nouă. Timothée dormea la Julien, iar Arthur fusese invitat la cină la fratele lui, undeva la periferia oraşului. Îi propusese să li se alăture, dar pretextase că avea multe restanţe la serviciu.

O mâna dorinţa imperioasă de a vedea apartamentul lui Dominique Marquisan pe timp de noapte. Faţada imobilului se distingea solidă, rece în noaptea de decembrie. Un brad scânteia în holul de la intrare, şi, urcând scările, Candice surprinse freamătul vieţii de zi cu zi: clinchetul paharelor, zumzetul televizoarelor,

râsetele unui copil, plânsul unui bebeluş. Şi-o imagina pe Jeanne Rozerot păşind pe aceleaşi trepte, în grabă, cu picioarele-i lungi sub rochia unduioasă. Se grăbea să-şi regăsească amantul.

Deschise uşa de la intrare, bâjbâi puţin după întrerupătorul din antreu şi aprinse lumina în sufragerie. Dominique Marquisan alesese lămpi cu o lumină caldă, aurie. Salonul părea mai mic noaptea, mai intim. La fel ca prima dată când intrase, se simţi dintr-odată relaxată, în largul ei. Locul părea la fel de curat şi de ordonat, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva proprietara avea o menajeră. Se îndreptă spre bibliotecă, pentru că primise o listă cu două titluri, ambele de Émile Zola – *O pagină de dragoste* şi *Prada.* Lângă ele trona biografia scriitorului, întocmită de Henri Troyat, pe care o menţionase stăpâna casei. Luă volumul şi se aşeză pe canapea ca să-l răsfoiască.

Studie atentă pozele de pe copertă şi din fasciculul central. Era pentru prima dată când îl vedea pe Émile Zola. Corpolent, cu o barbă stufoasă şi ochi negri pătrunzători, îi amintea în mod straniu de tatăl ei. Amuzată de coincidenţă, mai admiră puţin fotografiile în care era înfăţişat marele autor, apoi căută pasajele care menţionau rue Saint-Lazare, numărul 66 şi numele Jeanne Rozerot. La pagina 287, citi cu mare interes că „furtuna" izbucnise în noiembrie 1891, când Alexandrine Zola primise o scrisoare anonimă din care aflase totul despre viaţa dublă pe care o ducea soţul ei de trei ani. Anume, că acesta avea o a doua familie, formată din acea tânără ireproşabilă, fosta menajeră pe care o angajase ea însăşi, şi copiii făcuţi de respectiva.

Candice fixă cu privirea uşa apartamentului, încercând să vizualizeze scena: apariţia tumultoasă a soţiei înşelate, pradă unei crize de furie, înnebunită de durere şi de gelozie; confruntarea cu sărmana Jeanne, în faţa celor doi copilaşi îngroziţi... strigăte, urlete,

lacrimi, o măsuţă de scris spartă, scrisori de dragoste smulse cu forţa şi aşa mai departe. Tatăl ei nu se înşelase: pereţii păstrau ecoul clandestin al multor evenimente.

Lăsă deoparte cartea şi se îndreptă spre baie, ca să ia produsele cosmetice cerute de Dominique Marquisan: parfumul şi o cremă hidratantă. Trecu în dormitor şi aprinse o veioză. Pe pereţi ghicea umbrele lui Jeanne şi Émile care se iubiseră în acea încăpere. Captă gesturile senzuale, săruturile, plăcerea, promisiunea, dar încet-încet, peste corpurile înlănţuite şi scenele de naştere, începu să perceapă tot mai pregnant misterul locatarei actuale, cea în care flegmatismul şi furia se îngemănau paradoxal, cea care reuşea, fără voia ei, să-i suscite curiozitatea. Candice cedă tentaţiei. Se aşeză cu gesturi lente pe pat, mângâind fermecată cuvertura moale.

Voia să vadă, trebuia să vadă, chiar dacă ştia că e interzis. Nu ai voie să umbli prin lucrurile altora, nu ai voie să scotoceşti, să deschizi sertare sau să citeşti scrisori care nu-ţi sunt adresate. Se simţea incapabilă să reziste acestei pulsiuni, ca atunci când se repezea la frigider şi îndesa în ea tot ce-i cădea sub mână până simţea că-i explodează stomacul, până la sufocare, într-o încercare zadarnică de a astupa vidul acela care o scormonea în permanenţă, cuprinsă de vertijul implacabil în care să lăsase târâtă de atâtea şi atâtea ori.

Sub pat, găsi mai multe cutii de carton. O deschise pe prima cu degete tremurătoare. Înăuntru se afla un pachet de scrisori legat cu o panglică albastră pe care se grăbi s-o deznoade. Despături o foaie umplută cu o scriere stângace, densă şi strânsă:

Nici o femeie nu mi-a adus ceea ce mi-ai adus tu. Nu am mai cunoscut niciodată această stare şi, de aceea, uneori te urăsc. Te urăsc pentru puterea pe care o exerciţi asupra mea. Degeaba încerc să scap, să mă

desprind de tine, căci mi-e imposibil. Îmi iei totul, mă sugi ca un vampir. Mă sugi până la măduvă, iar eu îţi dau totul, de fiecare dată. De fiecare dată.

În plic se mai afla şi o fotografie de proastă calitate în care apărea, din profil, un tânăr brunet, încruntat, cu o pisică în braţe. Pe spate, menţiunea: „Pentru tine. Septembrie 1982". Deschise o altă scrisoare. Acelaşi scris nervos, mic.

Sunt eu prost, dar nici chiar aşa. Ceea ce mă enervează este că pe el îl admiri. Îi ierţi totul, îl urci pe un piedestal de marmură. M-am săturat. Ce are el şi nu am eu? E şi bătrân pe deasupra! Are peste cincizeci de ani! Câteodată mă întreb ce cauţi, de fapt. Notorietatea lui? Îţi pierzi timpul.

Repede, trebuia să se grăbească. Nu putea rămâne prea mult în apartament. Altă cutie, alt pachet de scrisori, legat cu panglică roşie de data asta. Cărţi poştale scrise de o mână uşoară şi disciplinată, uşor de citit. Pe plicuri, o iniţială: D.

Vă aştept la ora pe care am convenit-o, la locul ştiut. Fiţi discretă, vă rog. Purtaţi aceleaşi haine, a fost perfect. Fără parfum, dacă se poate.

O a doua carte poştală, nedatată, nesemnată.

Veţi ajunge înaintea mea. Nu veţi vorbi. Veţi face ceea ce aţi făcut şi ultima dată. Vă veţi aşeza în genunchi şi mă veţi privi în ochi. Nu veţi coborî privirea.

Fascinată, Candice continuă lectura.

Escarpenii sunt perfecţi. Şi portjartierul. Să purtaţi taiorul negru. Crupa cambrată. Sunteţi redutabilă. O ghicisem în tăcerile dumneavoastră. Tăcerile dumneavoastră vorbesc. Ne vedem joi.

Trecu la următoarea carte poştală.

Nu am cunoscut niciodată o asemenea plăcere. Cred că a fost reciprocă, deşi nu scoateţi niciodată nici un sunet, nici cel mai mic geamăt. Am simţit-o în trupul dumneavoastră, în freamătul şi contracţiile lui. Mi-a plăcut când aţi trecut deasupra. Sunt ca plastilina în mâinile dumneavoastră, care ştiu să facă nenumărate lucruri. Şi buzele dumneavoastră, atât de fine, ce bine se pliază. Limba dumneavoastră. Saliva. Când vă părăsesc, încă impregnat de efluvii, golit şi îndurerat, nu am decât o dorinţă: s-o iau de la capăt. Sunteţi o curvă divină.

Lui Candice i se păru că aude un scârţâit pe palier. Ciuli urechile încordată, cu inima în gât. Ce-ar fi putut spune dacă ar fi fost prinsă de vreo vecină cotrobăind prin scrisorile lui Dominique Marquisan? Reuşi să-şi revină abia când simţi telefonul mobil vibrându-i în buzunarul din spate al blugilor.

Era Arthur. Îi răspunse cu o voce care nu suna deloc normal, în ciuda strădaniilor. Nici nu-i trecu prin cap să-i mărturisească unde se afla şi cu ce se îndeletnicea.

— O să vin la tine, până la urmă. Masa în familie s-a terminat mai repede decât mă aşteptam, îi spuse el.

Candice, panicată, nu reuşi să-i răspundă.

— Hei, eşti bine? Te porţi cam ciudat.

— Nu, nu. Totul e în regulă.

— Atunci, ne vedem imediat, la tine.

Îngăimă că prefera să doarmă singură, că nu prea se simţea în formă şi că probabil răcise puţin.

— Eşti sigură că eşti bine? insistă Arthur.

Se forţă să emită un râs ironic. Era mai rău ca maică-sa. Avea de gând să bea o cană de ceai cald şi să se culce devreme. Acestea fiind spuse, ca să schimbe subiectul, se interesă cum decursese cina. Ascultându-l doar pe jumătate, lăsă ochii să-i treneze pe alte cărţi poştale, pe măsură ce le extrăgea din plicuri.

De pe hârtie se repeziră la ea, ca nişte gheare, cuvinte neaşteptate, obscene. Nu-i venea să creadă. Le apropie de ochi ca să le vadă mai bine în timp ce Arthur îi povestea râzând cum decursese masa între băieţi la care tocmai participase. Expresii pornografice, crude, fără echivoc, întotdeauna scrise de aceeaşi mână sigură, masculină, care nu trăda nici o emoţie. Chicotea fals la glumiţele lui Arthur ca să mascheze emoţiile violente care o traversau.

În sfârşit, închise telefonul. Cărţile poştale zăceau răspândite în jurul ei ca nişte fluturi de noapte. I se părea că frazele citite pluteau prin încăpere, turgescente şi neruşinate, că remanenţa lor se imprima în pereţi, în perdele, pe veşminte. Cu doar câteva minute în urmă se văzuse ca pe o intrusă care profana nişte secrete de alcov, dar din incandescenţa care îi cuprinsese obrajii şi din respiraţia accelerată înţelese şocată că bărbatul acela i se adresa ei, lui Candice, şi nimănui altcuiva. Vorbele i se strecurau în ureche într-o şoaptă lubrică, de parcă emiţătorul lor s-ar fi aflat lângă ea, dezvăluindu-i toate stările pe care i le provoca, arătându-i că dispunea de o putere excepţională, aceea de a-l transforma într-o creatură crepusculară, bântuită, în victima unui dezastru natural, a unui incendiu. Nu pentru Dominique, ci pentru ea relua naratorul toată coregrafia raporturilor lor sexuale; ei îi transmitea că era

disponibil joi după ora şaisprezece, că o aştepta cu membrul deja încordat; ei îi amintea că nu se vedeau ca să exerseze arta conversaţiei, ci ca să-i ofere un orgasm cum nu mai avusese niciodată. Acel corp pe care Candice îl dispreţuise toată viaţa, acel corp pe care îl pedepsea în fiecare zi începu să fie străbătut de spasme febrile, copleşitoare, incontrolabile. Se lăsă pe spate în pat şi se abandonă plăcerii. Percepea acut fiecare gest pe care misteriosul amant îl descria în expresii carnale, cu detalii meşteşugite; simţea precizia mişcărilor, limbile care se încolăceau, zvâcnetele din şolduri, gemetele, apropierea orgasmului. Acum îl călărea dezlănţuită, cu sânii fluturând, iar peste câteva momente i se supunea cu picioarele larg desfăcute şi cu ochii daţi peste cap, tăvălindu-se prin pat de plăcere, în aceeaşi încăpere unde Émile Zola o fecundase de două ori pe tânăra lui amantă.

Dintr-odată se auzi sunetul cristalin al unui clopoţel. Soneria uşii de la intrare.

Candice înlemni, răsturnată pe perne. Probabil că cineva o auzise chicotind cu Arthur la telefon, mai devreme, sau, mai rău, gemând pradă extazului. Ar fi trebuit să fie mai prudentă. Îndesă la întâmplare cutiile cu scrisori sub pat, se ridică şi îşi trase la loc pantalonii.

Se lăsase o tăcere grea în apartament, dar simţea o prezenţă în spatele uşii închise. Oare trebuia să se poarte ca şi cum nu auzise nimic? Să rămână acolo, fără să scoată nici un zgomot, şi să plece imediat ce i se oferea ocazia?

Persoana de pe coridor ştia că e înăuntru şi o aştepta.

Se auzi din nou soneria. Candice merse la uşă şi o deschise, fără să aibă vreo idee despre cum şi-ar fi putut justifica prezenţa acolo.

Văzu în faţa ei un bărbat la vreo cincizeci de ani, cu ochelari, îmbrăcat cu un pulover şi o pereche de pantaloni uzaţi, cu papuci groşi în picioare. Deduse că avea de-a face cu un vecin.

— Am văzut lumină pe sub uşă şi m-am gândit că s-a întors Dominique.

Candice se străduia să zâmbească.

— Nu, nu încă. Am venit să iau câteva lucruri pe care m-a rugat să i le duc.

O numise simplu, „Dominique". Oare erau apropiaţi? se întrebă în sinea ei.

— Aha. Şi dumneavoastră sunteţi...

— Candice.

— O prietenă?

— Exact.

Vecinul o examina atent. Tânăra observă că era aproape chel şi că puloverul bleumarin începea să se deşire.

— E bine?

Simţi instinctiv că trebuia să se ferească de acest tip cu ochi iscoditori şi papuci odioşi. Hotărî să nu-i spună nimic despre accident sau despre amputare.

— Şi dumneavoastră cine sunteţi? Tot un prieten?

— Vecinul ei.

— Bine, dar cum vă numiţi?

— Jean-Pierre. Locuiesc la apartamentul de alături.

— Mă bucur de cunoştinţă. O să-i transmit că v-aţi interesat de ea.

— Cum îi merge? insistă bărbatul încercând să tragă cu ochiul în apartament peste umărul ei.

— Îi merge bine.

— Atunci, când se întoarce acasă?

— Nu ştiu, domnule.

— Veniţi des aici?

— Vin când mă roagă să-i aduc câte ceva.

— Aşa de târziu?

— Aşa de târziu.

— Am crezut că sunteţi un spărgător.

— Ei bine, nu sunt.

— Da, dar totuşi...

Se apropie de ea. Mirosea a tutun şi a transpiraţie.

— Bună seara, domnule, îl trimise la plimbare închizând uşa cu fermitate.

Avu impresia că omul rămăsese pe palier ca s-o pândească şi să tragă cu urechea, ceea ce-i spori neliniştea. În dormitor, aranjă cât de cât cuvertura, îndreptă pernele şi verifică dacă pusese scrisorile în cutii în ordinea în care le găsise.

La ieşirea din bloc, după ce luă corespondenţa din cutia poştală (încă două plicuri crem cu scrisul acela infantil şi nişte facturi), se întoarse şi aruncă o ultimă privire spre imobil. La etajul patru, în apartamentul lipit de cel al lui Dominique Marquisan, era aprinsă lumina. În cadrul ferestrei se vedea clar silueta unui bărbat care părea să o supravegheze.

A doua zi, la prânz, când ajunse la clinica de recuperare, Candice găsi camera lui Dominique Marquisan goală. Într-o primă fază se bucură, deoarece se temea s-o revadă după izbucnirea de invective din ajun şi mai ales după lectura acelor cărţi poştale explicite. Nu se putea împiedica să nu-şi pună tot felul de întrebări.

Grădina secretă a femeii se dovedea dintre cele mai surprinzătoare, dar cu ce drept îşi băgase ea nasul acolo? I-ar fi plăcut dacă un străin ar fi scotocit prin scrisorile ei intime sau prin

celelalte lucruri pe care le păstra încuiate într-o cutie, în fundul unui dulap? Ce-ar fi găsit? Fotografii cu ea în pielea goală, făcute de tatăl lui Timothée, un vibrator, poezii şi un jurnal ţinut ceva vreme. Se simţi copleşită de vinovăţie şi de ruşine. Cum de îşi permisese să comită un asemenea gest?

Aşteptă puţin în camera pustie, apoi porni în căutarea unei infirmiere. Află că pacienta intrase într-o sesiune de o oră cu psihiatrul ei. Îi dădu infirmierei punga cu cărţile şi cu parfumul.

— E foarte frumos ce faceţi pentru ea. Are moralul destul de scăzut zilele astea, după cum aţi observat probabil, comentă femeia.

Candice se mulţumi s-o aprobe din cap.

Infirmiera se apropie de ea, dornică să-i facă o confidenţă.

— Să ştiţi că petrece tot mai mult timp cu psihiatrul. Doarme prost, probabil că vi s-a plâns deja. În cazul amputaţilor e întotdeauna foarte complicat cu moralul. E teribil de greu. În plus, e foarte singură. Nimeni în afară de dumneavoastră n-a mai venit s-o vadă.

— Da, am înţeles. E o situaţie tristă.

— Şi când te gândeşti că-i o doamnă atât de cultivată şi de interesantă! V-a spus că s-ar putea să-şi piardă şi slujba? Ce nenorocire!

— Da, sunt la curent.

— O să-i spun că aţi trecut s-o vedeţi. Ieri a fost foarte abătută după ce aţi plecat. Mi-a mărturisit că trecuse printr-o pasă proastă şi că-i părea rău.

Candice îşi luă la revedere şi porni spre studiul Violette. Pe drum, gândurile i se întoarseră la starea de spirit a pacientei, conform celor aflate de la angajata clinicii. Suferea din greu, sărmana Dominique. Fără îndoială, era mai sensibilă decât lăsa să

se întrevadă. Inima i se strânse într-un amestec de milă şi de ruşine, aşa că încercă să se gândească la altceva.

Era vineri şi o primise în grijă pe Nina, fiica mai mică a surorii ei. Clémence i-o adusese pe la şapte seara. Nina urma să doarmă în acelaşi pat cu Timothée. Cei doi erau de-o vârstă. Copiii se puseseră pe joacă în salon, iar cele două surori se reuniseră în bucătărie la un pahar.

De fiecare dată când îşi vedea sora, nu se putea împiedica să n-o invidieze pentru siluetă. Va reuşi oare să se elibereze într-o zi de această obsesie, de această ranchiună? se întrebă neputincioasă, admirându-i mâinile fine, coapsele lungi, puse în evidenţă de blugii negri mulaţi, claviculele reliefate.

— Ştii că mama flirtează cu cineva? o întrebă Clémence fără să-şi dea seama că sora ei o devora din priviri.

— Glumeşti?

— Nu, deloc. Cred că e un tip pe care l-a cunoscut înainte să se mărite cu tata şi care acum a reapărut în viaţa ei.

— Simpatic?

— Habar n-am. Am prins-o corespundând cu el pe Facebook şi, când am întrebat-o ce face, s-a înroşit toată! Nu m-am dat bătută, şi a mormăit ceva despre un fost pe care nu-l mai văzuse de mult. Un anume Frédéric.

— Dacă asta îi mai ridică moralul, cu atât mai bine. Nu eşti de acord?

— Ba da. Ai dreptate.

Chipul frumos al lui Clémence se adumbrise. Candice vedea că sora ei avea ceva pe suflet, dar că nu-şi găsea curajul să vorbească. Aşteptă şi, aşa cum ştia c-o să se întâmple, Clémence începu să-şi deşerte sacul. Era vorba despre telefonul mobil al tatălui lor. Se tot gândea la el de câteva săptămâni. Voia să citească mesajele despre

care îi povestise Candice. Mirată, aceasta din urmă se ridică şi, fără o vorbă, aduse aparatul. Îl puseră încă puţin la încărcat, apoi Clémence se aplecă peste ecran şi citi totul concentrată.

— Valentin... Gabrielle... numele astea nu-mi spun nimic. Tu ai idee cine ar putea fi?

— Nu, câtuşi de puţin, răspunse Candice.

— Dar această casă, această Vilă O...

Clémence, vizibil tulburată, părea să ezite.

— Da, ce-i cu ea?

— Tata şi casele. Avea o pasiune pentru case, îţi aminteşti?

— Da, sigur că-mi amintesc.

— De aceea am vrut să citesc încă o dată mesajele. Poza asta, planul cadastral şi numele de aici, Courtenay.

— Îţi aduc aminte de ceva?

În apartament se lăsase brusc tăcerea. Nu se mai auzeau nici copiii.

— Nina, Timothée, ce faceţi acolo? strigă Clémence.

Chicote înfundate, zgomote de paşi.

— Ne dighizăm! răspunse Timothée entuziasmat. Supize!

— Spetacol! i se alătură Nina.

Surorile schimbară un zâmbet complice.

— Da, Courtenay, reîncepu Clémence. Am avut o strălucire când am citit e-mailurile astea. Se întâmpla acum şapte ani. Léa era încă un bebeluş. Mama nu era acasă, se dusese la sora ei. Îmi aduc aminte că tata mi-a spus că se duce să lucreze la Courtenay. Numele m-a amuzat pe moment, aşa că l-am reţinut. Aveam o prietenă americană pe care o chema Courtney.

— Se dusese să lucreze cu cineva de la agenţie?

— Nu mai ştiu. Nu-mi amintesc decât numele ăsta: Courtenay.

— Dar nu văd cum ar putea să...

— Mă întreb...

— Ce te întrebi?

Clémence ridică din umeri. Probabil că imaginaţia îi juca feste, ca de obicei, dar avea un presentiment de care nu se putea scutura. Voia să aibă inima curată.

— Am putea să le scriem oamenilor ăstora. Avem adresele lor e-mail, zise Candice. Dar ce să-i întrebăm? Dacă au auzit vreodată de Daniel Louradour?

Scoase un chicotit ironic.

— Mai avem o opţiune: să mergem direct acolo, răspunse Clémence după o clipă de gândire. Uită-te pe plan, pe cadastru. Avem adresa, avem totul.

Candice nu analizase documentele cu atenţie. Sora ei avea dreptate, adresa stătea scrisă în colţul din stânga jos al planului: „Cătunul Le Fromet, route de Triguères, 45320 Courtenay".

Se consultară rapid din priviri.

— Mergi prea departe, Clem... Neprimind nici o reacţie, Candice insistă: Tata a plecat dintre noi. Mama abia începe să-şi refacă viaţa. Crezi că este o idee bună să trezim fantomele trecutului?

— Vreau să aflu totul. Vreau să ştiu de ce avea tata un telefon secret! strigă Clémence.

Chiar în acel moment, cei doi copii îşi făcură apariţia în bucătărie, deghizaţi unul în pirat şi celălalt în stafie, măturând cu giumbuşlucurile lor tensiunea care se instalase.

Nu mai discutaseră despre asta, dar, imediat după plecarea surorii sale, Candice luase telefonul Samsung în mână şi studiase îndeaproape planul cadastral şi adresa, pe care o introdusese în Google Maps pe mobilul ei. Reuşi să distingă pe ecran un grup de trei case, la sud de ieşirea din Courtenay, în sătucul Le Fromet.

Unul dintre imobile trebuia să fie Vila O. Oare cine locuia acolo? Valentin? Gabrielle? Şi care era legătura lor cu Daniel Louradour?

Mai află că localitatea Courtenay se găsea la douăzeci şi patru de kilometri de Paris.

O oră şi treizeci şi nouă de minute cu maşina.

— Ai primit un cadou! exclamă Arthur.

Îi întinse un pachet ambalat în hârtie colorată. Curioasă, Candice se grăbi să-l deschidă. Era o carte groasă, care cântărea destul de greu în mâinile ei: *Lettres à Jeanne Rozerot (1892–1902),* de Émile Zola.

Citi textul de pe coperta a patra:

Zola are patruzeci şi opt de ani în 1888, când o întâlneşte pe Jeanne Rozerot, în vârstă de douăzeci şi unu de ani. În curând vor avea împreună doi copii, Denise şi Jacques. Nu-şi va părăsi niciodată soţia, pe Alexandrine. Va continua să se împartă între cele două cămine până la finalul vieţii. Reunind două sute de scrisori aşternute pe hârtie de Zola, această ediţie aduce în faţa publicului o operă inedită de o însemnătate extraordinară. De asemenea, este pentru prima dată când putem arunca o privire asupra intimităţii autorului.

— Am văzut-o într-o librărie şi m-am gândit la tine.

Candice se aruncă în braţele lui. Era atât de atent şi de tandru!

— Nu mi-ai mai oferit niciodată cărţi.

— Mi-am spus că scrisorile de dragoste o să-ţi facă plăcere.

Se întinseră pe pat, apoi Arthur deschise cartea şi începu să citească cu voce tare:

— „Trăiesc cu chipul tău în faţa ochilor, femeie iubită. Te sărut pe pleoape şi pe cosiţa grea, pe care o ador.” Ia te uită, îmi vine să te pup şi eu...

Arthur o sărută pe creştet şi reluă lectura.

— „Te voi regăsi încă şi mai frumoasă, iubita mea Jeanne, după băile delectabile pe care le faci. Te iubesc pentru strălucirea şi curajul tău. Te sărut pe ochii tăi adorabili, iubire, şi îţi trimit inima mea ca să-ţi ţină de cald la picioruşe când ieşi din apă. Dacă aş fi lângă tine, ţi-aş şterge picioruşele cu sărutări.” Cred că se referă la sfârcuri[2], nu crezi?

— Nu, chiar la picioare, îl corectă Candice râzând. Continuă...

— La ordinele dumneavoastră, domnişoară! Ascultă aici: „Norwood, joi, 8 decembrie ’98. Iubita mea, duminica viitoare, pe 11 decembrie, voi fi trist pentru că suntem departe unul celălalt, pentru că nu te voi putea săruta aşa cum mă îmboldeşte inima, în amintirea zilei de 11 decembrie 1888!” Dar ce s-a întâmplat pe 11 decembrie?

Candice îşi lăsă capul pe umărul lui.

— E o dată specială pentru ei.

— Adică?

— Atunci au făcut dragoste pentru prima dată.

— Îmi dă idei, Zola ăsta al tău...

Arthur lăsă cartea deoparte, o strânse în braţe, o sărută pe gât şi începu s-o dezmierde pe coapse. Ea închise ochii cu un oftat şi îl mângâie la rândul ei în timp ce el îi desfăcea nasturii bluzei şi îi atingea tandru pieptul.

— Sânii tăi mă înnebunesc, şopti sărutând-o lacom.

Candice ţinea ochii strâns închişi. Nu suporta să-şi vadă trupul, acea imagine monstruoasă, acel morman de carne albă care se lăbărţa în toate părţile, vârstată de dungile roşii lăsate de hainele prea strâmte.

---

[2] Joc de cuvinte: *petons* – „picioruşe”; *tétons* – „sfârcuri”.

— Stinge lumina, îi sugeră.

— Dar vreau să te văd, să te privesc, bombăni Arthur. M-am plictisit să facem dragoste cu lumina stinsă. Vreau să-ţi văd corpul aşa cum este.

Nu-i răspunse nimic, dar simţi cum dorinţa fragilă pe care începuse s-o nutrească se evapora. În locul ei venea ura, ura arzătoare faţă de acel trup greoi şi urât. Avea nevoie de întuneric ca să se ascundă, ca să nu mai trebuiască să îndure imaginea pielii aceleia albe şi grase. Avea nevoie de întuneric ca să se poată lăsa în voia mâinilor, gurii, limbii şi poftelor lui Arthur.

— Stinge! Stinge! gemu.

În loc s-o asculte, el continuă s-o dezbrace încet, lipindu-şi buzele de fiecare centimetru de piele dezgolită.

— Uite cât de frumoasă eşti, dragostea mea. Uite!

Candice întoarse capul dezgustată, cu pleoapele lipite strâns. Orice urmă de dorinţă dispăruse. Nu mai rămăseseră decât regretele şi ura de sine. Parcă era închisă într-o armură de oţel; trupul ei se crispa, se rigidiza, inert ca un cadavru.

Arthur, deasupra ei, o penetra ritmic, fără să-şi dea seama de nimic. Actul se prelungea. La un moment dat se opri şi el, mirat de lipsa ei de reacţie.

— Ce ai?

Pentru o clipă, cuvintele fură cât pe ce să-i ţâşnească de pe buze şi îşi dori să le lase să iasă dintr-odată, ca o flegmă: era prea grasă; nu se mai suporta; se forţa să vomite după mesele principale ale zilei; era bulimică; mânca noaptea tot ce găsea prin bucătărie, absolut tot; îşi detesta trupul; nu suporta să se vadă în pielea goală; aşa o ţinea de ani şi ani de zile; nu ştia ce să mai facă, viaţa ei nu mai avea nici un sens; iar situaţia se agravase de la moartea tatălui ei...

Strânse din dinţi şi îşi înghiţi cu greutate vorbele, ascunzându-şi chipul cu palmele.

— Nu te simţi bine? o întrebă Arthur cu blândeţe.

Tăcere. Candice plângea.

— Stai cuminte, ştii că nu te-aş forţa niciodată, dacă n-ai chef. Te iubesc, micuţa mea Candi.

Săracul de el, nu înţelegea nimic.

— Sunt obosită. Iartă-mă, reuşi ea să îngaime într-un târziu.

Arthur îi întoarse spatele şi adormi pe loc. Candice, în schimb, nu-şi găsea somnul. Era pentru prima dată când simţise o repulsie atât de puternică pentru ea însăşi în prezenţa lui Arthur şi, mai ales, într-un context atât de intim. Reuşise până acum să-şi depăşească blocajele, dar numai în penumbră. În seara asta însă, se încuiase complet.

Noaptea se scurse în ritmul respiraţiei lui regulate. Trebuia să-şi revină, îşi zise Candice. Lucrurile aveau să se aranjeze cumva. Nu fusese decât un accident de parcurs, o pană la care nu avea sens să se mai gândească. Nimic grav.

Îşi aminti de conţinutul surprinzător al cutiilor de sub patul lui Dominique Marquisan. Era ceva rău să simţi o fascinaţie bizară pentru mesajele acelea, să vrei să le reciteşti? Cine era persoana care le scrisese? Se mai vedea cu Dominique? Curiozitatea nu-i dădea pace.

Cum putea să-şi mai trăiască femeia aceea sexualitatea exaltată după ce i se amputase piciorul? Ideea o făcu să se înfioare. Cum se descurca cu bucăţica aceea de membru pe care trebuia s-o atingă, s-o spele, de care trebuia să se ocupe? Probabil că era sinistru. Când simţi în fine că o cuprinde somnul, Candice fu străbătută de un nou val de milă. Pe de altă parte, n-ar fi trebuit să înveţe să se ferească de astfel de sentimente?

Timp de o săptămână păstră distanţa, refuzând să se ducă la clinica de recuperare, ceea ce n-o împiedică totuşi să se gândească adesea la Dominique Marquisan. Aceasta din urmă nu se manifestă nici ea. Legătura dintre ele fu refăcută de infirmieră, care o sună pe mobil într-o dimineaţă. Doamna Marquisan nu era la curent cu iniţiativa ei, dar femeia, de treabă, îşi zisese că trebuia să intervină, că situaţia nu mai putea continua astfel.

— Ce vreţi să spuneţi? se îngrijoră Candice.

Infirmiera oftă din toţi rărunchii. Pacienta nu se mai dădea jos din pat, refuza să-şi facă şedinţele de kinetoterapie şi să-şi pună proteza.

— E supărată?

— Nu, câtuşi de puţin, dar a ajuns la capătul puterilor. Abia mai mănâncă.

— Ce are?

— Psihiatrul spune că abia acum îşi dă seama de trauma pe care a suferit-o. Se întâmplă adesea cu bolnavii care îşi pierd o mână sau un braţ. Trebuie să fie puternici, dar lovitura e cumplită.

— Şi de ce m-aţi sunat pe mine?

— Pentru că sunteţi singura noastră persoană de contact. În câteva zile suntem obligaţi s-o trimitem acasă. N-o mai putem ţine. Pe de altă parte, trebuie să continue kinetoterapia. Va primi pe cineva care să o ajute la domiciliu, staţi liniştită.

— Vreţi să vin s-o văd?

— Dacă puteţi, ar fi extraordinar.

— Când?

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

A doua zi, când intră în camera lui Dominique Marquisan, constată că infirmiera nu exagerase deloc. Stătea pe o parte, ghemuită într-un colţ de pat. Când o văzu pe Candice, nu schiţă

nici o reacţie. Buzele i se subţiaseră şi în obraji îi apăruse aceeaşi culoare gălbuie, fanată, ca după accident. Parcă se uscase, până şi osatura îi părea mai fragilă, ridurile, mai adânci, părul, tern şi murdar. Cel mai tare o şocară însă ochii aceia negri, din care o privea vidul. Nici o luminiţă nu mai juca în ei. Era privirea unui mort. Ca să pună capac la toate, în încăpere plutea mirosul acru al unei persoane care nu s-a mai spălat de zile în şir.

— Bună ziua, spuse Candice aşezându-se lângă pat.

Nici un răspuns. Aceiaşi ochi sticloşi, aceleaşi trăsături supte, într-o prostraţie totală.

— Nu prea vă merge bine, am impresia.

În sfârşit, pacienta păru s-o observe. O lacrimă i se scurse din colţul unui ochi până deasupra buzelor.

— Nu mai pot, şopti atât de încet, încât abia o auzi.

— Da, îmi dau seama că vă este greu, chiar foarte greu, dar oamenii de aici nu vor decât să vă ajute.

— Nu mă pot ţine internată la nesfârşit, să ştiţi. În curând trebuie să mă întorc acasă şi să-mi reiau munca.

— Ar fi nemaipomenit. Unde vă puteţi simţi mai bine decât acasă? E atât de frumos la dumneavoastră!

— Credeţi?

— Da. Pe cuvânt. Aveţi un gust desăvârşit.

Acest cuvinte, cum nu se poate mai banale, părură să declanşeze un resort secret în sufletul năpăstuitei.

— Candice... murmură cu un surâs palid pe buzele fine ca pergamentul.

Îi rostise prenumele ca pe o plângere, aproape gemând.

— Da, vă ascult.

— Nu mai am chef să trăiesc.

Candice îi luă mâna mică şi osoasă într-a ei.

— Vai, dar cum puteţi spune aşa ceva? E un moment dificil, dar o să-l depăşiţi. O să vă fie mai bine, o să vedeţi!

— Mă simt atât de singură...

— Vă înţeleg.

— Am suportat cât am putut această izolare, dar acum e prea mult. Vreau să termin cu viaţa. Nu mai am curaj să trăiesc.

Candice n-avea habar ce să-i răspundă. Cum ar fi putut s-o consoleze, s-o ajute?

— Aţi stat de vorbă cu psihiatrul?

— Da, dar nu face decât să mă descoasă şi să-mi dea pastile. Doctorii care mă prostesc.

Candice nu prea ştia ce să facă în afară de a-i strânge mâna, plină de empatie. Dominique Marquisan era de două ori mai în vârstă decât ea, dar părea fragilă şi pierdută. După un lung moment de incertitudine, începu să-i vorbească încet, dar cu fermitate, ca atunci când îşi calma fiul după un accident sau un vis urât.

Îi şopti că întoarcerea acasă, în apartamentul la care ţinea atât de mult, în siguranţa camerelor frumos amenajate, în locul unde se iubiseră Zola şi Jeanne, o va ajuta. Va avea timp să doarmă, să se odihnească, iar o femeie va veni din când în când să o ajute la curăţenie şi la cumpărături. Că îşi va relua munca şi că, încetul cu încetul, va învăţa să ducă din nou o viaţă relativ normală. În plus, individul care o lovise va suferi rigorile legii. Îi mai spuse că avea încredere în ea, că era sigură că va ieşi la suprafaţă.

Doamna Marquisan o asculta cu atenţie. Lui Candice i se strânse inima în faţa acelui chip veştejit, a ochilor umezi şi a acelei singurătăţi atât de crude.

— Sunteţi tare drăguţă, nici nu ştiu ce m-aş face fără dumneavoastră.

— O să vă ajut. Puteţi conta pe mine, îi răspunse pe acelaşi ton hotărât.

— Dar aveţi şi dumneavoastră atâta treabă!

— Nu vă faceţi griji pentru mine. O să-mi fac timp, dar trebuie să mă ajutaţi şi dumneavoastră.

— Cum adică?

— Trebuie să începeţi să vă ridicaţi din pat, să reluaţi kinetoterapia, să purtaţi proteza şi să vă recăpătaţi forţele. Aţi slăbit îngrozitor în numai o săptămână.

— Ştiu, făcu pacienta vizibil ruşinată. M-am lăsat copleşită de tristeţe. Ba chiar m-am complăcut în ea, aş putea spune...

Se agăţa de mâna vizitatoarei cu toate puterile, parcă în culmea disperării.

— Gata, îi răspunse Candice ferm. Acum o s-o chem pe infirmieră. De acord?

— Da, şopti timid cealaltă.

Candice se ridică şi ieşi să caute personalul de gardă.

— Doamnei Marquisan îi merge mai bine. Voi fi lângă ea, ca să o ajut, când o externaţi. I-am promis.

— Sunteţi formidabilă, domnişoară! exclamă infirmiera. Oamenii ca dumneavoastră sunt tot mai rari.

În drum spre casă, Candice începu să-şi pună întrebări legate de viitor. Nu trebuia să-i permită acestei persoane să se lipească de ea, să o fagociteze. Calea de mijloc se dovedea greu de găsit. Da, îi întinsese femeii o mână, căci aşa făcuse întotdeauna cu oamenii în suferinţă, aşa era firea ei. Toată lumea spunea despre ea că e o fată „bună”, miloasă cu ceilalţi. Trebuia să fie foarte circumspectă, atitudine care nu i se potrivea, căci tindea să aibă încredere în semeni.

În ziua plecării lui Dominique Marquisan de la clinica de recuperare totul fusese organizat la milimetru: documentele necesare pentru externare, atestatele, documentele pentru firma de asigurări, reţetele de medicamente, programarea vizitelor de control şi a şedinţelor de kinetoterapie. O ambulanţă urma să le ducă pe rue Saint Lazare. Candice se temea de scări, aveau de urcat patru etaje, dar convalescenta era plină de entuziasm. Îşi reluase şedinţele de kinetoterapie şi se mai obişnuise cu proteza. Fireşte, folosea în continuare cârjele şi şchiopăta, dar măcar nu ajunsese într-un scaun cu rotile, după cum remarcă zâmbind.

La baza treptelor, Candice o rugă să nu se grăbească şi să facă o pauză de câte ori simţea nevoia.

— Mă bucur aşa de mult să mă întorc acasă, îi răspunse Dominique Marquisan radiind de fericire.

Câţiva vecini în trecere o salutară politicos. Unul dintre ei o întrebă dacă fusese rănită grav. Femeia ridică din umeri şi îi răspunse că n-avea mare lucru, o simplă căzătură.

Urca anevoie, agăţată de balustradă.

— Vă descurcaţi? o întrebă Candice îngrijorată.

— Da, nu este nici o problemă, staţi liniştită. O să mă obişnuiesc. Puţin sport n-a omorât pe nimeni!

Tânăra îi admiră curajul. Nu era puţin lucru să revii acasă cu un picior lipsă şi să suporţi privirile curioase ale vecinilor. Era limpede că Dominique Marquisan nu-şi făcea confidenţe cu ceilalţi locuitori ai imobilului, pentru că dialogul cu ei, deşi amabil, rămânea rece, şi nici unul nu părea să fie la curent cu accidentul de maşină.

În timp ce-şi trăgeau sufletul pe palierul de la etajul al patrulea se deschise o uşă, şi Candice îl revăzu pe bărbatul care o surprinsese în apartament în noaptea aceea. Jean-Pierre, pe numele

lui. Lăsa impresia că pândea tot ce se întâmpla pe scara blocului. Şi Dominique Marquisan se încruntase puţin. Îl salută pe individ cu un gest scurt din cap.

— Poftiţi cheia, deschideţi, o îndemnă pe Candice.

— Aţi avut un accident? întrebă vecinul, cu ochii la cârje.

Convalescenta îi adresă o căutătură plină de dispreţ care o şocă pe tânără. Ce fapte comisese acest Jean-Pierre ca să merite un astfel de tratament?

— Nimic grav. La revedere, îi răspunse Dominique Marquisan, apoi intră în casă.

— Bună, Candice, insistă vecinul.

— Bună ziua, îi replică aceasta înainte de a trânti uşa în urma ei.

— Ia te uită, ştie cum vă cheamă?

— M-a văzut în seara când am trecut să vă caut lucrurile acelea.

Fără voia ei, obrajii i se înroşiră la amintirea cutiilor cu scrisori licenţioase de sub pat, dar doamna Marquisan era atât de fericită să-şi redescopere casa, încât nu observă nimic. În ciuda cârjelor, parcă zburda dintr-o cameră în alta.

Candice îi propuse să se ducă să-i ia de mâncare, iar femeia acceptă cu plăcere. Întocmiră împreună lista de cumpărături, prilej cu care Candice observă cât de intim era acest exerciţiu aparent banal. Află astfel că Dominique Marquisan nu mânca deloc carne, dar îi plăceau peştele, legumele, brânza, ouăle, pastele făinoase, iaurtul, fructele şi ciocolata, neapărat neagră.

— Doar ca să am ceva în frigider până fac o comandă mai mare, aşa cum obişnuiam şi înainte de accident. Să nu credeţi c-o să vă solicit prea frecvent serviciile!

Când urcă cu proviziile culese şi corespondenţa, pe care o vârî în sacoşă. Pe lângă curierul administrativ găsi două noi plicuri crem, cu aceeaşi scriere rotunjită.

Doamna Marquisan o aştepta în salon. Reuşise să pregătească două ceşti de ceai fără să spargă nimic; pe masă stăteau un ceainic aburind şi două ceşti delicate.

— Sunt foarte mândră de realizarea mea, o întâmpină cu un zâmbet radios.

Era pentru prima dată când o vedea la ea acasă, în acest decor care i se potrivea aşa de bine, rafinat şi calm, la înălţime, departe de tumultul străzii.

— Vreţi puţin ceai?

— Mulţumesc, cu plăcere.

Stăpâna casei vărsă lichidul auriu în ceaşcă.

— Este ceai de tei, vă place? Am cules chiar eu florile din curtea unei prietene care locuieşte în Drôme, în partea de sud. Are în grădină un tei centenar. Când mă duc vara pe la ea, mă întorc întotdeauna cu flori şi frunze pentru ceaiurile mele.

— Mulţumesc, repetă Candice.

Băutura i se păru amară, dar alese să nu se plângă. Nu bea destul de des ceai de plante ca să ajungă să se priceapă.

— Oh, Doamne, ce bine e acasă!

— O să vă ajute mult, o încurajă.

— Da, îmi va fi mai uşor să fac faţă, îi răspunse femeia cu un zâmbet trist.

— Aveţi aici o sursă inepuizabilă de energie pozitivă, afirmă hotărâtă Candice.

— Exact! Ştiţi ce i-a scris Zola lui Jeanne într-o zi din aprilie 1893? Ştiu pasajul pe dinafară, îl pot cita cu ochii închişi. Strângând demonstrativ pleoapele, începu să recite. „Există şi la Paris ferestre prin dreptul cărora nu pot trece fără ca inima să-mi bată mai repede: sunt cele ale cuibuşorului nostru de nebunii din place de la La Trinité. Tot restul vieţii, când voi trece pe acolo, voi ridica ochii

fără voia mea şi mă voi gândi la tine, la bucuria pe care mi-ai dat-o, mulţumindu-ţi pentru cei doi copii dragi pe care i-ai adus pe lume." Cum credeţi că nu mi-aş putea reveni între pereţii aceştia, impregnaţi de iubire şi de bucurie? Simţiţi şi dumneavoastră această energie, nu-i aşa?

Redeschise ochii, şi Candice se simţi agresată de privirea aceea care îşi recăpătase intensitatea.

— Tata semăna cu dumneavoastră, zise într-un final.

— Da, mi-aţi mai spus.

— Nu credea în fantome, dar era sensibil la ceea ce numea „sufletul caselor".

— Avea şi o locuinţă la care ţinea?

— Culmea este că nu, nu avea. Nici nu ştiu de ce, de altfel. Poate pentru că n-a găsit niciodată ceva care...

Brusc, în minte îi apăru Vila O.

— Nici chiar căminul familial?

— Nu.

Candice simţi nevoia să întrerupă momentul de tăcere care se lăsase, deşi nu era neapărat dezagreabil.

— Ştiţi, pasajul pe care mi l-aţi recitat... fragmentul din scrisoarea lui Zola către Jeanne... am cartea cu toate scrisorile pe care i le-a adresat iubitei lui. M-am apucat să le citesc. Sunt foarte frumoase şi tandre.

— Ah, mă bucur să aud asta. Aţi cumpărat-o chiar dumneavoastră?

— Nu, mi-a fost oferită cadou.

— De către tatăl fiului dumneavoastră?

Candice se sili să-şi reţină un început de iritare.

— Nu. Tatăl fiului meu trăieşte cu alta acum, au şi ei un copil.

— Înţeleg.

— Arthur mi-a cumpărat cartea.

— Arthur, partenerul dumneavoastră.

— Da.

— Trăiţi împreună?

— Vine des pe la mine, dar nu, nu trăim împreună.

— În ce cartier locuiţi?

— La Butte-aux-Cailles.

— Nu-l cunosc foarte bine, dar am auzit că e fermecător.

— Da, foarte.

— Cred că v-am plictisit deja cu întrebările mele, vi se citeşte pe chip. Nu mi-o luaţi în nume de rău, vă rog! Încerc doar să vă cunosc mai bine. Este o tentaţie firească, din moment ce aţi făcut atât de multe pentru mine şi continuaţi să mă sprijiniţi. Dar, dacă vă deranjează, nu vă jenaţi să mi-o spuneţi direct.

— Totul e în regulă, îi răspunse zâmbind.

— Nu vreau să mă transform pentru dumneavoastră în ceea ce vecinul de palier este pentru mine.

— Poftim? Jean-Pierre...

— Aţi înţeles perfect! Tăntălăul de Jean-Pierre.

Îi schiţă rapid un portret vitriolant al singuraticului de alături, fără să uite să-i ironizeze şoşonii şi puloverele retro. Din păcate, bărbatului îi cam plăcea de ea, ceea ce transforma relaţia de vecinătate într-un coşmar. Era băgăcios şi slugarnic, iar Dominique Marquisan recurgea la fel şi fel de tertipuri ca să-l evite, pentru că dacă o prindea, n-o lăsa să scape uşor. Era foarte amuzantă, îşi spuse Candice, însă cuvintele ei indicau şi o anumită cruzime. Probabil că era genul care nu avea răbdare cu oamenii care nu-i plăceau.

— Să nu uit, v-am adus perlele, îi spuse aşezând plicul pe măsuţa de cafea.

— Vă mulţumesc. Ţin mult la ele.

— Aveaţi o relaţie apropiată cu tatăl dumneavoastră, dacă înţeleg bine?

— Da. Mama a murit când eram încă mică. Era bolnavă. Am fost crescută de tata. Este foarte greu să treci peste dispariţia persoanelor iubite. Nici până acum nu mi-am revenit pe deplin, deşi sunt conştientă că aceasta este ordinea firii şi că, într-o zi, toţi ne pierdem părinţii.

— Şi mie îmi vine greu să accept ideea că tata nu mai este.

— Sentimentul acesta ne apropie, fără îndoială.

— Când vă întoarceţi la lucru? o întrebă Candice ca să schimbe subiectul.

— Încă nu am obţinut o dată precisă, îi răspunse Dominique Marquisan sorbind din ceai. Sper să se întâmple cât mai repede.

— În ce constă activitatea dumneavoastră pentru domnul Agapanthe? Îmi cer iertare dacă sunt prea indiscretă...

— Absolut deloc. Vă rog să nu vă mai cereţi atâtea scuze, draga mea. Aveţi tot dreptul să încercaţi să mă cunoaşteţi mai bine! În plus, nu am nimic de ascuns. Mai mult, v-am bombardat cu întrebări încă de la prima noastră discuţie, luna trecută. Ce fac eu pentru domnul Agapanthe? Ei bine, să spunem că mă ocup de agenda sa personală.

Bărbatul era un avocat celebru care ocupase la un moment dat o funcţie ministerială, dar Candice era prea tânără ca să şi-l amintească în calitate de om politic, preciză stăpâna casei. Totul trecea prin mâna ei: vizitele la medic, călătoriile cu familia, concediile, hobbyurile, ieşirile cu prietenii, dar şi biletele la operă, pentru că domnul Agapanthe era un mare meloman. I se întâmpla destul de frecvent să ia avionul până la Veneţia, New York sau Milano ca să-şi asculte muzicienii favoriţi.

— Înseamnă că aţi ajuns să vă cunoaşteţi destul de bine, după treizeci de ani, observă Candice.

Cuvintele ei provocară o uitătură ascuţită din partea lui Dominique Marquisan, agasată probabil de subtextul afirmaţiei.

— Da, aşa este. Nimeni nu-i cunoaşte mai bine decât mine preferinţele culinare, alergiile, lucrurile care îl enervează şi de ce. Ştiu ce măsuri poartă la haine şi la încălţări, pentru că mă ocup şi de garderoba lui. Eu îi comand cămăşile, costumele, cravatele, pantofii...

Dintr-odată, gândurile lui Candice se îndreptară spre cărţile poştale cu mesaje fierbinţi pe care le găsise sub pat, în camera de alături. Nu cumva autorul lor era chiar domnul Agapanthe? Vedea caligrafia îngrijită, în contrast puternic cu conţinutul obscen.

— E căsătorit?

Încă o privire bănuitoare.

— Da. De ce?

— Pentru că soţia lui ar putea să se ocupe de toate lucrurile astea în locul dumneavoastră, nu credeţi?

Un râs uşor dispreţuitor.

— În pofida vârstei fragede, aveţi o viziune cam retrogradă despre instituţia căsătoriei! Soţia lui este o avocată internaţională de succes. Are cabinetul şi asistenta ei.

— Vă face plăcere să lucraţi pentru aceeaşi persoană de atâta timp? Nu v-aţi plictisit?

Pe Candice începuse s-o amuze să-i pună întrebări din ce în ce mai îndrăzneţe. Dominique Marquisan nu dădea semne de iritare şi nici nu încerca să evite răspunsurile. Îi descrise o relaţie profesională ireproşabilă, bazată pe un solid respect reciproc... Dar Candice îşi aminti de Léonor, individa hotărâtă să-i fure locul lângă domnul Agapanthe. Dominique Marquisan, deşi vizibil

afectată, nu-i ascunse faptul că poziţia ei la cabinetul de avocatură era în pericol şi că asta o îndurera peste măsură.

— Ce aveţi de gând să faceţi? o întrebă.

Preţ de o clipă se temu că femeia o să-şi iasă din nou din fire, că o să se dea iarăşi în spectacol împroşcând cu insulte scabroase, ca la clinică, dar, din contră, se închise într-o atitudine de demnitate rănită, cu ochii pierduţi în ceaşca de ceai. Ce urma să facă? Nu ştia. Ajunsese la o vârstă, se apropia de pensie, era simplă matematică, cifrele nu minţeau, se vedea obligată să admită. Timpul o împingea inexorabil spre ieşire, iar accidentul nu făcuse decât să grăbească deznodământul. Modul în care era tratată o scotea însă din sărite.

Candice îşi ceru iertare că abordase un subiect atât de delicat.

— Oh, pentru Dumnezeu, nu vă mai scuzaţi atâta! Asumaţi-vă întrebările, asumaţi-vă identitatea!

Nimeni nu-i mai vorbise pe un asemenea ton. Nici n-ar fi putut spune dacă îi făcea plăcere sau se simţea jignită. Constată însă că venise momentul să plece. Îşi petrecuse toată dimineaţa ajutându-şi protejata să se reinstaleze, iar acum era aşteptată la studioul Violette.

— La revedere, spuse ridicându-se. Să nu ezitaţi să mă sunaţi dacă aveţi nevoie de ceva.

— Sunt perfect capabilă să mă descurc singură. N-o să vă mai bat la cap, am abuzat destul de timpul dumneavoastră. La revedere, Candice. Vă mulţumesc, încă o dată.

Când închise uşa apartamentului întrezări o ultimă imagine fulgurantă a siluetei solitare aşezate pe canapea, cu spatele drept şi ceaşca de porţelan în mână, în haloul luminos din salon, zâmbitoare, dar tristă de-ţi frângea inima. Se simţi iar deprimată. Oare femeia aceasta avea prieteni? Avusese mai mulţi amanţi, după cum aflase din scrisori, şi poate că mai întreţinea relaţii cu

bărbaţi, dar prieteni în toată puterea cuvântului, oameni apropiaţi, avea?

La moartea lui Daniel, Candice se temuse că Faustine o să rămână singură, dar mama ei se înconjurase de prieteni şi strânsese legăturile cu fratele, cu fiicele ei şi cu nepoţii. Faustine nu suferea de singurătate, era convinsă, chiar dacă pierderea soţului continua s-o macine.

În fond, Candice nu ştia mare lucru despre căsnicia părinţilor ei. Fuseseră fericiţi? Nu-şi pusese niciodată întrebarea. Totuşi, în sinea ei credea că da. Din exterior, relaţia lor părea cum nu se putea mai solidă, mai armonioasă, dar cine cunoaşte cu adevărat viaţa celor alături de care trăim? se întrebă în timp ce lua metroul spre staţia République.

Prefera să se refugieze în această incertitudine decât să se gândească la zâmbetul fals al lui Dominique Marquisan, care încerca în zadar să pară curajoasă.

Într-una din zilele săptămânii următoare, Candice îşi dădu întâlnire la prânz cu prietena ei, Mélanie. Stabiliră să se vadă în place de la Bastille. Mélanie lucra la o bancă, lângă staţia de metrou Nation, iar cafeneaua din rue Saint-Antoine le convenea amândurora ca distanţă. Era prietena ei cea mai apropiată, căci se cunoşteau din copilărie şi nu aveau secrete una faţă de cealaltă.

Candice ajunsese puţin mai devreme şi, ca să-şi treacă timpul până la venirea lui Mélanie, plonjă în corespondenţa lui Zola către Jeanne Rozerot, uitând imediat de tot ce o înconjura: decoraţiunile de Crăciun, vitrinele pline de ghirlande vesele, trecătorii zgribuliţi de frig, restaurantul zgomotos, râsetele şi strigătele din jur. Se izolase de lume, fascinată de condeiul amoros al marelui scriitor.

— Cine ar fi crezut că o s-o văd şi pe asta?! Te-ai apucat de citit?

Sosise Mélanie. Îşi scoase paltonul şi se îmbrăţişară.

— Ce carte ai acolo? E cam groasă.

Candice i-o întinse.

— Nu-i deloc genul tău.

— Am primit-o cadou de la Arthur.

— N-am citit niciodată Zola. E ceva de capul lui?

— Nu-i roman, ci o culegere de scrisori de dragoste.

Comandară de mâncare şi îşi povestiră cele mai recente întâmplări, inclusiv despre năzdrăvăniile lui Timothée, căruia Mélanie îi era naşă. Ea nu avea copii şi trăia singură. Se plictisea puţin la locul de muncă, iar profesiunea lui Candice o făcea să viseze, în pofida asigurărilor prietenei sale că era un job la fel de plictisitor ca oricare altul.

— Materia primă cu care lucrezi tu sunt sunetele, vocile, muzica. Totul e fascinant. Eu, în schimb, introduc viramente, dobânzi, împrumuturi şi plasamente într-un computer... la naiba! Iar zgomotele dintr-o agenţie bancară nu sunt ceva uşor de suportat, crede-mă. Când aud vocea directoarei, îmi sângerează urechile.

— Până şi în locurile cele mai neaşteptate poţi găsi o voce interesantă.

— Da, ţin minte cum l-ai găsit la o petrecere pe tipul ăla care avea vocea perfectă pentru un podcast. L-ai angajat pe loc!

Candice îşi aminti brusc de timbrul perfect al lui Dominique Marquisan. Cum de nu se gândise mai devreme? Din cauza emoţiilor pe care le încerca în prezenţa ei, fără îndoială.

— Mel, trebuie să-ţi povestesc...

Nu-şi propusese să aducă vorba despre protejata ei, dar în timpul mesei începuse să simtă nevoia unei destăinuiri. Îi povesti în detaliu despre accidentul din acea teribilă seară de iarnă, îi descrise tristeţea bietei femei amputate, pe care nimeni nu o vizita

la clinică, şi modul în care se hotărâse s-o ajute. Îi vorbi despre apartamentul de la etajul al patrulea, coconul unde se simţea aşa de bine, apoi îi dezvălui istoria bileţelului de dragoste ascuns în spatele şemineului, semnat Émile Zola, şi încheie cu iubirea secretă dintre romancier şi tânăra lui menajeră.

— Ce poveste extraordinară! exclamă Mélanie. E o nebunie! Întotdeauna ai fost o fată sufletistă, Candice, dar ai grijă, nu te lăsa mâncată de vie.

— Cum adică?

— Vezi tu, oamenii care trăiesc singuri se transformă câteodată în adevărate lipitori de care nu mai poţi scăpa.

Imaginea dezagreabilă a lipitorii o impresionă neplăcut pe tânăra bulimică.

— Nu fac decât să-i dau o mână de ajutor.

— Îi întinzi un deget şi te hăpăie cu totul!

Termenii utilizaţi de Mélanie o deranjau din ce în ce mai tare.

— E o persoană demnă, ajunsă la o anumită vârstă. Foarte discretă şi câtuşi de puţin insistentă.

— Cu atât mai mult trebuie să fereşti, draga mea! Ai făcut o mică cercetare în legătură cu ea?

— Nu, de ce să fac aşa ceva?

— Ca să ştii peste cine ai picat! râse superior Mélanie.

— Vorbeşti ca sor-mea. Voi nu aveţi încredere în nimeni pe lumea asta!

— Ce mai face frumoasa Clémence?

În timpul desertului, Candice îi povesti despre telefonul secret al tatălui ei, despre adresa de e-mail necunoscută şi despre schimburile dintre „Valentin” şi „Gabrielle” pe margine misterioasei Vile O. Îi spuse că, în opinia lui Clémence, asta era dovada că tatăl lor ducea o viaţă dublă. Mélanie vru să ştie care era

părerea ei, iar Candice, căutându-şi cuvintele, admise că nu acorda prea mult credit acestei ipoteze.

— Cunoscând-o pe sora ta, sunt sigură c-o să se ducă acolo, conchise Mélanie cerând nota de plată.

— Ai dreptate. Vrea să mă târască şi pe mine după ea.

— Ai prefera să nu afli adevărul?

— Nu văd ce interes ar putea prezenta, atâta tot.

Candice era pe deplin conştientă că se angaja într-o bătălie pierdută dinainte, fiindcă Mélanie funcţiona după aceleaşi principii ca sora ei: adevărul cu orice preţ, chiar dacă s-ar fi putut dovedi dureros. Prietena ei îndrăzni chiar să-i pună sub semnul întrebării reţinerea, amintindu-i cu cât curaj se ocupase de toate după decesul lui Daniel şi cum îşi adusese pe linia de plutire mama şi sora.

— Nu vreau să-mi stric imaginea pe care o păstrez despre tata.

În faţa unei asemenea sincerităţi, Mélanie nu putu decât s-o aprobe din cap, murmurând că înţelegea.

În aceeaşi seară, acasă la ea, după ce Timothée adormi, Candice lansă o căutare pe internet după cuvintele-cheie „Dominique Marquisan”. Nu exista nici un profil cu acest nume pe reţelele sociale, ceea ce nu era de mirare, căci femeia avea o vârstă destul de înaintată şi se raporta probabil cu teamă la Facebook, Twitter sau Instagram. Singura ocurenţă era în organigrama unei prestigioase firme de avocatură cu sediul la Paris, pe Avenue de l’Opéra. Pe site apărea chiar şi o fotografie cu ea mult mai tânără. Era drăguţă, cu părul strâns la spate, o postură graţioasă de balerină şi haine rafinate. Căută numele directorului firmei, un anume Henry Cèdre. Fusese ministru în anii nouăzeci, dar Candice, născută în 1993, nu avea de unde să şi-l amintească. Fără îndoială că-l găsise pe misteriosul domn Agapanthe. Poza de pe

site îi înfăţişă un septuagenar elegant, cu o faţă lungă şi ridată, aşezat în spatele unui birou impunător. Amantul propriei asistente personale? Pe biletele fierbinţi nu figura nici o dată, se gândi. În acel moment îi reveniră în minte câteva fraze pornografice deosebit de explicite şi, fără voia ei, începu să se excite din nou. Nu putea să nege că această corespondenţă lubrică o făcea să se umezească. Pe deasupra, îi ocupa o parte considerabilă din clipele de reflecţie. De ce îi acorda lui Dominique Marquisan un loc atât de important în viaţa ei? De ce îi aţâţa în aşa măsură curiozitatea? Oare pentru că propria ei existenţă era atât de ternă?

Se gândi la prânzul cu Mélanie, mai precis la nonşalanţa cu care mânca prietena ei pâine, în timp ce ea cântărea în minte fiecare dumicat ca pe un proiectil care urma să-i pătrundă în trup şi să se transforme instantaneu în urâcioasa grăsime. Îi venea tot mai greu să se bucure de viaţă în general, căci corpul ei părea paralizat de obsesia ultimei calorii ingurgitate, de scârba faţă de propria-i fiinţă. Până şi actul de a mânca îi devenise insuportabil, cea mai mică înghiţitură declanşându-i spaima de îngrăşare şi, în scurt timp, inevitabila autoflagelare vomitivă. De la incidentul cu Arthur nu-şi mai recăpătase dorinţa sexuală; îl respingea sistematic, pretextând că o doare capul sau că doarme mai bine singură.

În lista de căutări se afişă „Roger Marquisan". Apăsă pe link cu gândul la însemnarea *ex libris* de pe cartea generalului de Gaulle găsită în rue Saint-Lazare. I se deschise o scurtă notiţă genealogică, fără detalii. Găsi apoi o adresă: *Prieuré de Saint-Pierre-du-Lac, chemin d'Avrillé, Beaufort-en-Anjou, 49250.* Era, fără îndoială, locul unde crescuse Dominique Marquisan, îşi spuse, amintindu-şi de inscripţia din *Villa triste.*

Cu ochii la imaginile rustice din Saint-Pierre-du-Lac, Candice îşi dădu seama că Dominique Marquisan ajunsese să-i ocupe complet

spiritul, că se gândea la ea la fel de des ca la mama ei, la Faustine. Avea motive să se îngrijoreze?

Nici nu îndrăznea să-şi închipuie cum supravieţuia biata femeie blocată în apartament, cu proteza ei şi cârjele. Ştia că fusese nevoită să renunţe la cursurile de dans, pe care le adora. Era ceva rău să fie preocupată de bunăstarea ei, să se simtă responsabilă pentru o fiinţă de care nu-i păsa nimănui?

În fiecare dimineaţă se întreba dacă protejatei ei îi mergea bine, dacă îşi continua şedinţele de kinetoterapie, dacă avea moralul suficient de ridicat; îşi făcea griji pentru ea, voia să ştie dacă reuşea să se odihnească, dacă avea nevoie de ajutor, de cineva care să meargă la cumpărături. Nu uitase faza de prostraţie prin care trecuse la clinică, vidul acela din privirea ei. Îşi făcu prin urmare obiceiul de a-i trimite SMS-uri timide, dar reconfortante, la care convalescenta răspundea imediat, adesea cu un emoticon amuzant. Încetul cu încetul, între ele se instală o rutină a dialogului cotidian.

Pe măsură ce se apropia Crăciunul, în sufletul lui Candice sporeau remuşcările că biata Dominique Marquisan va fi nevoită să petreacă sărbătorile de una singură. În ceea ce o privea, obişnuia să serbeze revelionul la mama ei, pe rue Raymond-Losserand, împreună cu Clémence şi mica ei familie. Pe nesimţite, în mintea ei se înfiripă o idee: s-o invite pe Dominique Marquisan să li se alăture. Când îi expuse planul, aceasta afişă un surâs puţin ironic şi îi mărturisi că, de la moartea tatălui ei, se obişnuise să petreacă sărbătorile de una singură. Candice o privi lung, fără să priceapă.

— Nu înţelegeţi, pentru că nu aţi fost niciodată singură, draga mea.

Cuvintele nu fuseseră rostite pe un ton de reproş, ci ca o constatare. Candice nu se supără, pentru că femeia avea dreptate.

— Dar la clinică v-a fost atât de rău...

— Da, atinsesem fundul, dar a apărut o mână salvatoare, a dumneavoastră, care m-a tras la suprafaţă.

Candice trecuse pe la ea într-o după-amiază de sâmbătă, profitând că Timothée era în grija tatălui său peste weekend. Frigul se mai înmuiase, lăsând loc unor nori cenuşii de ploaie. În cartier, oamenii se grăbeau să facă ultimele cumpărături înainte de Crăciun. Dominique Marquisan, îmbrăcată într-un halat negru lung, din lână, care îi accentua silueta subţire, părea odihnită. Mirosea discret a parfum, era puţin machiată şi avea unghiile făcute. În micul apartament plutea aroma delicioasă a unei prăjituri cu ciocolată la cuptor.

— Am pregătit o gustare, o anunţă zâmbind.

Candice îi mulţumi, îngrozită la gândul nenumăratelor feluri cu care urma să fie îndopată. Era oarecum mândră că în ultimele zile rezistase unei crize. Abia se abţinu să nu înfulece dintr-o înghiţitură felia zdravănă de prăjitură pe care i-o întinse stăpâna casei pe o farfurie. Încercă din răsputeri să pară normală, interesată de conversaţie, dar cuvintele îi intrau pe o ureche şi-i ieşeau pe cealaltă.

— Îmi place la nebunie să gătesc. Este cea mai mare pasiune a mea, în afara dansului. Ia spuneţi, aţi făcut progrese în lectura corespondenţei lui Zola cu Jeanne?

— Da, răspunse Candice încercând să se concentreze. Am terminat cartea. Mi-a plăcut, deşi n-am exerciţiu la citit. Luă bucata de prăjitură în mână şi muşcă din ea cu poftă. E delicioasă! o felicită cu gura plină pe gazdă, care îi aştepta reacţia.

— Ce ştiţi despre viaţa lui Émile Zola?

— În afara detaliilor aflate din scrisori, nu mare lucru, recunosc. Oh, da, mai vreau o bucată de prăjitură, vă mulţumesc din suflet!

Trebui să lupte iarăşi din toate forţele ca să n-o mănânce dintr-o înghiţitură. Prin contrast, stăpâna casei abia ciugulea cu delicateţe din farfuria ei.

— Eram la fel ca dumneavoastră, Candice, când m-am instalat aici. Nu ştiam nimic despre viaţa marelui autor, doar îmi trecuseră pe sub ochi titlurile unora dintre romanele sale.

— Şi între timp i-aţi citit toată opera?

— Da, aproape toată, de-a lungul anilor, pentru că a scris enorm. În afara geniului său creator, ceea ce m-a atras însă a fost personalitatea omului Zola. Este fascinant să ai acces la intimitatea unui romancier de geniu. A trăit aici, şi-a lăsat amprenta între aceşti pereţi, iar eu am şansa de a percepe o urmă ce palpită încă, de parcă ar fi în continuare aici, lângă mine. Ştiţi cum a murit?

— Nu, n-am nici cea mai mică idee, răspunse Candice jenată.

Dominique Marquisan izbucni în râs.

— Vai, ce mutră aţi făcut! Nu sunteţi la şcoală, nu daţi examen!

Candice râse şi ea, apoi vârî în gură ultima bucată de prăjitură. Mâinile delicate ale gazdei o serviră cu o a treia porţie, pe care nu reuşi s-o refuze, şi îi turnară din nou ceai, un Earl Grey parfumat. Apoi, doamna Marquisan o invită să-şi imagineze după-amiaza răcoroasă de toamnă din 28 septembrie 1902. Zola nu bănuia nimic. Absolut nimic! Când ajunsese acasă, în rue de Bruxelles, totul i se păruse cum nu se putea mai normal.

Romancierul avea şaizeci şi doi de ani, preciză povestitoarea sorbind din ceaşcă, dar părea mai în vârstă, pentru că afacerea Dreyfus, care divizase ţara în două, îi provocase un enorm consum nervos, după care încă nu-şi revenise. Din scrisori, Candice aflase mai multe despre expatrierea precipitată a marelui autor de cealaltă parte a Canalului Mânecii. Îşi amintea cu precizie citatul: „Iubita mea, lucrurile au luat aşa o întorsătură, încât sunt obligat să

plec chiar din seara asta în Anglia". Era pe 18 iulie 1898, iar exilul avea să dureze aproape un an, până în iunie 1899. Noroc că Jeanne şi copiii îl putuseră vizita în timpul acestui sejur care i se părea interminabil, la fel ca şi iubita lui soţie, Alexandrine Zola.

Candice ştia că faimoasa scrisoare deschisă intitulată *„J'accuse!",* publicată de Zola în 13 ianuarie 1898, pe prima pagină a cotidianului *L'Aurore,* denunţa eroarea judiciară comisă împotriva lui Alfred Dreyfus, un ofiţer evreu condamnat pe nedrept pentru trădare. Zola afirma că acuzaţia contra lui Dreyfus se înscria de fapt într-un context de antisemitism abject. Ceea ce ea nu avea de unde să ştie era că viaţa lui Zola se schimbase radical după apariţia scrisorii. Prin urmare, o asculta cu gura căscată pe Dominique Marquisan, care îi relata insultele pe care scriitorul fusese nevoit să le suporte zi de zi, urletele mulţimilor dezlănţuite la auzul numelui său, titlurile jignitoare din ziare şi caricaturile mizerabile care apăruseră prin presă: *Afară din Franţa! La Veneţia, italianule! Laşule! Trădătorule! Înapoi la evreii tăi! Moarte lui Zola!*

— De ce *„La Veneţia, italianule!"?*

— Pentru că acolo se născuse tatăl lui, ceea ce părea o crimă impardonabilă. Dar să revenim la ziua morţii, care m-a obsedat o vreme. În timpul acestei ultime veri, petrecută la Médan, proprietatea lui din Yvelines, lucrase la ultimul roman, *Justice,* încă neterminat. Se bucurase şi de prezenţa copiilor, Denise, de doisprezece ani, şi Jacques, de zece. Cei doi s-au născut chiar aici, vă mai amintiţi?

— Cum aş putea să uit? îi răspunse Candice.

Cuplul Zola se mutase pe rue de Bruxelles în 1889, pe când Jeanne continua să trăiască în apartamentul din rue Saint-Lazare.

— Casa a fost transformată în muzeu? Se poate vizita? întrebă entuziasmată.

— Nu, din păcate. Clădirea a fost modificată drastic şi acum adăposteşte birouri. Am văzut însă fotografii de epocă. Era spectaculos, deşi puţin cam încărcat. Se pare că au păstrat frumoasa scară din lemn sculptat care urcă la etaj. Aş da orice ca să vizitez locul acela!

— Poate că într-o zi veţi avea ocazia, murmură Candice.

Dominique Marquisan închisese ochii şi îi vorbea într-un mod cvasi-hipnotic, de parcă ar fi vrut s-o antreneze în obsesia ei. La ce se gândea scriitorul în acea zi fatidică? se întrebă retoric. La afacerea Dreyfus, care marcase Franţa atât de puternic şi atât de violent, care lăsase urme adânci şi îi bulversase viaţa? La romanul care îl aştepta pe birou, în camera de la primul etaj care dădea spre stradă? La râsetele copiilor, de care tocmai se despărţise? La Fan şi Pin, câinii adoraţi ai casei, care se bucurau de întoarcerea la Paris? La soţia lui, răbdătoarea Alexandrine, ocupată să dea ordine personalului?

Candice observă că naratoarea avea acel talent aparte de a-şi angaja auditoriul în poveste, de a-l transporta într-o altă lume doar cu puterea glasului. Se văzu purtată pe rue de Bruxelles, ultimul domiciliu al scriitorului. Era chiar acolo, simţea mirosul ceruit al scării monumentale şi al felurilor gătite la bucătărie, vedea lumina zilei prin vitraliile dinspre curtea interioară. La finalul zilei, continuă vocea intensă şi joasă, se lăsase răcoarea. Majordomul, Jules, aprinsese focul în şemineul din dormitorul conjugal. După apusul soarelui, obloanele fuseseră închise cu grijă. Soţii Zola cinaseră şi apoi urcaseră la culcare, în camera aceea care dădea spre curtea interioară. Patul lor uriaş, în stil Renaissance, era cocoţat pe o estradă.

— Copiii, pe care scriitorul îi sărutase pentru ultima dată în dimineaţa aceea, nu aveau de unde să ştie că-şi vedeau tatăl în viaţă pentru ultima dată.

— Dar ce s-a întâmplat? interveni Candice nerăbdătoare.

Dominique Marquisan ridică mâna, îndemnând-o amabil, dar ferm la tăcere. După o pauză de efect, reluă povestirea: la ora trei dimineaţa, Alexandrine Zola se trezise, pradă unui acces de greaţă, şi se dusese la baie ca să vomite. Îi sugerase soţului ei să-l cheme pe majordom ca să-i ajute, dar acesta refuzase, spunând că n-avea rost să-l trezească din somn în mijlocul nopţii pentru o criză trecătoare. Probabil că nu digeraseră bine masa de seară. Nimic grav, conchisese el.

— Ultima frază a marelui om a fost: „Mâine ne va fi mai bine". Cu aceste cuvinte, s-a ridicat să deschidă fereastra, dar brusc a început să se clatine şi a căzut grămadă lângă pat. Alexandrine, slăbită cum era, a încercat în zadar să-l ajute, sfârşind prin a-şi pierde cunoştinţa.

Candice o privi cu ochi umezi de durere.

— I s-a făcut rău? De la ce?

A doua zi de dimineaţă, pe la ora nouă, trupul neînsufleţit al lui Émile Zola fusese găsit de servitori. Lângă el, fidela lui soţie era încă în viaţă, dar abia mai sufla. Fusese transportată de urgenţă la un spital şi salvată. Ancheta a stabilit că Émile Zola murise intoxicat cu monoxid de carbon de la şemineu, care avea un tiraj prost. Poliţia s-a grăbit să tragă concluzia că fusese vorba de un accident, puţin cam în pripă, în opinia unora, ca să nu redeschidă rana încă vie a afacerii Dreyfus.

— Un accident? Serios?

— Misterul persistă până azi, la o sută douăzeci de ani de la moartea lui. Evident, nu s-a găsit nici o dovadă, dar cunoaştem

mărturia patronului unei firme de curăţare a coşurilor de fum, un anume Buronfosse, antidreyfusard, membru al unei ligi patriotice. Acest individ s-a lăudat prin 1920 că ar fi astupat intenţionat hornul, în seara zilei de 28 septembrie, ca să-i facă o glumă proastă proprietarului casei. „Ca să-l afum pe porcul de Zola", după cum s-a exprimat. Ar fi desfundat coşul, fără să-l vadă nimeni, a doua zi de dimineaţă. Astfel, gluma neinspirată s-a transformat în tragedie.

— De ce era atât de detestat Zola?

— La 1900, Parisul stătea pe un butoi cu praf de puşcă, draga mea. Peste tot aveau loc atentate, violenţele de stradă erau la ordinea zilei, iar afacerea Dreyfus nu făcuse decât să pună paie pe foc. Zola şi ai lui primeau ameninţări în fiecare zi. Gloata imundă voia pedepsirea lui, voia să i se dea o lecţie. Ar fi putut recurge la crimă? Probabil. Ajunsese să deranjeze prea multă lume. A plătit preţul suprem pentru curajul de a fi apărat onoarea unui om pe care nici măcar nu-l cunoştea...

— Ce s-a întâmplat cu Jeanne şi cu copiii?

— Scriitorul a fost înmormântat la 5 octombrie 1902, în cimitirul Montmartre. Câţiva ani mai târziu, după cum aţi aflat probabil, rămăşiţele i-au fost mutate la Panthéon. Dar, în acea zi de octombrie, mii şi mii de oameni s-au adunat pe drumul străbătut de cortegiul funerar ori i-au vegheat mormântul până târziu în noapte. Delegaţii ale minerilor din Nord au strigat în cor: „Germinal! Germinal!" Toată lumea voia să-şi ia rămas-bun de la marele om.

Candice o asculta fascinată, imaginându-şi scena.

— Mai târziu, doliul le-a apropiat pe cele două femei atât de diferite, dar care iubeau acelaşi bărbat. Alexandrine Zola a făcut un gest frumos, acordând copiilor numele de familie al tatălui lor şi ocupându-se de toate formalităţile legale. S-a îngrijit de ei şi i-a

iubit sincer. O numeau „prietenă bună”. A mai trăit mult, depăşind optzeci de ani.

— Şi Jeanne?

— Povestea ei e tristă. A murit în 1914, într-o clinică din rue de la Chaise, în urma unei intervenţii chirurgicale, la numai patruzeci şi şapte de ani. A fost toată viaţa femeia din umbră.

În drum spre casă, Candice îşi aminti aceste ultime cuvinte. Nu se putea împiedica să nu se întrebe dacă nu cumva şi în viaţa tatălui ei existase o astfel de femeie din umbră.

— Candice, dacă mai insistaţi, o să mă supăr!

— Vă rog...

— Nu! Nu vreau să petrec Crăciunul la dumneavoastră! M-aţi invitat, gestul este foarte amabil, dar hotărârea mea rămâne aceeaşi. Asta este! Şi să nu vă gândiţi cumva să-mi cumpăraţi vreun cadou. Deja faceţi prea multe pentru mine.

Dominique Marquisan stătea cu spatele la ea, în dreptul ferestrei prin care se vedea un soare palid, de iarnă. De când se reinstalase pe rue Saint-Lazare, Candice venea s-o viziteze la fiecare două zile. Vecinii, până şi penibilul de Jean-Pierre, se obişnuiseră s-o vadă intrând şi ieşind.

Le spusese apropiaţilor că ajuta o femeie care suferise un accident. Nimeni nu-i pusese întrebări suplimentare, căci nimeni nu-şi imagina măsura în care se implicase. Candice se obişnuise cu personalitatea deosebită a femeii, cu austeritatea ei de faţadă şi cu umorul ei surprinzător. Din când în când, Dominique Marquisan îi oferea mici cadouri, lumânări parfumate, şerveţele de masă adorabile sau mici obiecte decorative alese cu desăvârşit bun gust.

Uneori, în sufletul ei răsuna un semnal de alarmă şi îşi amintea avertismentul lui Mélanie, dar când se afla în apartamentul din rue

Saint-Lazare se simţea atât de bine, încât uita de orice. Veselia o cuprindea încă de când împingea poarta grea a imobilului şi urca rapid cele patru etaje; îi făcea plăcere să-şi petreacă timpul liber în apartamentul luminos, iar conversaţiile cu amfitrioana i se păreau întotdeauna pe cât de personale, pe atât de amicale.

Încetul cu încetul, Dominique Marquisan se deschisese. Îi vorbise despre copilăria petrecută la Saint-Pierre-du-Lac, lângă La Menitre, nu departe de Saumur, despre tatăl ei şi despre călătoriile făcute împreună cu acesta în Italia şi în Grecia. La rândul ei, Candice îi povestise despre vacanţele petrecute alături de tatăl ei în casa pe care o închiriau în fiecare an la Royan şi unde nu avusese curajul să revină după moartea lui.

Abordaseră cu naturaleţe şi amintiri mai intime. Dominique îi mărturisise într-o zi, visătoare, că se simţise nemaipomenit în perioada de claustrare pandemică şi că îi plăcuse mult Parisul acela tăcut şi pustiu, din care aveai impresia că toată lumea dispăruse pentru totdeauna. Din contră, Candice detestase tăcerea aceea neobişnuită şi apăsătoare. Se temea de o eventuală revenire în masă a bolii şi de impunerea unor noi restricţii. Nu pomenise despre asta, dar îşi dăduse seama că experimentata ei interlocutoare înţelesese.

Rămâneau totuşi unele subiecte pe care n-ar fi putut să le evoce cu ea. De fapt, cu nimeni. Izolările succesive din pandemie nu făcuseră decât să-i accentueze bulimia; se revedea în toiul nopţii, în timp ce copilul dormea liniştit, devorând toată mâncarea din frigider ca un căpcăun niciodată sătul, apoi aplecându-se peste veceul stropit de vomă sau urcând pe cântarul al cărui cadran nu făcea decât să-i accentueze ura de sine şi disperarea.

Cu ochii la silueta fină din dreptul ferestrei, zâmbi şi îşi mai turnă o porţie de ceai.

— Am înţeles. Promit să nu scot nici o vorbă despre masa de Crăciun. Aş avea însă o altă propunere pentru dumneavoastră... ceva ce nu puteţi refuza.

Dominique Marquisan se întoarse spre ea, curioasă.

— Sunteţi tare şireată!

— Nu, câtuşi de puţin, îi răspunse Candice lăsând ceaşca pe masă. Aşezaţi-vă lângă mine şi ascultaţi-mă.

Observă că femeia se mişca mai uşor decât ultima dată când se văzuseră. Se ţinea silitoare de şedinţele de kinetoterapie şi părea să se fi obişnuit cu proteza. Mergea aproape fără să se clatine şi nu mai folosea cârjele.

O aşteptă să se instaleze în fotoliu înainte să înceapă. Reflectase îndelung şi ajunsese la concluzia că nu se înşela în privinţa vocii protejatei sale.

— Cum adică, vocea mea?

— Exact. Vocea dumneavoastră, mai bine zis timbrul ei.

Dominique ridică din umeri cu un aer sceptic. Ce îi propunea, mai precis? Candice continuă cu şi mai multă ardoare: da, se gândise tot timpul la asta, ba chiar se consultase şi cu colegii de la studioul de înregistrări, care erau de acord s-o invite pentru o probă.

— O probă de ce?

— O probă de sunet, ca să ne dăm seama dacă putem lucra cu dumneavoastră.

— Nu pricep de ce.

Candice îşi dădu seama că se exprimase greşit, că nu fusese destul de clară, aşa că o luă de la capăt. După cum verificase personal, arhivele audio cu operele lui Émile Zola erau vechi, mult sub nivelul tehnologiei actuale. Era convinsă că vocea lui

Dominique Marquisan ar fi fost cea mai potrivită pentru realizarea unor înregistrări moderne.

— Dar eu nu ştiu să citesc cu voce tare! strigă aceasta. O să mă fac de râs! Bietul Émile o să se rostogolească în mormânt!

În ciuda protestelor, Candice desluşi în atitudinea ei o anumită mândrie, o bucurie cu greu mascată. Dominique continuă pe aceeaşi linie câteva minute bune, apoi cedă la insistenţele tinerei. Ce carte să aleagă ca să înceapă să exerseze? Se simţea concomitent entuziasmată şi speriată de importanţa misiunii. Se temea că nu va fi la înălţime, că se va umple de ridicol. Candice o încurajă, promiţându-i că va supraveghea îndeaproape toată procedura şi că nu are pentru ce să-şi facă griji. Calmată, Dominique Marquisan îi mărturisi că ar vrea să înceapă cu nişte fragmente din *Thérèse Raquin,* una dintre primele opere ale marelui romancier, cea care l-a lansat, în 1868, pe vremea când nu avea decât douăzeci şi opt de ani.

— Aţi citit-o? o întrebă.

— Nu, recunoscu Candice. Ştiţi, eu nu prea citesc...

Amfitrioana ignoră această ultimă observaţie şi îi descrise cu lux de amănunte scandalul provocat de apariţia cărţii, o adevărată bombă! Critica se indignase peste măsură şi catalogase romanul drept „sulfuros". Se ridică din fotoliu şi se îndreptă spre bibliotecă, de unde extrase cartea şi i-o întinse lui Candice, care admiră portretul tinerei femei brunete de pe copertă.

— Jurnaliştii au condamnat romanul, care se complăcea, după părerea lor, în detalii morbide şi senzaţionalism. Pe de altă parte, se vindea foarte bine. Iritat de asprimea criticilor, Zola s-a apărat scriind o nouă prefaţă.

Candice citi primele rânduri:

Am vrut să studiez temperamente, şi nu caractere. Acesta este secretul întregii cărţi. Am ales personaje dominate exclusiv de nervi şi de sânge, lipsite complet de liber arbitru, târâte spre fiecare acţiune de fatalitatea pulsiunilor carnale. Thérèse şi Laurent sunt nişte brute, nimic mai mult.

— V-o pot împrumuta, dacă doriţi. Ştiu că o să mi-o aduceţi înapoi.

Candice nu îndrăzni s-o refuze. În metrou, deschise cartea la pagina de gardă, unde descoperi acea scriitură alungită pe care o recunoştea deja fără ezitare:

D. Marquisan

66, rue Saint-Lazare, acasă la Jeanne, acasă la mine.

Septembrie 1996.

A doua zi serbară Crăciunul la Faustine. Al doilea fără Daniel. Clémence venise cu fiicele ei şi cu soţul, pe nume Romain, iar Candice, cu Timothée. Mai era şi familia Mainard, un cuplu de prieteni apropiaţi ai mamei lor. Ambianţa era mai puţin lugubră decât anul precedent, când Daniel abia murise, îşi spuse Candice. Adulţii erau mai veseli şi copiii se jucau în legea lor, scoţând chiote de bucurie. Cu toate acestea, simţea acut absenţa tatălui ei.

— Trebuie să vorbim, îi şopti Clémence.

— Despre ce?

— Mai târziu. Taci, mama se uită fix la noi.

După ce se împărţiră cadourile, Alice Mainard o abordă pe Candice:

— Am auzit că te ocupi de o bătrână.

— Da, o femeie care a fost lovită de maşină, îi răspunse cu un zâmbet.

— Of, sărmana! Şi ce faci pentru ea?

— Cumpărături, în principal. Îi ţin şi companie din când în când.

— Trăieşte singură?

— Este foarte singură, în general.

Gândul îi zbură imediat la Dominique Marquisan, care petrecea singură Crăciunul. Oare îşi pregătise ceva deosebit de mâncare, un fel pe care să-l savureze în faţa televizorului?

— Eşti o fată foarte de treabă!

Era exact genul de comentariu care o enerva. Se ridică şi se îndreptă spre bucătărie, unde o aştepta sora ei.

— Am găsit! îi şopti aceasta fără nici un fel de introducere. Am aflat cine-i proprietarul Vilei O. În ziua de azi găseşti absolut totul pe internet.

— Dar nu te laşi cu una, cu două când îţi intră ceva în cap.

— Niciodată. Vreau să merg până la capăt, orice-ar fi. E o tipă, Sophie Lorma.

— Numele nu-mi spune nimic.

— Mă rog, n-am reuşit să aflu mare lucru despre ea.

— Aşa, şi ce ai de gând să faci în continuare, Clem?

— După cum ţi-am spus, o să ne prezentăm...

— Cum? Fără să anunţăm?

Faustine îşi făcu apariţia cu un platou în mâini.

— Ce puneţi la cale aici? le întrebă în glumă văzându-le mutrele stingherite.

— Nimic. Spălam vasele, răspunse în grabă Clémence înhăţând un burete.

— Văd. Mulţumesc, îi răspunse ironic Faustine şi ieşi.

Imediat, cele două surori îşi reluară discuţia. Lui Candice i se părea o idee foarte proastă să se înfiinţeze din senin la uşa Vilei O.

Clémence, din contră, se simţea de-a dreptul obligată s-o facă. Nu reuşiră să se pună de acord.

— Mai discutăm altă dată. Trebuie să plec, Timmy doarme pe el.

Clémence o aprobă din cap.

— Cum o cheamă pe bătrâna ta? o întrebă brusc în drum spre sufragerie.

— Nu-i chiar aşa de bătrână. O cheamă Dominique.

— Iar pe tine, Sfânta Candice. Amin!

În ziua stabilită, la puţin timp după sărbătorile de final de an, Dominique Marquisan sosi cu taxiul la studioul Violette. Firma avea să-i ramburseze cheltuiala, o asigurase Candice. Se îmbrăcase şi se machiase cu grijă, iar proteza nici nu i se vedea de sub rochia lungă, neagră. Agathe îi oferi o cafea, pe care o refuză. Era vizibil emoţionată. Îşi freca mâinile şi îşi muşca buza de jos, gesturi pe cât de nevinovate, pe atât de ridicole.

Candice o instală în cabina izolată fonic şi o invită să-şi pună căştile. Aşezată la masă, cu textul în faţă şi o sticlă de apă plată alături, părea încă şi mai slabă şi mai fragilă decât era în realitate. Parcă era o fetiţă. Începutul fu laborios. Dominique citea prea repede şi înghiţea cuvinte, intimidată, fără îndoială, de prezenţa lui Agathe. Candice îşi rugă politicos colega să părăsească încăperea şi rămase singură în faţa echipamentelor de înregistrare, a consolelor, cititoarelor, microfoanelor, computerelor, ecranelor şi ferestrei groase de unde o privea cu ochi mari Dominique. Începu să-i vorbească în cască, încercând s-o calmeze, s-o determine să-şi depăşească timiditatea. Îi ceru s-o ia de la capăt, dar rezultatul fu la fel de neconcludent. Femeia se bâlbâia şi se încurca în frazele lungi, descriptive ale autorului. La un moment dat, lăsă braţele în jos, învinsă, şi hotărî că ar fi mai bine să plece.

Lui Candice îi veni o idee. Se apropie de microfon şi o invită să bea o gură de apă, apoi îi spuse:

— Dominique, vă rog să uitaţi de prezenţa mea. De acord? Uitaţi că sunteţi într-un studio de înregistrări, uitaţi-i pe ceilalţi, uitaţi care este treaba noastră aici. Veţi reuşi, sunt convinsă. Ascultaţi-mă, vă rog. În afară de scrisorile lui de dragoste, n-am citit nimic de Zola. Nu-i cunosc talentul, nu-i apreciez opera. Ajutaţi-mă să-l descopăr. Hrăniţi-mi curiozitatea. Faceţi în aşa fel încât să nu mai am linişte, să ajung dependentă de lectura dumneavoastră. Vă place Zola, nu-i aşa? Atunci, împărtăşiţi-mi această plăcere, Dominique. Nimic mai mult. Vreau să-l descopăr prin vocea dumneavoastră. Vrăjiţi-mă cu Zola. Faceţi-mă să-l iubesc. Daţi-mi-l pe Zola. Drogaţi-mă cu Zola. Imaginaţi-vă că nu citiţi decât pentru mine. Pentru mine şi atât.

În cască, nici o vorbă. Doar un şuierat nervos, care gâdilă microfonul sensibil. Tăcere.

Dintr-odată, femeia începu să citească. Puţin încordată la început, grăbită, dar intrând progresiv într-un ritm normal. Vocea ei era ca o lungă panglică de mătase care-i înconjura pe ascultători cu promisiuni catifelate. Tonalităţi bogate, pline, puternice şi fragile, care lui Candice îi produseră fiori de plăcere. Pentru Luc, inginerul de sunet, acesta era „caviar”, cum îi plăcea să exclame atunci când găsea un timbru excepţional. Se abandonă audiţiei, urmărind pe un ecran oscilaţiile hipnotice ale undelor sonore.

Dominique Marquisan se lansase temeinic; îşi găsise ritmul propriu, nici prea rapid, nici prea lent. Citea ca şi cum n-ar fi făcut altceva toată viaţa; citea, şi lui Candice îi apăreau în faţa ochilor toate scenele descrise de Zola: merceria întunecoasă şi umedă, pierdută în fundul unui gang parizian pe lângă rue de la Seine, şi profilul tinerei femei care ieşea de acolo din când în când ca să se

bucure de rarele zile însorite. Candice era transportată, decolase din studioul de înregistrare şi plutea pe deasupra prăvăliei înghesuite. O vedea pe bruneta şi indiferenta Thérèse, un monstru cu sânge-rece, şi pe doamna Raquin, soacra rotunjoară şi blândă, cu o pisică roşcată încovrigată în poală. Candice îl zări şi pe soţul tinerei femei, copil singur la părinţi şi răsfăţat al patroanei merceriei, o fiinţă ştearsă şi bolnăvicioasă, complet lipsită de farmec. În patul conjugal nu se întâmpla mare lucru, evident. Apoi, în peisaj apăru Laurent, prietenul din copilărie al soţului lui Thérèse, reîntâlnit din întâmplare, după mulţi ani, şi invitat pe loc la cină. Deja în transă, Candice se delecta cu vocea lui Dominique Marquisan descriindu-l pe Laurent, care, cu ceafa lui grasă şi puternică, cu mâinile lui mari, cu senzualitatea sa animalică şi gura mare, cu buze roşii, cărnoase, îi reţinuse imediat atenţia lui Thérèse. Cadrul dramei începea să se creioneze.

Uşa se deschise şi apărură pe vârfuri Luc şi Agathe, colegii ei. Încântarea li se citea pe chipuri.

— Ai avut dreptate, şopti Luc.

— E minunată! îl completă Agathe.

Era imposibil s-o mai opreşti pe Dominique Marquisan. Cei trei nu puteau decât s-o asculte, să-i admire intensitatea vocii şi să se lase absorbiţi de meşteşugul lui Zola, care descria angrenajul fatal al adulterului, apoi cel dintâi raport sexual dintre Thérèse şi Laurent, derulat rapid şi silenţios, direct pe duşumea, în timp ce soţul se dusese să mai cumpere vin şi soacra coborâse la prăvălie. O lăsară să citească până ridică ea privirea, aşteptându-le judecata în tăcere, cu spatele drept şi bărbia ridicată. Când Candice deschise uşa ca s-o felicite, în timp ce colegii aplaudau de zor, Dominique Marquisan se ridică cu greu şi înaintă şovăielnic. Tânăra se temu c-o să rateze mica treaptă de la ieşirea din cabina de înregistrare şi o

să cadă. Întinse mâna ca s-o ajute şi constată cu surprindere că femeia avea mâinile complet îngheţate. În ciuda felicitărilor călduroase, îi venea greu, probabil, să iasă din atmosfera textului.

— Aţi reuşit cu brio la primul test! se extazie Luc, pe care Candice nu-l văzuse niciodată atât de entuziast.

Agathe se asocie corului de laude, exprimându-şi admiraţia pentru împletirea surprinzătoare şi reuşită dintre talentul uriaş al lui Émile Zola şi timbrul atât de aparte al doamnei. Când putea să mai vină? Avea un agent cu care lucra? Ar fi acceptat să înregistreze alte cărţi ale lui Zola şi, de ce nu, operele altor autori? Dominique îi asculta şocată. Ochii ei mari săreau de la un interlocutor la celălalt.

— Eu mă ocup de doamna Marquisan, anunţă Candice cu hotărâre.

Pe chipul femeii mai în vârstă se imprimă o expresie de recunoştinţă.

Candice pusese accentul pe numele de familie, ca să nu le lase colegilor impresia că ar fi fost cele mai bune prietene din lume, ceea ce ar fi dus probabil la un onorariu inferior. Cealaltă pricepu imediat jocul şi o tratâ imperturbabil, la rândul ei, cu „doamna Louradour", nu fără un licăr complice în ochi. Lucrurile urmau să avanseze rapid. Dominique urma să termine înregistrarea la *Thérèse Raquin* într-o săptămână, în şedinţe matinale zilnice. Apoi avea să fie consultată editura pentru a se stabili următorul titlu. Dominique avea să primească un salariu de artist-interpret, la care se adăugau drepturile pentru difuzare, iar Candice urma să se ocupe de chestiunile administrative şi să-i explice cum funcţiona tot aranjamentul.

Deciseră să sărbătorească într-o cafenea de lângă studio, unde comandară două cupe de şampanie.

— E prima dată când bem alcool împreună, observă Dominique Marquisan.

— Prestaţia dumneavoastră merită udată!

— Nu prea sunt obişnuită cu băutura. Mi se urcă repede la cap şi fac prostii.

— Chiar aşa? se miră Candice.

— Vorbesc foarte serios. Să ciocnim! Sănătate! Încă o dată o spun: ce m-aş face fără dumneavoastră?

— Pentru Thérèse Raquin, toastă Candice ridicând paharul. Abia aştept să aud continuarea.

— Este un roman cu de toate, murmură Dominique Marquisan savurându-şi băutura. Absolut cu de toate. Dorinţă, laşitate, crimă, minciună, vinovăţie, demenţă. Dar scena mea preferată este cea de la morgă.

— Ce se întâmplă la morgă?

— O să vedeţi. Nu vreau să vă stric surpriza. Ţineţi-vă bine, stimaţi pasageri! Călătoria cu Zola nu este niciodată lină.

Râse cu poftă, dar apoi rămase cu privirea pierdută, dincolo de vitrina cafenelei, de stradă şi de trecători. Candice o observă în tăcere.

Pentru prima dată, îşi dădu seama cât de frumoasă era Dominique, cu chipul ei de felină, cu buzele subţiri şi surâzătoare, cu ochii aceia întunecaţi unde mereu jucau luminiţe.

Editura îşi dăduse acordul, Dominique Marquisan era angajată oficial pentru înregistrarea noii versiuni audio a romanului *Thérèse Raquin.* Avea să primească un salariu validat de Candice, care se ocupa de remuneraţiile actorilor. Femeia se prezentă la studio timp de paisprezece zile, întotdeauna punctuală şi îmbrăcată cu grijă. Toţi colegii o apreciau. Luc încerca chiar să flirteze cu ea. Echipa

luase decizia să-şi împartă fragmentele de înregistrare. Se succedau pe rând la butoane, în timp ce Dominique citea cu dedicare şi profesionalism. La lectura celebrei scene de la morgă, în cabină lucra Agathe.

— Ce fază demenţială! Total horror! îi spuse lui Candice la telefon în aceeaşi seară. N-am ascultat niciodată aşa ceva. Ştii ce, mi-a venit cheful să citesc tot ce-a scris Zola.

Candice anunţase că va absenta în ultima zi de înregistrare, căci trebuia să-l ducă pe Timothée la pediatru pentru o otită care nu se mai vindeca. Agathe era din nou la butoane. În sala de aşteptare a cabinetului medical, Candice primi un mesaj surprinzător de la colega ei: era deja ora zece, şi Dominique Marquisan, atât de punctuală de obicei, nu venise. Mirată, tânăra îi trimise imediat un SMS, dar nu primi nici un răspuns.

După consultaţia la pediatru, îl duse pe Timothée la grădiniţă, apoi telefonă la studioul Violette. Nimeni nu ştia nimic despre prietena ei mai în vârstă. Păţise ceva? Petrecu tot restul zilei într-o stare de angoasă, până când, pe înserat, sună telefonul.

— Candice, îmi pare rău pentru azi-dimineaţă, începu Dominique Marquisan cu voce obosită.

— Ce s-a întâmplat? Sunteţi bine?

— Am fost dată afară de la muncă.

— Cum?

— Aţi auzit foarte bine. M-a dat afară. A angajat-o pe puştoaica despre care v-am vorbit.

Candice nu-şi găsi cuvintele câteva secunde. În cele din urmă bâigui că-i părea foarte rău.

— Am primit apelul de dimineaţă, în timp ce mă pregăteam să plec spre studio. Nici măcar nu m-a invitat să trec pe la firmă. M-a dat afară prin telefon, pur şi simplu.

Părea complet epuizată, abia vorbea. Candice îi ghicea furia şi indignarea. Domnul Agapanthe nu-i dăduse de ales. Îi explicase calm, pe îndelete, că decisese ca Léonor s-o înlocuiască, deoarece se simţea nevoia de întinerire a echipei. Când auzise expresia „întinerire", îi venise să cadă jos. Acest bărbat pe care-l cunoştea atât de bine, pe care-l respecta de atâta vreme era în realitate un om la fel ca toţi ceilalţi, adică mediocru şi fricos. După tot ce făcuse şi îndurase pentru el, după toate eforturile ei! Minţise pentru el şi îi cunoştea toate secretele, prin urmare ar fi putut să se răzbune, dar nu avea de gând să o facă, pentru că ea era demnă şi nu avea ce să-şi reproşeze.

Candice o ascultă cu răbdare şi încercă s-o potolească, s-o aducă la raţiune. Poate că ieşirea la pensie era ceva normal, iar domnul Agapanthe nu făcuse decât să accelereze puţin procesul? Dominique se enervă şi mai rău şi o acuză că nu pricepea nimic. Mai avea puţin până la pensie, dar nu era bătrână! Avusese o înţelegere cu patronul, în fine... avusese. Ceea ce o indigna cel mai tare era maniera în care fusese dată afară şi înlocuită cu femeia aceea lacomă şi rea.

Candice se hotărî să n-o mai întrerupă şi o lăsă să-şi verse amarul, constatând că interlocutoarea ei se repeta, de fapt. Când nervii se mai domoliră, îi propuse să vină la studio sâmbătă de dimineaţă, ca să termine înregistrarea. Dominique Marquisan ezită în primul moment, dar se lăsă convinsă până la urmă. Când ajunse la muncă a doua zi, Candice putu vedea cu ochii ei cât de mult o marcase vestea concedierii. Trasă la faţă, cu cearcăne enorme, părea să nu fi dormit toată noaptea. Se abţinu de la orice comentariu.

Începură să lucreze, doar ele două. În primele minute, Dominique citi pe o voce plată, dar îşi reveni pe măsură ce

acţiunea avansa. Ultima scenă din *Thérèse Raquin* te lovea ca un pumn în plexul solar. Lui Candice i se tăie respiraţia. Zola nu făcea economie la detalii şi nu-şi ierta cititorii. Toată furia şi frustrarea lui Dominique Marquisan păreau să se concentreze în ultimul paragraf, sufocant şi sordid. Când termină de citit, rămase nemişcată în cabină, cu capul plecat, într-o stare de prostraţie. Candice se repezi să deschidă uşa, o felicită şi o ajută să se ridice de pe scaun. Femeia nu spunea nimic. Părea complet ruptă de realitate, cu mintea dusă în altă parte. Îi oferi un pahar cu apă.

— Hei, sunteţi bine?

— Da, da.

Îi ceru pe un ton monocord să-i comande un taxi ca să se ducă acasă. Tânăra se execută şi o conduse până la parterul imobilului.

— Să mă sunaţi neapărat când vă mai reveniţi. Încă o dată, felicitări pentru lectura desăvârşită!

Rămase cu ochii lipiţi de taxiul care se îndepărta spre place de la République. Fără să-şi dea seama de ce, simţea o anumită nelinişte, ca şi cum ar fi ştiut deja că, preţ de o săptămână lungă, Dominique Marquisan va întrerupe comunicarea cu exteriorul şi va refuza să-i răspundă la mesaje. De ce îşi făcea atâtea griji pentru această persoană pe care n-o cunoştea decât de câteva luni? Fiindcă o văzuse murind aproape sub ochii ei, fără doar şi poate.

În această perioadă ciudat de calmă, fu tentată de mai multe ori să treacă pe la apartamentul din rue Saint-Lazare, ca să verifice dacă totul era în regulă, dar se răzgândi de fiecare dată, în ultimul moment. Se hotărî să se concentreze asupra lucrurilor care contau cu adevărat în viaţa ei: copilul, vizitele lui Arthur, care începuse să vină mai rar pe la ea, mesele cu mama şi cu sora ei, „aperitivele” cu Mélanie şi cu alte prietene, munca de la studio. La suprafaţă, totul

părea să funcţioneze, dar în sufletul ei se căsca tot mai larg un vid. Locul acela gol purta un nume: Dominique Marquisan.

Depresia veni cu efectele insidioase şi nefaste pe care le cunoştea atât de bine: obsesia cântarului şi a caloriilor. Observă că reîncepuse să se hrănească repede şi prost, că înfuleca resturile lăsate de fiul ei, că ştergea farfuriile cu pâine şi că-şi lingea degetele după ce râcâia grăsimea lipită prin tigăi. În fiecare noapte se deda plecăciunilor vinovate în faţa veceului; se supunea voluntar, în genunchi, acestui exerciţiu expiator indispensabil, de vidanjare a stomacului într-un jet acid. Se culca cu un gust deosebit de scârbos în gură, în ciuda pastei de dinţi, cu arsuri pe esofag şi dureri stomacale. Corpul ei i se părea în continuare prea gras, prea urât, prea respingător.

Când Timothée era la tatăl lui, profita ca să ţină regim. Mânca puţin şi bea doar ceai şi multă apă plată. Ieşea să alerge dimineaţa devreme, în ciuda frigului aspru, şi când se întorcea acasă, făcea exerciţii pentru întărirea abdomenului cu dinţii strânşi, cu ură. Senzaţia familiară de vertij îi făcea plăcere, căci însemna că slăbea, că burta începea să se micşoreze. Se simţea, în sfârşit, stăpână pe corpul ei. Această plăcere fu de scurtă durată. Când descoperi că după atâta chin şi privaţiuni nu dăduse jos decât cinci sute de grame, se lăsă pradă disperării şi dădu iama prin frigider. Făcu o criză îngrozitoare, mult mai rea decât precedentele. În timp ce vomita, i se păru că simte gust de sânge în gură şi intră în panică. Făcu un duş şi se culcă. Niciodată nu fusese atât de obosită şi de scârbită de viaţă.

— Mai ştii ceva de Dominique Marquisan? o întrebă Luc într-o dimineaţă, la studio. Ar trebui să se apuce de alt roman de Zola, dacă-mi amintesc bine.

Candice se văzu nevoită să admită că pierduse legătura cu ea de ceva vreme. Încercă imediat să o sune, dar intră robotul.

— Nu reuşesc să dau de ea, e foarte ciudat ce se întâmplă, îi se plânse colegilor mai târziu, după ce telefonase de mai multe ori în zadar.

La ora pauzei de masă, se duse direct pe rue Saint-Lazare; urcă treptele câte patru odată şi, lăsând orice inhibiţie deoparte, sună la uşă de două ori rapid, aşa cum făcea de obicei. Era semnalul de conivenţă pe care îl stabiliseră.

Nu se auziră paşi, uşa rămase închisă. Apăsă încă o dată şi încă o dată pe butonul soneriei, apoi bătu cu pumnul în uşă.

— Dominique! Sunteţi acasă? Sunt eu, Candice!

Aceeaşi tăcere angoasantă. Poate că era în oraş, căutându-şi un alt loc de muncă, sau poate că începuse deja să lucreze în altă parte, îşi spuse fără convingere. Ştia cât de greu e să-ţi găseşti o slujbă. Lovi din nou.

— Deschideţi, vă rog!

Fireşte, tot tămbălăul pe care îl făcea răsuna pe casa scării.

Uşa de alături se deschise şi apăru mutra cenuşie a lui Jean-Pierre.

— Nu mai locuieşte aici, n-aţi aflat?

Candice îi aruncă o privire surprinsă, cu mâna încă ridicată. Omul îşi permise un zâmbet superior. Ce individ răutăcios, cu mutra lui de nevăstuică!

— Credeam că sunteţi prietene, dar se pare că a uitat să vă informeze, adăugă râzând sec.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Au venit nişte băieţi să-i care mobila. Tot ce avea prin casă. Într-o singură zi, hopa sus într-un camion.

Candice simţi cum o cuprinde panica.

— Cine a făcut asta?

— De unde să ştiu eu? O firmă de cărat mobilă. Apartamentul e complet gol acum. Nu mai e nimeni.

— Când s-a întâmplat?

— Săptămâna trecută. Nu v-a spus nimic? Ha! Prietenă bună, ce să zic? Eu mă bucur că a plecat Dominique a dumitale. Era cam snoabă, nu băga lumea în seamă. La început îmi plăcuse, dar se pare că nu eram de nasul ei.

Candice nu avea nici un interes să-i suporte confidenţele acre. Începu să se îndepărteze, dar individul continua, ridicând chiar vocea. Adăugă că dormitoarele lor aveau un perete comun, foarte subţire, prin care se auzea totul şi că sub aparenţa ei de sfântă imaculată, Dominique primea tot timpul amanţi. Candice era oare la curent? De câte ori fusese trezit sărmanul vecin, în plină noapte, de urletele animalice de plăcere ce răzbăteau din camera ei! Era ceva de groază! Iar Dominique Marquisan nici nu se jena măcar. Se fălea cu promiscuitatea în care trăia fără să se gândească nici o secundă că în bloc mai erau şi oameni care încercau să doarmă noaptea.

Tânăra pornise deja în jos pe scări, dar, cu o mişcare suplă, se întoarse şi se proţăpi în faţa lui Jean-Pierre, care se dădu un pas în spate, surprins. Îi zâmbi ca să-l nedumerească şi mai mult.

— Ia spuneţi, vă făcea plăcere să vă spionaţi vecina? Parcă vă văd cu urechea lipită de perete şi mâna în pantaloni. Aşa-i?

Jean-Pierre păli la faţă şi se retrase până în pragul apartamentului său.

— Îmi închipui că vă făcea plăcere, după mecla perversă pe care o aveţi.

Vecinul trânti uşa în urma lui, fără nici un comentariu, iar Candice coborî din nou scările, de data asta cu un aer triumfător. Aşa-i trebuia nenorocitului!

Pe de altă parte, îşi dădu seama că ea însăşi nu era departe de vecinul voyeur, căci se comportase chiar mai rău decât acesta. Îşi aduse aminte cum se masturbase în patul lui Dominique Marquisan, după ce-i scotocise fără ruşine prin corespondenţa privată.

Ajunsă la parter, se întristă şi mai rău. Numele femeii fusese şters de pe cutia poştală. Avea probleme cu legea? Cu fiscul? Făcuse datorii pe care nu le putuse rambursa? Îşi imagină cele mai rele scenarii, cu portărei veniţi să ia totul, cu Dominique aruncată în stradă, cu sfertul de picior rămas şi cârjele drept unică avere. O imagine greu de suportat. Unde se afla acum locatara de la numărul 66, rue Saint-Lazare? Unde se putuse refugia? Cine îi dăduse adăpost? Tocmai îşi pierduse locul de muncă, oare beneficia de ajutorul de şomaj? Cum suportase să fie dată afară din acest apartament la care ţinea atât de mult, cu undele lui misterioase, zoliene?

De-a dreptul îngrijorată, îşi verifica tot mai des telefonul. În van. Dominique nu o suna şi nu-i răspundea la mesaje. Cum e posibil să dispari aşa, fără să anunţi pe nimeni?

Într-o seară, pe la ora opt, în timp ce Candice mânca alături de fiul ei, pe ecranul mobilului apăru numele „Dominique Marquisan”. Se grăbi să răspundă, deşi avea gura plină.

— Bună seara! Mi-am făcut atâtea griji pentru dumneavoastră. Cum vă merge?

Tăcere.

— Candice, sper că nu vă deranjez.

— Nu, nu, deloc.

— Mama, cine e la telefon? se interesă micul Timothée.

— Oh, îmi cer scuze, sunteţi cu fiul dumneavoastră.

— Da, luam masa, dar nu e nici un deranj. Mă bucur să vă aud. Ce mai faceţi?

Încă o tăcere.

— Sunt bine... dar aş vrea să vă cer un mic serviciu...

— Vă rog, vă ascult.

— Mama, cine-i la telefon? întrebă iar copilul, tot mai nerăbdător.

— E o prietenă, îi şopti acoperind cu mâna microfonul. Terminăţi pastele şi treci la culcare.

Băiatul era deja în pijama.

— Nu. Vreau să ştiu cine este, insistă micuţul cu încăpăţânarea specifică vârstei de trei ani.

— E Dominique, îi şopti din nou.

— Nu o cunosc pe Dominique, se plânse Timothée.

— Îmi cer iertare, îi spuse interlocutoarei sale.

— Nu, pe mine să mă iertaţi. E limpede că am sunat la o oră nepotrivită.

— Cum v-aş putea ajuta?

— Este delicat...

Candice îşi şterse copilul la gură. Se mânjise peste tot cu sos de roşii.

— Puteţi să mă primiţi în noaptea asta la dumneavoastră acasă? Nu am unde să dorm.

— Dar ce s-a întâmplat?

— O să vă explic. Înţeleg dacă nu puteţi şi nu insist. Aveţi tot dreptul să refuzaţi.

Candice se gândi la cărăuşii care îmbarcaseră totul sub privirile batjocoritoare ale lui Jean-Pierre. Oare unde dormise în tot acest

timp biata femeie, alungată din casă cu brutalitate? Cum se descurcase? Unde ajunseseră cărţile şi celelalte lucruri?

— Sigur că puteţi veni la mine. O să dormiţi în camera lui Timothée, iar el o să doarmă cu mine, în sufragerie.

— Oh! O să dorm cu mama!

Copilul nu mai protesta şi dansa vesel în jurul ei, gesticulând cu o lingură. Candice îi dădu lui Dominique adresa şi codul de la interfon, după care întinse aşternuturi curate pe patul suplimentar din camera lui Timothée şi agăţă un prosop nou în baie.

— O să dorm cu mama! repeta voios micuţul.

— Da, dar numai în noaptea asta, îl atenţionă, amuzată de entuziasmul lui. Şi o să te culci foarte devreme.

Abia reuşise să-şi instaleze copilul în patul cel mare când auzi soneria. Dominique era în faţa uşii, îmbrăcată cu paltonul ei negru. În mână avea un troler. Era palidă, dar surâdea.

— Vă mulţumesc. Sunteţi foarte amabilă să mă primiţi.

— Intraţi. E frig pe scări.

Se mişca greoi, ca un robot. Părea foarte obosită.

— E frumos aici, la dumneavoastră.

— Vă mulţumesc. E un apartament mic. Aţi mâncat deja?

Îi răspunse afirmativ.

— Aha, deci tu eşti Do-mi-ni-que! se auzi glăsciorul lui Timothée, care se dăduse jos din pat şi stătea proţăpit cu mâinile în şolduri în mijlocul camerei.

O măsura de sus pe nou-venită, ca un adevărat stăpân al casei.

— Bună seara. Da, eu sunt. Mă bucur de cunoştinţă şi îţi mulţumesc că mă laşi să dorm în camera ta, îi răspunse ea pe un ton egal şi politicos, ca şi cum ar fi avut de-a face cu un adolescent.

Candice constată că asta îi făcea plăcere micuţului.

— Eu o să dorm în pat cu mama.

— Şi este momentul să te întorci acolo. S-a făcut târziu. Mâine te duci la grădiniţă.

Timothée se îmbufnă, făcând-o pe Candice să se teamă de o criză.

— Nu vreau la grădiniţă, răspunse copilul bătând din picior.

Dominique îşi scoase paltonul cu gesturi precise şi graţioase. Nici n-ai fi zis că purta proteză.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş citi o poveste frumoasă? îl întrebă în şoaptă pe Timothée.

Micuţul bătu din palme de bucurie şi porni spre camera lui, urmat de Dominique, care părea să ştie să se descurce cu copiii, chiar dacă nu avea.

Candice spălă vasele, apoi puse apă la fiert. Vocea musafirei se auzea în surdină. Peste un sfert de oră, apăru şi ea în bucătărie şi acceptă bucuroasă o ceaşcă de ceai.

— Ce copilaş adorabil! Cred că aveţi un milion de întrebări... adăugă, intrând în sfârşit în subiect.

— Am fost foarte îngrijorată, e adevărat. V-am căutat în rue Saint-Lazare şi am fost şocată să aflu că nu mai locuiţi acolo.

— Da, trec printr-o perioadă complicată, îi răspunse Dominique lăsând ochii în jos.

— Nu sunteţi în nici un caz obligată să-mi povestiţi totul. Dar văd că o cam încasaţi de la viaţă, între accident şi concediere.

— Da, o cam încasez, îi răspunse cu un zâmbet amar.

În clipa următoare începu să-şi verse oful. Totul era din cauza lui. A cui? A domnului Agapanthe, desigur. Preţ de treizeci de ani, îi păstrase secretele şi tăcuse mâlc. O făcuse din loialitate, din datorie, dar şi... din iubire, adăugă după o clipă de ezitare.

Povestea lor începuse discret, ca unul dintre acele adultere banale între patron şi salariată. Ea avea vârsta lui Candice, nici nu

împlinise treizeci de ani, pe când el avea vreo cincizeci. El era puternic, ea nu era nimic. Cu timpul, îşi dovedise valoarea şi îi devenise indispensabilă. Ştia totul despre el, despre viaţa lui, despre pasiunile şi maniile lui. Minţea pentru el şi îl acoperea, când i-o cerea. Îl iubea, iar el profita de ea.

Într-o bună zi, cu zece ani în urmă, se treziseră în mijlocul unui uriaş scandal juridic. Dominique Marquisan cită numele unei firme mari despre care Candice nu avea decât o amintire vagă. Agapanthe reprezenta partea civilă. În calitate de asistentă, avusese acces la documente confidenţiale, la elemente pe care n-ar fi trebuit să le afle. Bărbatul se îndoise de loialitatea ei, deşi Dominique se purtase cu o corectitudine exemplară, şi îi cumpărase tăcerea într-un mod josnic, apelând la un amestec de şantaj sentimental şi profesional. Ea nu-şi dăduse seama de nimic şi îl tratase în continuare cu aceeaşi încredere. Domnul Agapanthe avea un ascendent asupra ei. Era incapabilă să-i reziste. Se credea în siguranţă atunci când era lângă el, convinsă că aveau o înţelegere secretă. Câtă naivitate! Nu înţelesese nimic! Ar fi trebuit să-şi dea seama din secunda în care în birou îşi făcuse apariţia numita Léonor.

— Vă daţi seama, femeia asta urmează să se mute în locul meu, pe rue Saint-Lazare. M-a dat afară din casă ca s-o instaleze pe ea, suspină Dominique.

Candice se întrebă dacă nu cumva totul era o fabulaţie. Toată povestea asta cu Agapanthe părea greu de crezut. Nu avea un contract de închiriere pe numele ei, din moment ce locuia acolo de atâţia ani? Dominique scutură tristă din cap. Nu, nu avea nimic la mână. Îi plătea chiria în bani peşin, dar mai ales în natură. Tânăra rămase perplexă. Cum adică, în natură? Cealaltă îi traduse: „fără utilizarea banilor ca intermediar”, adică prin favoruri sexuale, cu

corpul ei. Şocată, Candice se văzu transpusă în alt secol, când predominau alt fel de moravuri. Repetă termenul, ca să se asigure că auzise bine. Da, în natură, îi confirmă Dominique, care acum regreta că se lăsase amăgită şi supusă acestui troc ruşinos. Pe de altă parte, sexul cu patronul ei îi producea o anumită plăcere confuză, iar sistemul funcţionase perfect ani şi ani de zile.

Dominique văzu la un moment dat că gazda ei o privea cu un surâs uşor ironic pe buze.

— Nu mă credeţi, nu-i aşa?

Se îndreptă de spate, vizibil ofensată, şi ridică din umeri. Puţin îi păsa, la urma urmelor, de ce credea Candice, dar domnul Agapanthe era foarte viclean. Activitatea ei profesională, contractul de angajare, posibilitatea de a beneficia de salarii compensatorii la concediere, asigurarea de şomaj şi prestaţiile sociale, tot ce ţinea de dreptul muncii era ireproşabil, perfect. Omul planificase totul de la început.

— Închipuiţi-vă că nemernicul mi-a dat şi o sumă mare de bani când m-a alungat din firma lui. Am pus totul la bancă. Doar apartamentul fusese lăsat într-o zonă de incertitudine legală, căci era modalitatea prin care mă avea la mână.

Candice făcu un efort ca să pară mai convinsă.

— Dar de ce să vă priveze de un loc la care ţineaţi aşa de mult?

— Lui prea puţin îi păsa de Zola, de Jeanne, de toată istoria casei... venea doar pentru... înţelegeţi...

Încă un suspin.

Povestea părea din ce în ce mai bizară.

— Şi unde sunt acum mobilele şi cărţile dumneavoastră?

— Într-un depozit de la periferie.

— Ce aveţi de gând să faceţi?

— Trebuie să-mi revin şi să merg mai departe, Candice. Nu este genul meu să mă lamentez. Privesc întotdeauna înainte, drept înainte. La anul o să se încheie şi procesul cu şoferul care m-a lovit. Trebuie să mă pregătesc mintal, deşi sunt sigură că verdictul îmi va fi favorabil şi că o să primesc o despăgubire interesantă. Aşa m-a asigurat avocatul. Între timp, trebuie să-mi găsesc altă casă şi alt loc de muncă.

Lui Candice îi veni să spună că la vârsta ei nu avea prea multe şanse, dar se abţinu. Dominique dădea totuşi dovadă de un curaj admirabil.

— Nu vă faceţi griji pentru mine. N-o să rămân pe capul vostru.

— Nu-i nici o problemă. Mă bucur că pot să vă fiu de ajutor.

Mai târziu, Candice îşi găsi fiul adormit în patul cel mare. Cu urechea ciulită, asculta zgomotele unei prezenţe noi în apartament; paşi pe care nu-i cunoştea, uşi care se închideau cu grijă, o tuse uşoară.

Parfumul lui Dominique Marquisan impregna aerul cu nota sa pudrată şi discretă. Candice auzi duşul, apoi încă o uşă şi, în fine, peste micul ei apartament coborî tăcerea.

A doua zi de dimineaţă, se trezi în miros de pâine prăjită. Dominique, îmbrăcată şi pieptănată, le pregătise micul-dejun. Totul era perfect aranjat în bucătărie. Timothée, uluit de tratamentul neobişnuit, bătea din palme bucuros ca într-o zi de sărbătoare.

— Nu ştiam dacă preferaţi ceai sau cafea, aşa că am făcut şi una, şi alta. Mai este şi ceaiul meu matinal din plante, dacă vreţi să încercaţi.

— N-ar fi trebuit să vă obosiţi atâta, spuse Candice.

— Este modul meu de a vă mulţumi.

— Eu vreau să gust ceaiul lui Dominique, interveni Timothée.

— O să ţi se pară amar. Nu cred c-o să-ţi placă, dar poţi să încerci, îi răspunse femeia cu aceeaşi blândeţe ca în ajun.

Candice îi lăsă singuri şi se duse să-şi facă toaleta. Totul era impecabil în baie. Probabil că Dominique făcuse curăţenie. Singura urmă a trecerii ei prin casă era dâra aceea de parfum, care plutea încă în baie.

— Dacă vreţi, puteţi să mai rămâneţi după ce plecăm noi. Vă dau cheile şi mi le lăsaţi în cutia poştală.

— Vă mulţumesc, sunteţi foarte drăguţă. Chiar voiam să mai profit câteva ore de sufrageria dumneavoastră. Apoi o să plec.

— Aveţi unde dormi în noaptea asta? o întrebă în timp ce-l îmbrăca pe Timothée cu geaca groasă, de iarnă.

Dominique clipi tristă.

— Nu, încă nu ştiu unde o să mă duc. Dar nu vă faceţi griji, mă descurc eu cumva.

Candice aproape că ajunsese la grădiniţă, pe rue de l'Espérance, când îi veni o idee care aproape că o făcu să se oprească brusc în mijlocul drumului. Cum putuse să se poarte aşa? Cum se putea preface că n-o interesa unde avea să doarmă invalida la noapte? Dominique trecuse printr-o serie de necazuri grele în ultima vreme. Avea obligaţia morală de a-i propune să rămână mai mult la ea. Îl lăsă pe cel mic la grădiniţă, scoase telefonul şi o sună. Ca de obicei, intră robotul, o voce impersonală care te invita să laşi un mesaj. Bombăni câteva banalităţi şi o rugă să sune înapoi, apoi coborî la metrou ca să se ducă la studioul de înregistrări Violette.

În vagon începură s-o roadă întrebările. Oare ce făcea Dominique singură în casa ei? Îi cotrobăia prin dulapuri, pe sub pat, prin dulăpiorul din baie? Candice ar fi meritat-o, fără doar şi poate. Se purtase chiar mai rău de atât în apartamentul femeii din

rue Saint-Lazare: îi citise corespondenţa erotică şi se mângâiase în patul ei. I se făcu din nou ruşine la gândul celor comise.

La ieşirea din metrou, în staţia République, simţi telefonul vibrând. Se aştepta să fie Dominique Marquisan, dar era sora ei.

— Candi! Am găsit informaţii despre tipa aia.

— Care tipă?

— Ai uitat? Sophie Lorma. Vila O. Courtenay. Tata. Îţi aminteşti acum?

— Aşa, da. Şi ce anume ai găsit?

— S-ar zice că nu te interesează subiectul. Chiar nu dai nici doi bani pe chestia asta?

— Nu. Doar mă protejez.

Clémence continuă, prefăcându-se că nu auzise ultimul răspuns. O găsise pe Sophie Lorma pe un forum de renovări de case. Acolo apăreau câteva fotografii cu celebra Vilă O, înainte şi după lucrări. Nu voia să le vadă?

— E vreo poză cu ea, cu această Sophie-nu-ştiu-cum?

— Nu, n-am găsit nici una. Îţi trimit ce am.

Fără să vrea neapărat, acceptă, împinsă şi de o anume curiozitate.

Închise telefonul şi o sună din nou pe Dominique Marquisan în timp ce se apropia de studio. Frigul se înteţise. Îşi uitase mănuşile acasă şi se temea c-o să-i degere mâinile.

— Alo, Candice? Am văzut că m-aţi căutat. N-am răspuns, pentru că vorbeam cu kinetoterapeutul.

O pauză. Candice profită ca să-şi lanseze discursul pregătit:

— Voiam să vă spun că ar fi mai bine să nu plecaţi. În fine, rămâneţi cât aveţi nevoie. E foarte frig afară.

— Tocmai mă pregăteam să ies.

— Nu, rămâneţi.

— Voiam să mă întorc la o pensiune unde am mai stat. Sunt oameni foarte drăguţi. Am cu ce să plătesc, să ştiţi.

— Rămâneţi la noi, vă rog. O să găsim o soluţie la un moment dat.

— V-am mulţumit de atâtea ori, încât dacă mai spun cuvântul acesta o dată, mă tem că n-o să-l mai auziţi.

— Ba da, ba da, îl aud foarte bine.

— Mă duc la cumpărături şi pregătesc o cină delicioasă. La ce oră vă întoarceţi?

— Îl iau de la grădiniţa cu program prelungit la şase. E foarte aproape.

— Am reţinut. Pe diseară.

Mai târziu, în timpul unei pauze de cafea, examină fotografiile de la Vila O postate de Sophie Lorma şi trimise de sora ei. Erau vreo zece, marcate cu menţiunile „înainte" şi „după". În prima apărea o cameră principală zugrăvită într-un alb gălbui, cu dale portocalii pe jos, o sobă uzată într-un colţ, grinzi maronii, plafoniere desuete şi ferestre murdare. Se văzu nevoită să recunoască în sinea ei că gusturile acestei Sophie Lorma în materie de amenajări interioare erau desăvârşite. Salonul fusese complet transformat, părea scăldat în lumină după renovare; pereţii erau perfect albi, ca şi plafonul, gresia de pe jos imita piatra naturală, apăruse un şemineu masiv, care lăsa impresia că se aflase dintotdeauna acolo, două canapele în tonuri blânde de albastru, o masă de cafea din lemn pictat şi corpuri de bibliotecă pline de cărţi. Se uită cu şi mai mare interes la camere, care fuseseră refăcute cu aceeaşi atenţie la detalii, apoi la bucătărie, modernizată îndrăzneţ, şi la cele două băi, observând că în cea de la etaj fusese păstrată cada înaltă, din alte vremuri. După lucrările de renovare, casa căpătase o atmosferă caldă, plăcută, odihnitoare.

Degeaba căută şi ea, căci nu găsi nici o imagine cu proprietara. Să fi fost vorba despre persoana care se semna „Gabrielle” când îi scria lui „Valentin”? N-avea de unde să ştie. Îşi savura cafeaua în timp ce derula pozele pe ecranul telefonului. Mări câteva imagini, cu ajutorul degetului mare şi al arătătorului, ca să examineze mai îndeaproape unele obiecte şi cărţile. În camerele mai mici, de la mansardă, nu apărea nici o urmă de jucării sau de haine de adolescenţi aruncate în grabă. Sau poate că totul fusese strâns cu grijă pentru şedinţa foto.

Era momentul să se întoarcă la treabă. Mai aruncă o privire la baia pe care o găsea teribil de romantică, în special datorită acelei căzi surprinzătoare din faţa ferestrei, apoi exploră conţinutul etajerei de deasupra chiuvetei din fontă emailată: produse de înfrumuseţare, sticluţe, o pudrieră, două periuţe de dinţi într-un pahar... brusc, inima i se opri în loc.

Flaconul acela cilindric evazat, cu un dop negru mare; eticheta albă cu înfloriturі. I-l oferise de atâtea ori de ziua lui sau de Crăciun, căci adora această gamă de parfumuri italiene. Îi plăcea să spună că mirosul lor concentrează toată Italia.

Acqua di Parma.

Apa de toaletă pe care o purta tatăl ei.

Se grăbi să i se alăture lui Agathe, dar toată după-amiaza nu se putu gândi la altceva decât la flaconul de pe etajeră, la casa aceea decorată armonios, la Sophie Lorma şi la tatăl ei. Clémence nu observase parfumul, altfel i-ar fi atras atenţia imediat asupra lui. Avea sens să se întoarcă în trecutul tatălui lor, să-şi bage nasul în această posibilă relaţie amoroasă cu o femeie cu care nu aveau nici în clin, nici în mânecă? Clémence voia oricum să se ducă la Courtenay, chiar dacă nu zărise parfumul. Candice întoarse situaţia pe toate părţile în timp ce lucra mecanic, salvând ultimele

înregistrări pe care avea să le claseze mai târziu. Nu riscau o supărare încă şi mai mare după pierderea tatălui lor? N-ar fi devenit încă şi mai inconsolabile?

În străfundul inimii ei, ar fi dorit să ştie, desigur, ce anume reprezentaseră pentru Daniel această Vilă O şi femeia pe nume Sophie Lorma. Urma stranie lăsată de un Tom Degeţel complet diferit de acel Daniel Louradour pe care îl cunoscuseră dezvăluia latura întunecată a unui tată solar. Sora ei avea dreptate, erau obligate să aibă o discuţie cu Sophie Lorma, dar înainte de toate trebuiau să pună la cale un plan de bătaie comun. Clémence era pregătită să dea buzna acolo furioasă, în calitatea ei de fiică rănită şi de apărătoare fanatică a lui Faustine, pe când Candice ar fi preferat s-o urmărească pe femeie mai întâi de la distanţă şi să se familiarizeze cu Vila O. Mai moderată, o interesa să înţeleagă ce se petrecuse fără să judece, ca atunci când experţii investighează locul unui accident.

Părăsi studioul Violette la finalul zilei de lucru şi se îndreptă spre grădiniţa cu program prelungit ca să-l ia pe Timothée. Nu se mai gândise la Dominique Marquisan, dar încă de când păşi pe scara clădirii din rue des Cinq-Diamants nările îi fură asaltate de aromele apetisante ale unei cine simple şi savuroase.

Dominique îi aştepta, cu un şorţ înnodat în jurul taliei. Din coc îi ieşeau câteva şuviţe rebele şi avea obrajii înroşiţi de la căldura cuptorului.

— Oh, nu e mare lucru, surâse în faţa entuziasmului lui Timothée. Doar o supă, o tartă, o salată şi o cremă de zahăr ars.

Într-adevăr, meniul părea foarte simplu, dar Candice constată îngrozită că-şi vârâse în casă un *chef* experimentat, genul de persoană care ştie să aleagă cele mai bune reţete, să le gătească, să le prezinte, să le savureze şi să-i regaleze pe ceilalţi. Tatăl ei făcuse

şi el parte din această categorie. Ca să-şi ascundă emoţia, îi mulţumi invitatei sale cu un surâs larg. După cina delicioasă, insistă să facă ordine în bucătărie, în timp ce Dominique propuse să-i citească o poveste copilului, care acceptă imediat să meargă la culcare. Candice fu de acord.

Aproape că terminase de pus vasele în maşina de spălat când auzi telefonul. Era Arthur, cu care nu se mai văzuse de o săptămână. Voia să treacă pe la ea a doua zi, când copilul urma să fie preluat de tatăl lui. Pe o voce ezitantă, se văzu nevoită să-i explice că primise pe cineva în gazdă.

— Pe cine? se miră el.

— Îţi aminteşti de femeia lovită de maşină?

— Cea cu piciorul tăiat?

— Exact.

— E la tine?

— Da. Şi-a pierdut locul de muncă şi a fost dată afară din casă.

Arthur absorbi informaţiile fără nici un comentariu.

— Nu mi-ai mai vorbit de mult despre ea, spuse după o pauză.

— Încerc s-o ajut.

— Ai un suflet de aur.

Ironia din glasul lui o enervă.

— Cât o să stea la tine?

— Nu ştiu. Câteva zile.

— Ai grijă ce faci. S-ar putea să nu mai scapi de ea.

Editura, foarte satisfăcută de versiunea audio a cărţii *Thérèse Raquin,* îi propusese lui Dominique Marquisan să înregistreze tot ciclul literar *Rougon-Macquart.* Lectura celor douăzeci de volume avea să dureze cel puţin nouă luni. Încurajată de tânăra ei prietenă, femeia acceptase pe loc. Acum, când cunoştea echipa de la studioul

Violette şi se familiarizase cu tehnica, nu avea nici un motiv să refuze, mai ales că salariul era convenabil.

Editorul dorea să înceapă cu lucrările emblematice din opera lui Émile Zola şi alesese, într-o primă etapă, *Gervaise, Pântecele Parisului, Germinai, La „Paradisul femeilor"* şi *Nana.* Celelalte romane trebuiau înregistrate mai târziu. Dominique îşi exprimase acordul şi conveniseră să înceapă lectura din *Gervaise* într-o săptămână. Părea foarte încântată că avea din nou de lucru.

Candice îi împărtăşea entuziasmul. Nu mai discutaseră despre durata sejurului ei în rue des Cinq-Diamants. De altfel, prezenţa musafirei nu o deranja deloc, ba chiar dimpotrivă. Avea impresia că Dominique adusese o viaţă nouă în apartament. Totul era mai vesel, mai distractiv, casa nu fusese niciodată atât de curată, iar în fiecare seară, pe masă îi aştepta o cină suculentă. Îşi găsise hainele spălate, călcate şi aranjate în şifonier, iar Dominique îi spunea în fiecare seară o poveste lui Timothée, care adora ritualul şi adormea rapid lângă mama lui. Observă că femeia nu-i citea din cărţi, ci inventa de fiecare dată o istorioară nouă. În plus, găsea cu regularitate câte o bancnotă de zece sau de douăzeci de euro pe masă, cu un bileţel scurt: *Mulţumesc. D.M.*

Problema era mâncarea, căci era incapabilă să reziste şi lua supliment la fiecare cină. Măcar nu mai făcea crize la miezul nopţii şi nu se mai repezea în bucătărie ca să înfulece orice îi cădea sub mână. Era conştientă însă că se ducea la culcare în fiecare seară cu burta umflată, cu senzaţia clară că mâncase prea mult. Se gândise să se forţeze să vomite, dar îi fusese teamă să nu facă zgomot, căci pe sub uşa încăperii unde dormea Dominique Marquisan se vedea întotdeauna o rază de lumină. Prin urmare, se abţinea, dar cât putea să mai reziste? De la sosirea oaspetelui primit din milă, luase

în greutate. Cântarul nu mințea și i-o amintea în fiecare dimineață cu zdrăngănitul lui insolent.

O altă problemă era relația cu Arthur. Fusese nevoită să se ducă la el. Firește, Dominique înțelegea că își petrecea noaptea la iubitul ei când copilul dormea la tatăl lui. Arthur, în schimb, o lua peste picior spunându-i că „baba" avea să-i fure toate lucrurile din casă, că într-o dimineață n-o să mai găsească nici covoarele. Candice se enerva pe el și îl invita ferm să n-o mai numească așa. De fapt, nu reușea deloc să se relaxeze la Arthur. Îi venea greu să și-o imagineze pe Dominique Marquisan singură în apartamentul ei, dar încă și mai greu să stea fără ea. Se obișnuise cu ritmul, cu complicitatea și cu amabilitatea femeii. Iar când Arthur punea stăpânire pe corpul ei era copleșită de o durere ascuțită, ca și cum vaginul i-ar fi fost tapisat cu șmirghel. Era insuportabil. Strângea din dinți și se ruga să se termine totul mai repede.

Se bucura întotdeauna când se întorcea acasă a doua zi și găsea totul frumos aranjat, iar pe Dominique, veselă și primitoare. Câteodată se gândea la Sophie Lorma și la Vila O. Nu găsise încă un moment bun ca să discute cu sora ei, care nu revenise asupra subiectului. Cu o anumită slăbiciune, care nu-i era caracteristică, lăsase baltă chestiunea.

Într-o dimineață, la trezire, o găsi pe Dominique Marquisan mai binedispusă decât de obicei. Se învârtea prin casă ca un fluturaș, râdea și vorbea de una singură. Trebuia să-i dea lui Candice o veste extraordinară, nebunească.

— Vă mai amintiți de rue de Bruxelles?

— Acolo unde a murit Émile Zola?

— Da! exclamă Dominique cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune.

Ai fi putut s-o iei drept o fanatică religioasă care tocmai avusese o vedenie. Era foarte convingătoare.

— Închipuiţi-vă că planul meu a funcţionat!

— Ce plan?

Începuse să-l ticluiască în urmă cu câteva săptămâni. Găsise pe internet organigrama biroului notarial care se instalase recent în imobilul din rue de Bruxelles, la numărul 21, şi le transmisese o cerere în care îşi mărturisea pasiunea pentru marele scriitor şi viaţa lui. Într-un târziu, un ajutor de notar îi răspunsese invitând-o să viziteze parterul şi primul etaj, acolo unde locuise Zola. Vizita urma să se desfăşoare dimineaţa devreme, cu acordul conducerii.

— Nu-i minunat?

— Ba da. Îmi amintesc cât de mult vă doreaţi să vedeţi locul acela.

— Vreţi să veniţi cu mine?

În primul moment declină politicos invitaţia, dar, în faţa insistenţelor, cedă. Prin urmare, într-o dimineaţă geroasă, când soarele abia începea să-şi arate dinţii, Candice se regăsi în faţa clădirii cu pricina, unde aveau întâlnire cu tânărul ajutor de notar, pe nume Éric. Cât aşteptau, Dominique citi cu voce tare placa comemorativă:

— „Émile Zola s-a instalat în această reşedinţă în anul 1889. Pe 12 ianuarie 1889 a scris aici «*J'accuse!*» şi tot aici şi-a dat ultima suflare, pe 29 septembrie 1902." Candice, sper că nu eşti supărată pe mine că te-am tras din pat la ora asta. Acum îmi dau seama că Zola s-ar putea să te pasioneze mai puţin decât pe mine.

— Oh, dar învăţ să-l cunosc şi începe să-mi placă şi mie. De când înregistraţi *Gervaise,* îl ascult tot timpul. Nu-l aud decât pe el şi vocea dumneavoastră!

Un tânăr brunet se apropie de ele cu nişte documente la subraţ. Era chiar Éric.

— Sper că nu aşteptaţi de mult. Vă rog să mă urmaţi.

Cu ajutorul unui ecuson electronic, deblocă poarta principală şi le lăsă să intre. Dominique mergea cu paşi mici şi examina zidurile din jur cu aerul că se afla într-o catedrală. Nu voia să-i scape nimic din acea experienţă, probabil unică.

Candice se înarmă cu răbdare. Devoţiunea aceasta cvasireligioasă faţă de marele scriitor i se părea puţin ridicolă. Se consolă cu ideea că vizita o să se termine totuşi repede.

În vestibul, tânărul le dădu câteva coli prinse cu agrafe: un dosar cu informaţii generale şi planurile casei în vremea când Zola locuia acolo. Le avertiză că trebuiau să-şi pună la contribuţie imaginaţia, pentru că multe se schimbaseră între timp. Dominique părea să se amuze, deoarece ştia că reprezentantul cel mai de seamă al curentului literar naturalist era un colecţionar pasionat de bibelouri. Cele două etaje erau înţesate de un amestec extravagant de cutiuţe pentru azimă, sfeşnice, broderii, lectici, madone, statuete budiste şi mobilă gotică, care dădeau casei o imagine generală întunecoasă şi greoaie.

Din documentul furnizat de funcţionarul notarial, Candice află că după moartea lui Émile Zola imobilul continuase să fie închiriat până în 1937. Scriitorul însuşi fusese chiriaş, nu proprietar. Apartamentul lui, ocupând şi parterul, dădea spre curtea interioară şi era dotat cu o verandă pe care Zola o extinsese. În anii ’40 fuseseră executate lucrări vizând transformarea locuinţelor în cabinete medicale, iar imobilul adăpostise un dispensar, servicii administrative şi în cele din urmă sediul societăţii de asigurări sociale pentru scriitori, numită Agessa. Apoi, timp de mai multe decenii fusese exploatat drept clădire de birouri, starea sa

degradându-se încet, dar sigur. Recent, noii proprietari îşi asumaseră răspunderea unei renovări generale, care durase câţiva ani. Cabinetul notarial se mutase acolo de puţină vreme.

— Uitaţi-vă, au păstrat scara din lemn, se extazie Dominique Marquisan mângâind un pilastru sub forma unui atlant cu braţele încrucişate la piept.

— Da, scara a fost în întregime renovată, spuse Éric. Să urcăm.

Dominique avansa cu mare încetineală, făcând-o pe Candice să se întrebe dacă nu cumva o durea ciotul de picior, la contactul cu proteza. Îşi dădu seama repede că, de fapt, savura fiecare secundă. Nu făcea nici o fotografie cu telefonul şi părea complet absorbită de ceea ce vedea.

— Vă daţi seama, pe aici i-au scos trupul neînsufleţit, şopti.

Candice schimbă o privire cu Éric, care se abţinu de la orice comentariu. Ajunşi la etaj, Dominique Marquisan studie cu atenţie planul.

— La stânga, aici, era sufrageria, devenită mai târziu sală de biliard, le explică păşind într-o încăpere cu pereţii şi tavanul albe. Evident, trebuie să ne imaginăm un decor complet diferit, cu lambriuri, stucaturi, tablouri, covoare şi draperii grele. Totul era mai greoi, mai încărcat, departe de moda actuală.

Candice nu reuşea cu nici un chip să se pună în atmosferă, pentru că o dureau ochii de la albul imaculat al pereţilor, care punea în evidenţă mobilierul administrativ minimalist. Cu planul în mână, Dominique îi conduse într-o cameră spaţioasă care dădea spre rue de Bruxelles.

— Sala de şedinţe a direcţiunii, explică tânărul funcţionar notarial.

— Era salonul lor. Doamna Zola era o gazdă fără pereche. Primeau prieteni în vizită săptămânal şi gătea foarte bine, chiar dacă aveau angajată o bucătăreasă.

— Pe nume Eugénie, preciză Candice. Ţin minte că mi-aţi povestit despre ea. Şi pe majordom îl chema Jules.

— Da, aveţi o memorie foarte bună.

— Iar aici este biroul directorului nostru, adăugă Éric deschizând încă o uşă, spre o cameră ale cărei ferestre dădeau tot către stradă.

— Aici a scris *„J'accuse!"*, spuse Dominique. Directorul dumneavoastră a fost inspirat în alegerea biroului. Zola lucra la o masă mare, acoperită cu o tapiserie, şi stătea într-un fotoliu masiv, ca un tron. Avea şi o comodă orientală, cu sertare, şi un şemineu monumental, care a dispărut.

— Da, toate şemineurile au fost înlăturate, dar asta s-a întâmplat în anii '40, zise ajutorul de notar.

— Mai era şi un divan confortabil, pentru că lui Zola îi plăcea să primească prieteni aici, cu care discuta îndelung. Mă întreb cum de încăpeau toate în camera asta, care nu este prea mare.

— Cum de cunoaşteţi toate aceste detalii?

— Am văzut fotografii şi am citit numeroase descrieri. Încăperea i-ar fi putut aparţine la fel de bine unui cardinal italian, după colecţia de obiecte de cult, sau unei doamne elegante, după stofele preţioase, mătăsurile rafinate şi plantele exotice.

— Trebuie să fi fost foarte spectaculos, comentă Candice. Zola credea în Dumnezeu?

— Nu, nu neapărat. Îi plăcea să se înconjoare de obiecte religioase şi căuta să dea o anumită personalitate noului cămin.

Nu se dăduse în lături de la nici o cheltuială, îi explică Dominique. Redecorase pereţii holului de la intrare cu scene din

Noul Testament, cumpărase un iconostas bogat sculptat, montase vitralii antice şi o strană din lemn de nuc.

Dominique se întoarse către Éric.

— Şi camera lui? Din ce văd pe plan, ar trebui să fie aici, la dreapta, în partea care dă spre curtea interioară.

— Da, desigur. Poftiţi pe aici.

Dominique mergea demnă, cu spatele perfect drept, dar Candice simţea că ar fi vrut să se repeadă înainte ca un copil la cadourile de sub brad, incapabil să mai aştepte.

Străbătură un culoar care surplomba scara centrală şi intrară pe o uşă masivă, neagră, vizibil montată recent. Se aflau acum într-o încăpere lungă, complet albă. Afară, abia răsărise soarele. În sezonul cald, probabil că pomii din curte îşi înălţau braţele verzi până aici, îşi spuse Candice. Era un loc calm, departe de traficul parizian, al cărui murmur devenise aproape insesizabil.

Dominique Marquisan se postă în mijlocul încăperii ca o actriţă pregătită să-şi declame partitura.

— Iată, aici, la stânga, amplasamentul vechiului şemineu. Şemineul acela de tristă amintire.

Cei doi tineri se uitară în direcţia indicată, făcând un efort de imaginaţie, căci nu vedeau decât un zid alb, perfect neted. Aici îşi dăduse ultima suflare marele romancier? Amprenta morţii sale dispăruse de mult, iar Candice se simţi, fără voia ei, dezamăgită. Se aşteptase la cu totul altceva decât la un sediu de firmă banal, în care notari meticuloşi îşi făceau meseria birocratică. Decesul marelui om, în loc să se impregneze în ziduri lăsând în urmă o vibraţie specială, se evaporase odată cu mobila şi şemineul.

Vocea lui Dominique, aspră şi repezită, îi întărea impresia că asista la un fel de delir semiconştient, care trebuia lăsat să treacă de la sine. Éric părea şi el la fel de perplex. Erau amândoi jenaţi de

entuziasmul femeii mai în vârstă, posedată de un spirit care pe ei nu-i atingea. Se simţeau ca ostaticii unui maniac. Nu puteau decât s-o privească şi să evalueze cât de rău o luase razna.

— Priviţi aici, murmură Dominique arătându-le peretele din spate. Aici se afla patul mare, cu baldachin. Era cocoţat pe o estradă, cu tot cu noptiere. Iar aici se afla un grilaj înalt, din fier forjat, care împărţea camera în două.

— Un grilaj? se miră Candice. De ce ai pune un grilaj într-un dormitor?

— Tot din cauza pasiunii sale pentru obiecte de cult. Provenea dintr-o biserică, pe vremuri erau folosite ca să delimiteze spaţiul de sub altar, separând spaţiul sacru de cel profan.

Fără să vrea, Candice îi urmărea mişcările graţioase ale mâinilor, care mimau aşezarea exactă a mobilelor. Aici, la stânga, un fotoliu mare, acolo, în faţa lor, o masă pătrată, iar pe şemineul mare, bogat ornamentat, se aflau un Buddha şi două lămpi rotunde.

Încetul cu încetul, fostul decor sumbru şi încărcat i se desena în faţa ochilor ca un filigran. Candice îl vedea apărând lent, însoţit de arome necunoscute, de parfumuri din altă epocă, pe sub care se simţea damful neplăcut al emanaţiilor toxice revărsate dinspre şemineu ca o armă letală invizibilă.

— Vă mai amintiţi? Se trezise în timpul nopţii, căci nu se simţea bine. Alexandrine se dusese alături, la toaletă, probabil undeva în colţul acela.

— Da, îmi amintesc, şopti tânăra.

Simţea că respiră cu tot mai mare dificultate.

— Să-i urmăm ultimii paşi, făcuţi în noaptea de 28 septembrie 1902.

Ocoli biroul, îşi lipi spatele de peretele alb şi întinse braţele în lături, ca un înger negru crucificat. Émile Zola coborâse din pat aici

şi trecuse prin portiţa grilajului de metal ca să ajungă la fereastră. Simţise probabil că era ceva în neregulă cu aerul. Oare bănuia că şemineul este înfundat? N-o vom şti niciodată. Nu voia să-i deranjeze pe servitori, convins fiind că era doar o indigestie pasageră.

Îşi presimţea cumva sinistrul destin? Bănuia c-o să moară în camera aceea la care ţinea atât de mult, în refugiul lui şi al lui Alexandrine, acolo unde îi scrisese cele mai frumoase scrisori, în pat cu căţeii lor adoraţi, Fan şi Pin? Soţia lui Zola obişnuia să facă anual o călătorie în Italia, singură. Un periplu care dura mai multe luni. În fiecare seară, romancierul îi scria câte o misivă în care îi povestea în detaliu cum îşi petrecuse ziua.

— A trecut pe aici, vedeţi? Nu putem şti spre care din cele două ferestre s-a îndreptat. Se ştie însă că draperiile erau din catifea roşie, grea, pentru că le descrie în scrisorile către doamna sa. Zola a întins braţele în lateral, aşa, ca să înlăture perdelele, dar n-a mai apucat. Gazul toxic l-a făcut să se prăbuşească la podea chiar aici, în faţa noastră.

Candice o urmărea, vrăjită de gesturile ei teatrale. Respirând întretăiat, nu mai vedea mocheta nouă-nouţă din asepticul birou notarial, ci motivele vechiului covor din dormitorul soţilor Zola; lamelele de parchet preţios, de mult dispărute, şi corpul scriitorului, prăbuşit cât era de lung, îmbrăcat într-o cămaşă de noapte boţită şi plină de vomă. Conturul trupului neînsufleţit îi apăruse în faţa ochilor trasat cu cretă roşie, ca în scenele din filmele poliţiste.

Pe neaşteptate, Dominique scoase un strigăt – mai mult un geamăt răguşit – şi se lăsă să cadă la rândul ei, spre jena şi fascinaţia lui Candice.

— A murit chiar aici, aici unde mă vedeţi. A fost găsit a doua zi de dimineaţă, pe 29 septembrie 1902. Nu avea decât şaizeci şi doi de ani, spuse femeia cu ochii închişi, cutremurându-se de emoţie.

Pantalonii i se ridicaseră în timpul căderii şi de sub manşetă se ivea proteza. Tânărul o privea cu o curiozitate nedisimulată.

Candice rezistă tentaţiei de a se apleca să ascundă la loc piciorul fals. Îi era ruşine pentru biata femeie, dar aceasta era transportată într-o altă epocă.

Ochii lui Éric îi întâlniră din nou pe ai ei. Părea că se amuză teribil. Îşi ciocăni tâmpla cu arătătorul de câteva ori, în modul cel mai sugestiv cu putinţă.

Spre deosebire de ea, tânărul funcţionar nu părea atins de entuziasmul molipsitor al lui Dominique; dimpotrivă, s-ar fi zis că abia aştepta să le povestească totul colegilor. Candice vedea deja scena: hăhăielile groase de lângă maşina de cafea; tipul care mima scena morţii lui Zola şi se împleticea orbecăind după perdele, cu ochii holbaţi; notarii care râdeau de se prăpădeau. Ah, ce păcat că nu veniseră să asiste cu toţii la spectacolul bietei nebune care vedea fantoma marelui scriitor! Povestea avea să facă înconjurul cartierului.

Dominique rămăsese pe mochetă într-o stare de prostraţie, ca şi cum ar fi dormit. Candice o zgudui de umăr.

— Hei, sunteţi bine?

— Trebuie să plecaţi înainte să ajungă colegii, interveni ghidul lor improvizat.

Femeia se săltă în picioare cu acea supleţe extraordinară care o impresionase întotdeauna. Părea să-şi fi revenit complet. Îşi aranjă hainele şi părul în tăcere. O lumină interioară caldă îi făcea chipul să strălucească.

Păstră tăcerea până la ieşire, când îi adresă lui Éric un zâmbet radios, în loc de mulţumiri.

— Vreţi să bem o cafea? o invită Candice.

Dominique o refuză cu un gest din cap. Îşi continuară drumul spre place de Clichy fără să scoată o vorbă.

Apoi, în faţa intrării la metrou, îşi luă mai tânăra protectoare în braţe şi îşi lăsă capul pe umărul ei. Era prima oară când aveau un contact fizic atât de apropiat. Corpul lui Dominique, subţire şi pietros, îşi găsi uşor locul. Îmbrăţişarea dură numai câteva secunde, dar când se despărţiră, Candice avu impresia că parfumul pudrat se impregnase în hainele ei.

Fără să vrea, micul Timothée le dezvăluise secretul: se lăudase la verişoara Nina, la bunica şi la mătuşa Clémence că la ei acasă locuia o zână, pe nume Domi, care făcea cele mai bune prăjituri din lume şi îi spunea în fiecare seară o poveste magică.

Telefonul lui Candice se pusese imediat pe sunat. Faustine o apelase prima, în timp ce era încă la muncă, la studio. Cum? Această Dominique locuia la ea de o lună? Era femeia cu accidentul?

— Dar apartamentul tău este atât de mic, cum vă descurcaţi?

Candice îi explicase răbdătoare soluţiile organizatorice pe care le găsiseră. Dominique era discretă, îngrijită şi curată. Se ducea la cumpărături, spăla vasele, deretica prin casă şi le pregătea feluri delicioase. De ce părea Faustine aşa de surprinsă? Găzduia o persoană aflată la ananghie. Ce, nu se mai văzuseră cazuri?

— Sper măcar că îţi dă nişte bani, comentase mama ei sceptică.

Observaţia i se păruse deplasată, dar se abţinuse s-o pună la punct. Nu mai adăugase că, tot datorită ei, Dominique Marquisan îşi găsise de lucru, câştiga un salariu şi înregistra în fiecare după-

amiază câte din fragment din marele ciclu literar *Familia Rougon-Macquart.* Faustine continuase pe acelaşi ton ironic-sfătos, fără să-şi dea seama cât de tare o rănea. O sfătuise să fie atentă şi să nu lase bijuterii, bani şi alte obiecte de valoare la vedere, întrucât „nu ştii niciodată de unde provin oamenii ăştia şi de ce sunt capabili cu adevărat". Tinerei nu-i venise să creadă că mama ei putea să fie atât de suspicioasă.

Ceva mai târziu, Clémence se ambalase în acelaşi stil:

— Dar ce caută amărâta asta la tine? Şi Arthur ce părere are?

— Lui Arthur nu-i prea convine, se văzuse nevoită să recunoască.

— Dar n-are şi ea o familie, nişte prieteni la care să se ducă? Nu ţi se pare bizar? De fapt, e dubios de-a dreptul. Cât o să stea la tine?

— Nu ştiu.

În sfârşit, prietena ei cea mai bună, Mélanie, emisese şi ea o serie de suspiciuni, folosind acelaşi jargon revoltător: „profitoare", „lipitoare", „chiriaşă abuzivă".

De ce se ridicaseră toţi cei la care ţinea, ca unul, împotriva gestului ei omenos? Cum puteau fi atât de nesimţitori la traumele succesive pe care le trăise biata femeie, accidentul, amputarea, concedierea? Căpătă dintr-odată certitudinea că numai tatăl ei ar fi înţeles-o, că n-ar fi judecat-o niciodată şi că ar fi acţionat la fel ca ea.

Într-o seară, în timp ce Timothée dormea dus în patul mare din sufragerie, Dominique îi propuse:

— Ce-ar fi dacă le-am invita într-o seară la masă pe mama şi pe sora dumneavoastră? Mi-ar face mare plăcere să le cunosc.

Candice ezită o fracţiune de secundă.

— Dacă vă jenează, înţeleg, adăugă musafira.

— Nu, din contră. Cred că este o idee excelentă!

Dominique aranja metodic, în tăcere, farfuriile spălate. Ridică din umeri şi declară cu o anume amărăciune că deja abuza de bunăvoinţa ei, că era conştientă de datoria pe care o acumulase şi că nu trebuia să-şi facă griji. Făcea tot posibilul ca să-şi grăbească plecarea, începuse să-şi caute o garsonieră, deci situaţia era pe cale să se regleze.

Deconcertată de acest şuvoi de cuvinte, Candice ridică puţin vocea, ceea ce nu-i stătea în fire, iar femeia tăcu la fel de brusc cum începuse.

— Timothée şi cu mine ne bucurăm să vă avem lângă noi. O ştiţi foarte bine. Se vede cu ochiul liber. Puteţi rămâne la noi cât doriţi. Iar masa cu mama şi cu sora mea este o idee bună.

— Îmi închipui că v-au pus deja un milion de întrebări despre mine şi că sunteţi jenată.

— Tocmai, atunci când o să vină o să primească toate răspunsurile.

Îşi zâmbiră complice şi hotărâră să le invite vineri seara. Timothée fremăta de nerăbdare. În ziua respectivă stătu lipit de cele două femei care făceau pregătirile, insistând să le ajute. Meniul urma să fie simplu: supă de legume cu coriandru, risotto cu trufe, salată verde, tartă cu mere. Aveau să ia masa în bucătărie, înghesuindu-se puţin. Micul apartament fusese invadat de mirosuri apetisante şi, ca de obicei, Candice se abţinea cu greu să nu lingă castroanele şi lingurile şi încerca să nu se gândească la caloriile pe care le va ingurgita.

Casa era curată ca în zi de mare sărbătoare, graţie lui Dominique. Purta o rochie roşie lungă, de modă veche, pe care Candice nu o mai văzuse. Tânăra se văzu nevoită să adopte acelaşi nivel de eleganţă, dar, încercând nişte haine în baie, constată cu

groază că se îngrăşase. Deşi nu era cazul să se mai cântărească, o făcu totuşi, iar cifra de pe cântar îi îngheţă sângele în vene. Prin comparaţie cu zvelteţea mamei, a surorii ei şi a lui Dominique, se simţea încă şi mai îndesată, mai diformă. Alese un pulover larg, închis la culoare, ca să-şi mascheze formele rubensiene şi o pereche de blugi negri; pe scurt, uniforma ei de toate zilele. Ca să schimbe ceva, se machie abundent şi îşi lăsă părul liber.

— Sunteţi superbă! o felicită Dominique. Dar ar trebui să vă puneţi mai mult în valoare, în loc să vă ascundeţi.

— N-am silueta dumneavoastră, îi răspunse uşor înţepată.

Cealaltă o observă câteva clipe în tăcere, apoi reveni:

— Nu aveaţi o rochie verde, foarte drăguţă? Cred că am văzut-o în şifonier. Fără să aştepte aprobarea, deschise dulapul şi alese o rochie verde-închis pe care i-o întinse. Ar merge perfect cu cizmele negre!

Pentru a-i face plăcere, Candice se întoarse în baie şi îşi puse rochia, care o strângea peste tot. O mai purtase o singură dată, când avea mai puţine kilograme. Nici nu îndrăzni să se uite în oglindă, ştiind că va detesta imaginea acelui corp umflat, cu şolduri lătăreţe şi glezne groase. Plus sânii, care i se scurgeau obscen peste tot.

— Oh, ce frumoasă sunteţi!

Dominique părea sinceră.

— Nu-i adevărat. Sunt prea grasă, protestă în şoaptă.

— Aşa vă consideraţi? Prea grasă? o întrebă cu aerul că nu-i vine să creadă ce aude. Nu, Candice, nu sunteţi deloc grasă, continuă cu o mână pe umărul ei. Aveţi un trup feminin, voluptuos.

— Când o să le vedeţi pe mama şi pe sora mea, o să înţelegeţi ce vreau să spun.

Ar fi dat orice să scape din rochia verde, care o rodea peste tot.

— Puţin îmi pasă de ele. Tot ce ştiu este că arătaţi foarte bine în această ţinută.

Se auzi soneria.

Timothée deschisese deja şi le primise pe cele două invitate cu chiote de bucurie. Candice observă atent reacţia lui Faustine, care o privea pe Dominique Marquisan cu un amestec de perplexitate şi curiozitate. Zâmbetul ei rămăsese însă cald, ceea ce o făcu să se relaxeze. Totul avea să se petreacă bine, îşi spuse.

Trecură la masă destul de repede, iar băieţelul insistă să fie aşezat lângă „Domi". Schimbul de priviri dintre Faustine şi Clémence fu mai puţin binevoitor de această dată. Conversaţia începu pe un ton lejer, vesel. Invitatele, impresionate de talentul străinei, se lansară într-o discuţie despre reţete şi ingrediente.

— Ai o rochie foarte drăguţă, o felicită sora ei. Nu te-am mai văzut de mult purtând ceva mulat.

Candice îşi sugea burta de câte ori se ridica în picioare. După această observaţie, îşi dori şi mai mult să scape din rochia verde, s-o mototolească, s-o arunce într-un colţ şi să se îmbrace cu puloverul ei preferat.

Atmosfera se strică la desert.

— Domi are un picior fals, zise tare Timothée.

— Este adevărat, îi răspunse Dominique zâmbind. Ţi-am explicat de ce.

Din păcate, invitatele parcă nu aşteptaseră decât anunţul inocent al copilului ca să treacă la atac. Prima lovitură o dădu Faustine.

— E greu să trăieşti cu o proteză?

Dominique îi răspunse cu politeţe rece. Da, era dificil, dar se obişnuise, învăţase, cu ajutorul kinetoterapeutului, să se mişte, să se deplaseze. Era o chestiune de echilibru. După accident, medicii reuşiseră să-i salveze genunchiul, o binecuvântare în nenorocirea

care se abătuse asupra ei. În acele zile încerca o nouă proteză, din titan, o tijă fină, ca acelea din care purtau sportivii cu handicap. Spera că va putea să danseze din nou. Se hotărâse să nu cedeze şi să facă tot posibilul ca să se mişte ca înainte.

— Aţi fost dansatoare? o întrebă Clémence vag ironic.

— Profesionistă? Nu, deloc. Este doar o pasiune, încă din copilărie. Am participat totuşi la câteva spectacole şi mi-a plăcut la nebunie.

— Dans clasic sau modern?

— Ambele. Am studiat dansul clasic, dar am o excelentă profesoară de dans contemporan.

— Candice ne-a povestit că v-aţi pierdut locul de muncă şi casa, continuă Clémence. Cum vă descurcaţi?

Dialogul se transforma rapid într-un interogatoriu, iar Candice observă neputincioasă că mama şi sora ei pândeau toate reacţiile lui Dominique, până şi cele mai mărunte mişcări. Conversaţia plăcută luase sfârşit, lăsând locul subiectelor serioase.

— Cum mă descurc?

Un chicotit uşor. Se descurca pentru că pe pământ se mai găseau fiinţe precum Candice; oameni generoşi, care ştiau să-ţi redea încrederea şi să-ţi întindă o mână la nevoie, oameni cărora le păsa de aproapele lor.

— V-am ajutat puţin. N-am făcut mare lucru, protestă gazda.

— Ştiţi foarte bine cât vă sunt de îndatorată. Aveţi tendinţa să vă devalorizaţi, fără motiv. În realitate, sunteţi formidabilă, nu-i aşa?

Cu un zâmbet puţin crispat, Dominique lansă ultima propoziţie ca pe o provocare, iar cele două invitate se văzură nevoite să încuviinţeze zâmbind candid. Armistiţiul astfel obţinut dură însă puţin.

— Cum o să vă găsiţi de lucru? o întrebă Faustine.

— Oh, dar lucrez deja. Tot datorită fiicei dumneavoastră. Înregistrez întreg ciclul *Familia Rougon-Macquart.* Douăzeci de volume. Sunt chiar foarte ocupată!

— Zilele astea trebuie să terminăm *Gervaise,* interveni Candice. O citisem pe fugă, iar acum mă bucur să descopăr cu adevărat povestea tragică a acelei fete. Ce destin! Am evitat cartea în liceu. Nu mi-am dat seama cât e de dură şi de palpitantă.

Dar istoria sărmanei Gervaise nu interesa pe nimeni.

— Aşadar, citiţi romane cu voce tare în studioul Violette?

— Exact.

— Există o piaţă pentru chestia asta, pentru cărţile audio? se interesă Faustine.

Candice simţi nevoia să intervină rapid: da, exista o piaţă, era o temă pe care o mai abordase cu mama ei; de la izolările succesive din pandemie, cererea pentru cărţi audio şi podcasturi cunoştea un nou avânt.

— În ce mă priveşte, nimic nu poate înlocui cartea pe hârtie, declară Faustine cu un aer superior.

— Înseamnă că sunteţi o mare cititoare, spuse amabil Dominique.

Pauză.

— Nu. Deloc. Sunt la fel ca fiicele mele. Noi nu citim.

— Mie îmi plac poveştile, se auzi vocea lui Timothée. În fiecare seară, Domi îmi spune una nouă.

— Dar dumneavoastră sunteţi o mare cititoare, îmi închipui? o întrebă Clémence pe Dominique cu o obrăznicie care lui Candice i se păru complet deplasată.

— Da, răspunse împricinata cu un zâmbet seducător. Chiar sunt.

— Specializată în Zola?

— Nu, dar îmi place opera lui.

— De ce tocmai acest autor şi nu altul?

— Pentru că în romanele sale găseşti viaţa întreagă, cu luminile şi cu umbrele ei. Nu se teme să coboare în profunzimile sufletului uman şi nu încearcă să îndulcească pastila, nu scrie cu mănuşi. Preferă să-şi şocheze cititorul decât să-l lase indiferent.

— Dar Zola, în zilele noastre? pufni Faustine.

Dominique tăcu, vizibil dezorientată.

Atmosfera se schimbase complet. Momentele de tăcere deveniseră tot mai lungi şi mai grele. Zâmbetele se evaporaseră.

Candice nu ştia cum să lupte împotriva curenţilor reci, de adâncime, care dădeau târcoale mesei, făcându-l până şi pe micul Timothée să tacă îngândurat, cu nasul în farfurie. Pe chipurile mamei şi surorii ei se citea neîncrederea. O vedea acum pe Dominique din perspectiva lor: slabă, ridată, cu o rochie roşie venită din alte vremuri şi părul strâns într-un coc care nu se mai purta de mult.

Cine era străina de la masa fetei pe care o iubeau? O intelectuală. O intrigantă. O femeie dubioasă. O creatură bizară. Candice trebuia să se apere, să se ferească, să nu se lase invadată, să nu se lase fagocitată. Era prea bună, prea drăguţă, prea serviabilă. Candice, omul bun. Omul care pica întotdeauna de fraier.

Toate aceste prejudecăţi nerostite, dar evidente o apăsau din ce în ce mai greu.

— Aţi suferit accidentul în Paris?

— Da, în place d'Italie.

— Vă întorceaţi acasă?

Chiar aşa, Candice nu se întrebase niciodată de ce fusese lovită de maşină în mijlocul celui de-al treisprezecelea arondisment,

departe de biroul ei, de la Opéra, dar şi de domiciliul din arondismentul nouă.

— Nu...

Sub focul neiertător al privirilor inchizitoriale, Dominique părea să-şi piardă siguranţa de sine, să se chircească. Până şi splendida ei voce părea mai slabă, coborând la nivel de şoaptă. Trecea de la lumină la întuneric.

— Mă duceam la o întâlnire, murmură.

Candice rememoră scena: ploaia, zgomotele străzii, paltonul elegant. Cu cine avea întâlnire atât de departe de casă, într-o zi de grevă în transportul public? De ce vorbea despre asta acum? Cu ce le privea pe Faustine şi Clémence? Ar fi vrut s-o bată prieteneşte pe umăr ca s-o prevină, să-i explice că avea dreptul să păstreze tăcerea, că viaţa ei privată nu era treaba nimănui şi că nu era obligată să răspundă.

Dominique nu ridică fruntea, ci doar ochii, iar privirea ei sumbră, aproape lichidă, alunecă spre Faustine şi Clémence.

— Da, continuă în surdină. Mă duceam la un rendez-vous. Mă grăbeam. Ploua, şoseaua era alunecoasă. Nu voiam să întârzii.

Puterea acestei voci. Lumina părea să se aprindă din nou în ea. Un foc interior puternic, strălucitor, liniştit.

Lăsă să cadă tăcerea, aşa cum ştia foarte bine s-o facă. Aruncase în apă un năvod, ca să aducă la ţărm peştii imprudenţi. Candice nu-şi putu reprima un zâmbet.

Nu voia să întârzie, povesti Dominique. În camera unui hotel din cartier o aştepta un bărbat. Nu era un hotel de lux, dar acolo se simţea el ca acasă. Acestui bărbat nu-i plăcea să aştepte. Era extrem de ocupat şi nu avea timp de pierdut. Dar ea adora timpul care-i era acordat. Îl accepta fericită, îl punea în valoare, îl făcea să dureze.

Candice se ridică încet ca să-şi ia copilul adormit în braţe. Îl vârî în pat, îl înveli şi reveni la bucătărie.

Nimeni nu se mişcase din loc. Faustine şi Clémence, încremenite, o pironeau cu privirile pe Dominique. Jubilă în sinea ei văzându-le atât de concentrate. Protejata sa preluase iniţiativa şi era pe punctul să câştige bătălia.

Pe de altă parte, îi stârnise curiozitatea. Cu cine avea întâlnire? Cu domnul Agapanthe, sau cu un alt amant?

— Am ajuns la intersecţia aceea mare. Trotuarele erau pline de oameni, din cauza grevei. Iar eu nu mă gândeam decât la el, la iubitul care mă aştepta în camera de hotel. Mai precis, mă gândeam la ce vom face. Fiecare gest îmi defila prin faţa ochilor. Eram într-o stare de graţie. Numai el putea să mă facă să uit de mine. Avea această putere.

De acum, cele două păreau complet subjugate, dar se menţineau într-o rezervă prudentă, ca şi cum ceva continua să le deranjeze. Candice îşi aminti privirea ironică a lui Éric, ajutorul de notar. Oare Faustine şi Clémence se îndreptau în aceeaşi direcţie, a sarcasmului şi grosolăniei? Îşi dădu seama că Dominique avea ciudata capacitate de a-şi face interlocutorii să iasă din zona lor de confort. Pentru moment însă, rudele ei păreau complet vrăjite. Gura lui Clémence rămăsese întredeschisă într-un „o” foarte drăguţ.

— Există persoane care au această putere, nu vi s-a întâmplat? Până şi pronunţarea numelui lor vă topeşte pe dinăuntru. N-am văzut maşina care se repezea spre mine. N-am văzut nimic. Am aflat după aceea că şoferul intrase pe roşu, dar încă mă întreb dacă eram cu adevărat atentă la ce se întâmpla în jur. Dacă n-aş fi fost în starea aceea specială, aş fi putut evita accidentul? N-o să ştiu niciodată.

Candice se gândi la bărbatul acela care se foia nerăbdător prin camera de hotel. Când aflase despre accident? Despre amputare? Îl revăzuse de atunci?

— Aş fi putut să nu mă duc la întâlnire, să rămân acasă. Din cauza grevei, făcusem o bună bucată de drum pe jos, prin ploaie. Îmi amintesc rochia pe care o purtam, lenjeria de dantelă, botinele elegante... Mă înfrumuseţasem. Cât de fragilă este viaţa!

Apoi alungă ideile sumbre cu un zâmbet şi se ridică, propunându-le câte o ceaşcă de ceai din plante. Încă una dintre specialităţile ei! Avea ceaiuri pentru toate gusturile. Ce aromă preferau? Candice admiră în tăcere talentul cu care Dominique schimbase subiectul. Rudele ei se lăsară atrase în jocul numelor de plante: sulfină, creţuşcă, brusture, păducel, arnică, filimică.

Cina se încheiase cum nu se poate mai liniştit. Discutaseră aproape în şoaptă, ca să nu-l trezească pe Timothée, sorbind tacticos din ceşti, la lumina caldă a lumânărilor. Situaţia părea salvată, se felicită Candice. Îşi luaseră la revedere în cei mai buni termeni. Masa fusese delicioasă. Abia aşteptau următoarea ocazie! Petrecuseră o seară de neuitat.

Pe când le asculta paşii coborând pe scări, îşi dădu seama că Dominique le cucerise. Nu vor mai fi probleme cu ele, totul va fi bine de acum înainte. Era sigură.

Cu inima uşoară, o ajută să spele vasele. Sătulă, reuşi chiar să nu se mai gândească la rochia aceea care o sufoca şi la mâncarea abundentă care o îngreuna.

— Ce femei drăguţe! şopti Dominique. Clémence are două fiice, dacă am reţinut corect. Soţul ei este simpatic?

— Da, pe cumnatul meu îl cheamă Romain şi e un tip adorabil. Se înţeleg foarte bine, îi răspunse ştergând farfuriile.

— Sunteţi apropiată de sora dumneavoastră, îmi închipui?

— Practic, nu avem secrete una faţă de cealaltă. M-a susţinut enorm când m-am despărţit de tatăl lui Timothée.

— Julien, dacă nu mă înşală memoria? Nu prea vorbiţi despre el.

— Ne-am mutat împreună prea tineri şi n-a mers. Apoi, el a hotărât să-şi refacă viaţa.

— Nici un regret?

— Nu. Avem un băieţel minunat, pe care îl creştem împreună. Deocamdată funcţionează destul de bine.

— Copilul vostru este într-adevăr minunat!

— Dar dumneavoastră, Dominique, aveţi regrete?

— Nu. Nici unul.

Răspunsul ei venise pe un ton ferm, aproape răstit. Adăugă, în timp ce-şi făcea de lucru cu un pahar, că nu regreta deloc pierderea apartamentului din rue Saint-Lazare, chiar dacă îi făcuse plăcere să trăiască acolo. De asemenea, nu regreta încheierea relaţiei cu domnul Agapanthe. Privea înspre viitor, înainte, şi făcea progrese, căci ieşise întărită din necazuri.

Candice se culcă fără să facă nici un zgomot, ca să nu-l trezească pe Timothée. Era târziu, dar nu se simţea obosită. Prin faţa ochilor i se derulau imagini de la cina care decursese atât de elegant şi de armonios. Se felicită din nou pentru o seară excelentă.

Telefonul mobil de pe noptieră vibră uşor, anunţând un SMS:

Candi! Mama şi cu mine ne-am prefăcut că totul este normal ca să nu facem o scenă în faţa copilului. Dominique asta a ta este complet nebună. Nebună de legat! Genul de muiere care îşi dramatizează viaţa ca să-i îmbrobodească pe fraieri. Nu te lăsa dusă de nas! Trebuie s-o goneşti din casa ta imediat! Urgent!

Ştersese mesajul pe loc, dar din cauza şocului îi pierise somnul. Rudele ei jucaseră perfect sceneta. Nu lăsaseră să răzbată nimic din

suspiciunile care le măcinau, ca să salveze aparenţele. Candice nu reuşea să priceapă. Cum de o puteau judeca astfel pe biata femeie? Cum îndrăzneau s-o diabolizeze în aşa hal? Ce ipocrite! Le revedea zâmbetele lipicioase de la despărţire, imaginându-şi cum îşi dezlegaseră limbile pline de venin odată ajunse în stradă.

A doua zi de dimineaţă, încă nedumerită, îi făcu bagajul lui Timothée, care urma să petreacă noaptea următoare cu tatăl lui, având grijă să-şi ascundă bine agitaţia interioară.

La studio, era rândul lui Luc să se ocupe de înregistrările cu Dominique Marquisan, care tocmai începuse *Pântecele Parisului.* Râzând, îi prevenise pe toţi că de acum înainte, după ce vor auzi descrierile lui Zola, nu vor mai privi la fel o tarabă de legume din piaţă. Calitatea vocii şi seriozitatea lui Dominique continuau să se bucure de apreciere. Agathe şi Luc nu mai pridideau cu complimentele la adresa ei. Cu toate acestea, femeia îşi păstra discreţia, nu îşi povestea viaţa cu una, cu două şi continua să li se adreseze cu pronumele de politeţe, menţinând o distanţă amabilă.

— Ai idee pe unde o fi trăind acum? o întrebă Agathe.

— Nu, nici una, minţi Candice.

— Haioasă femeie. Ciudată, dar ataşantă.

Formula aceasta o urmări toată ziua. Ieşind din metrou, descoperi un mesaj de la Dominique: făcuse progrese cu Luc, se duceau să bea un pahar şi să mănânce ceva împreună. Era posibil să revină târziu, nu trebuia s-o aştepte la cină.

Pe Candice cuplul format de cei doi o amuza la culme, căci Luc, la patruzeci de ani, era bărbos şi tatuat, umbla îmbrăcat numai în piele şi asculta hard rock. În acelaşi timp, se bucura că protejata ei îşi făcea legături.

În cutia poştală găsi o scrisoare care îi era adresată lui Dominique, „prin amabilitatea lui Candice Louradour”: aceeaşi

hârtie crem groasă, acelaşi scris rotund pe care-l mai văzuse în rue Saint-Lazare. Tot fără adresă de retur pe verso. Întrebându-se cine îi scria lui Dominique cu asemenea regularitate, aşează scrisoarea pe noptiera din camera lui Timothée.

Încăperea era perfect ordonată, iar parfumul musafirei părea mai puternic aici. În timp ce făcea eforturi să nu deschidă mica valiză şi să nu scotocească prin geanta de la piciorul patului, ochii îi căzură asupra portofelului lăsat pe scaun. Oare îl uitase? Nu-l mai văzuse niciodată până atunci. În interior, timbre, două bancnote de zece euro, agrafe de păr şi copia uzată a unei cărţi de identitate mai vechi, expirate, pe numele Dominique Marquisan. Probabil că o purta la ea pe cea nouă. Candice îi calculă rapid vârsta. Avea şaizeci şi trei de ani. Născută într-o zi de 15 august, la Angers.

Soneria uşii de la intrare o făcu să tresară speriată. Îndesă repede copia în portofel şi se repezi să deschidă, trăgând uşa în urma ei. Poate că Dominique îşi schimbase planurile şi se întorsese mai devreme?

Era Arthur, înarmat cu un buchet de flori.

— Am venit la întâmplare şi mă bucur că te-am găsit acasă!

Candice chiar se bucură să-l vadă, căci trecuse multă vreme de când nu se mai regăsiseră singuri, acasă la ea.

— Protejata ta nu-i pe aici?

— Nu. E în oraş.

— Atunci, te am doar pentru mine.

O luă în braţe şi o împinse spre patul din salon, iar Candice regăsi fericită gustul mângâierilor şi sărutărilor lui. Grăbit, îi şoptea la ureche că-i fusese dor de ea, că situaţia devenise insuportabilă, că nu mai putea să aştepte, că o dorea atunci, pe loc. Mâinile lui i se strecurau pe sub pulover şi în pantaloni, iar ea îi

răspundea cu aceeaşi ardoare, deschizându-i nasturii cămăşii şi centura pantalonilor, în timp ce se sărutau pătimaş.

Lumina zilei pălea, lăsând locul nopţii, care îi ascundea corpul într-o penumbră liniştitoare. Era goală, dar la adăpostul luminii crude care i-ar fi putut submina dorinţa şi aşa fragilă. Arthur o strângea de sâni şi de coapse, iar ea se agăţa de el cu febrilitate. Întunericul o făcea impudică, o elibera, iar îndrăzneala regăsită o uluia. Se simţea frumoasă, dezirabilă, pentru că el n-o putea vedea bine. Arthur, prea grăbit, se agita în spatele ei ca un posedat, ţinând-o bine de şolduri. În scurt timp, se prăbuşi peste ea cu un geamăt de plăcere.

— Scuze, eram prea excitat, am terminat prea repede, mormăi el.

Asta nu o deranja câtuşi de puţin. Din contră, cu cât mai repede cu atât mai bine, căci atunci Arthur urma să reţină doar o imagine fugară a trupului ei. Mai mult, plăcerea patinase la suprafaţa simţurilor, fără s-o atingă profund, lăsându-i neştirbită libertatea interioară.

Ciocniră un pahar de vin alb, încă încolăciţi în pat; Candice se simţea bine în braţele calde ale partenerului ei. În acelaşi timp, se temea de o posibilă sosire intempestivă a lui Dominique, întrebându-se cu groază dacă întâlnirea cu Arthur avea să se desfăşoare în aceeaşi atmosferă de provocare şi de impostură precum cina cu Clémence şi Faustine. Ciulea urechea la paşii de pe scări şi se aştepta să audă soneria din clipă în clipă.

Când o auzi în sfârşit, pe la miezul nopţii, deschise puţin îngrijorată. Dominique îi zâmbea fericită şi îmbujorată de pe palier. Se clătina puţin, lăsând impresia că ar fi exagerat cu păhărelul, ceea ce admise chiar ea, anunţând păstos că era „cherchelită”. Nu din vina ei, ci a canaliei de Luc, care comandase nenumărate sticle de

vin alb! Râdea şi se ciocnea de mobile scuzându-se în acelaşi timp, făcând-o pe Candice să nu-şi mai recunoască chiriaşa ireproşabilă. Arthur, pe de altă parte, o studia amuzat, râdea cu ea şi o prindea în ultimul moment când se dezechilibra, nelăsând-o să cadă grămadă. Iar Dominique îşi cerea de zor scuze, cu palma la gură, răsfăţându-se ruşinată şi zburdalnică în acelaşi timp.

— Şi tu cine mai eşti, frumosule roşcat? bâigui bătând prelung din gene. Oh, tu eşti celebrul Arthur?

Mima îmbrăţişări şi mângâieri cu gesturi vulgare, sugerând că-i prinsese pe cei doi într-un moment intim, că asistase la partida lor de amor pe gaura cheii. Lui Candice nu-i venea să-şi creadă ochilor şi urechilor. Îi era de-a dreptul ruşine pentru ea şi se temea că Arthur avea s-o judece drept o beţivă ridicolă, patetică. N-ar fi fost cazul ca Dominique să se ducă la culcare? Era târziu, şi avea nevoie de odihnă. Îi făcu această sugestie în şoaptă, ca să n-o pună într-o situaţie încă şi mai proastă, dar Dominique începu să-i repete cuvintele, bălăngănind din cap şi holbând ochii: să se ducă la culcare? Dumnezeule! Dar, de ce, mă rog? Urmă un val nebunesc de râs, la care se alătură şi Arthur. Cât de proşti erau amândoi, încovoiaţi, ţinându-se de burtă şi bătându-se pe coapse de veselie! Dominique îşi ştergea nişte lacrimi imaginare, apoi imita atitudinea consternată al lui Candice în faţa unui Arthur care mai avea puţin şi leşina de râs.

— Vă prevenisem. Fac urât la alcool! E dezastru! se scuză din nou.

— Văd, îi răspunse stăpâna casei din vârful buzelor.

Arthur o înghionti uşor: ce i se părea atât de sinistru? Bătrâna semăna cu o dirigintă sau, şi mai bine, cu o guvernantă! Să se mai relaxeze şi ea, ce naiba!

— Mai e băutură? se auzi vocea lui Dominique.

— Da. Chiar nişte vin alb, îi răspunse Arthur. Vă torn un strop?

— Bine, doar un strop...

— Mâine e sâmbătă, dormim cât vrem, fredonă el binedispus îndreptându-se către bucătărie.

Aduse o tavă cu sticla de vin şi trei pahare pe care le umplu bucuros. Evident, Candice nu i se alătură, pe când Dominique, cu o graţie nonşalantă, îşi dădu jos paltonul şi îşi aranjă părul. Tânăra observă cum ochii lui Arthur nu se puteau desprinde de trupul zvelt al dansatoarei.

Ca şi cum ar fi fost la ea acasă, Dominique îşi conectă mobilul la boxe şi alese melodia „Come Together" a celor de la Beatles, cu sonorul la maximum. Basul făcea să vibreze rafturile. Înfiptă în mijlocul sufrageriei, cu ochii pe jumătate închişi, îşi legăna şoldurile cu un zâmbet extatic şi sorbea languros din băutură. Arthur i se alăturase, cu paharul de vin ridicat ca un trofeu. Era amuzant să-l vezi distrându-se pe muzică de „boomeri", când ştiai că el nu asculta decât rap.

Candice nu pricepuse niciodată ce voiau să spună versurile – *old flat top, joo joo eyeball, mojo filter* – pentru că Beatleşii n-o pasionaseră niciodată cu adevărat. Observă însă amuzată că femeia mai în vârstă ştia cuvintele pe dinafară, că lălăia într-o engleză perfectă, de parcă n-ar fi făcut altceva toată viaţa. Şocată, o urmări transformându-se în John Lennon, Paul McCartney, Ringo Starr şi George Harrison. Îşi lăsase paharul deoparte şi mima la perfecţie riff-urile de chitară şi sâsâitul bizar al lui Lennon de la începutul fiecărui cuplet. Cântecul următor intră de la sine: „Hey Jude", iar Candice se trezi asistând la un spectacol de karaoke privat, pe care Dominique îl executa doar pentru Arthur şi pentru ea. Vocea atât de specială a femeii se ridică, se amplifică şi se amestecă cu cea a trupei mitice într-o armonie neaşteptată. În transă, cu braţele

ridicate, cu părul fluturându-i liber, scanda în transă: „Na, na, na, na, na, na, na!”, purtată de ritmul îndrăcit al corului, repetând urletele dezlănţuite ale lui Paul McCartney sub privirile şocate ale celor doi.

Sub aparenţa vârstei, Candice desluşea în ea fosta adolescentă, delicios de neconformistă, dar şi o femeie liberă, incandescentă, împăcată cu corpul ei. Îşi dădu seama că o invidia.

— Cine vrea un ceai? întrebă Dominique trecând la melodia „Get Back”.

— Ceai? Nu mai petrecem? făcu Arthur aparent dezamăgit.

— Da, gata cu petrecerea.

Cu aceste cuvinte, intră în bucătărie ca să pună apa la fiert.

Tânărul îşi şterse fruntea de transpiraţie.

— E foarte haioasă prietena ta, zise abia trăgându-şi sufletul. Nu-i deloc cum îmi imaginasem.

— Dar cum ţi-o imaginaseşi tu? îl întrebă Candice.

— Nu ştiu. Un fel de cucoană sinistră. Nici nu-ţi dai seama că-i lipseşte un picior.

Dominique reveni cu ceainicul aburind şi cu ceştile. Îi servi, după care aprinse o lumânare parfumată. Lui Candice băutura i se păru deosebit de acră, aşa că ceru nişte miere ca s-o îndulcească. Arthur îi urmă exemplul. Mâncară şi nişte biscuiţi cu susan, de casă.

Micul apartament îşi regăsise, în fine, liniştea obişnuită. Candice şi Arthur se instalaseră pe pat, sprijiniţi de perne, ascultând-o pe Dominique care le vorbea calm, aşezată pe fotoliu, cu picioarele încrucişate sub pantalonii ei negri. Era încă roşie în obraji, dar vocea nu mai păstra nici o urmă de ameţeală şi gesturile îi erau mai sigure.

Tânăra o asculta, ghemuită în braţele iubitului ei. Simţea cum i se îngreunează pleoapele. Despre ce vorbea? Încerca din răsputeri să se concentreze, dar era târziu. Dominique îl evoca pe Zola, le povestea despre activitatea ei la studioul audio, se lăuda cu extraordinarul privilegiu de a-i înregistra opera pentru posteritate. Bietul Arthur, plictisit, adormise, constată Candice. Apoi, femeia începu să povestească despre tatăl ei şi despre surpriza pe care i-o făcuse acesta cu douăzeci de ani în urmă: o dusese în vizită la casa lui Zola de la Médan, în Yvelines, cu vedere la Sena şi la calea ferată. Se plimbaseră îndelung pe sub teii din capătul grădinii în pantă, după care vizitaseră biroul mare de la ultimul etaj, unde scriitorul lucra în fiecare zi. Descoperise emoţionată locul unde trăise şi muncise acest autor pe care începuse să-l cunoască graţie scrisorii găsite în spatele şemineului.

Vocea lui Dominique umplea spaţiul ca o maree. În scurt timp, Candice începu să nu mai distingă cuvintele, ci doar timbrul ei inconfundabil, blând şi aspru în acelaşi timp. Vocea hipnotizatoare, magică, pe care o cunoştea atât de bine din înregistrările de la studio o legăna, o adormea. Acelaşi efect îl avusese asupra partenerului ei, care dormea dus, respirând regulat.

Probabil că aţipise, pentru că atunci când deschise ochii Arthur nu mai era lângă ea. Avea gura uscată şi o durea capul. Câte ore trecuseră? Sufrageria strălucea într-o lumină verzuie. Flacăra lumânării dădea să se stingă, pe fundul bolului. De undeva se auzea o arie de pian repetitivă, pe care nu o cunoştea.

Se ridică ameţită în capul oaselor. Parcă îi înşurubase cineva o greutate de plumb în craniu. Totul în jur era verde, diluat într-o melasă dezgustătoare care se agăţa de ea. Era singură în casă? Nu vedea pe nimeni în jur.

Filtrul verde atât de straniu nu părea să se estompeze, la fel ca apăsarea pe care o simţea în ceafă şi la tâmple. Până şi notele melancolice ale pianului ajungeau la ea în surdină, ca din fundul unei mări adânci. Nu înţelegea de ce se simţea atât de rău, că doar nu băuse decât un singur pahar de vin. Avea picioarele moi, ca de cârpă. Îi era imposibil să se mişte.

Dintr-odată auzi ecoul unui hohot de râs şi întoarse capul. În penumbra încăperii, într-un colţ, jucau două umbre. Miji ochii şi reuşi să distingă două siluete în picioare, în dreptul ferestrei. Se forţă să vadă mai bine şi deschise gura ca să le apostrofeze, dar îşi dădu seama că abia vorbea, că vocea ei era o şoaptă.

Umbra mai mare nu putea fi decât Arthur, iar cea subţiratică, Dominique. Dar ce avea el pe cap? Se deghizase, ca pentru un bal mascat? Nu-i veni să creadă când constată că tânărul purta o pereche de coarne, ca un cerb uriaş, mândru de podoaba lui ramificată până la tavan. Dansa, dar într-un mod sacadat, iar în faţa lui stătea Dominique cu crupa cambrată, ca o căprioară. Candice înghiţi cu dificultate şi încercă în zadar să se ridice ca să bea apă. Uscăciunea din gură devenise de-a dreptul dureroasă.

Aria de pian se prelungea, acompaniată de hohote de râs, dar şi de alte sunete: suspine, gemete, chicoteli. Uluită, constată că cele două umbre se împerecheau, că marele cerb o poseda pe la spate pe căprioară, aşa cum făcuse Arthur cu ea mai devreme. Executau aceleaşi mişcări frenetice şi dezordonate.

Cu ochii măriţi, le văzu sexele cuplându-se şi, abandonându-se acestei viziuni extraordinare, începu să se masturbeze. Simţea o guriţă mică, de caracatiţă, care se lipise de ea şi o lingea tandru, fără violenţă, fără să se grăbească. Uită de tot şi de toate, de sete, de durerea de cap, de picioarele amorţite, şi se lăsă pradă micuţei caracatiţe invizibile, dar îndemânatice. Simţea orgasmul venind,

plăcerea aceea care îi fusese răpită mai devreme, dar pe care o primea acum cu un apetit vorace. Îi simţi puterea supremă înfigându-se în carnea ei. Sub pleoapele închise explodau spirale de lumină.

— Candice!

Speriată, deschise ochii. Vârtejul se eclipsă. Camera era scăldată în lumina aspră a dimineţii. Se afla în pat, cu Arthur. Îl privi fără să înţeleagă. Nu avea coarne, părea cât se poate de normal. Cineva adunase de pe măsuţa de cafea paharele de vin şi ceştile de ceai.

— Nebunatico! Am impresia că te mângâiai prin somn...

O sărută pofticios şi o trase spre el. Gemetele ei îl excitaseră. La ce se gândise? Avusese un vis erotic? Nu voia să i-l povestească?

— Cât e ceasul? îl întrebă mahmură.

Între picioare îi pulsa încă orgasmul.

— Cred că-i vreo zece. Dominique s-a dus să cumpere croasante.

Candice se ridică şi îşi trase halatul pe ea. Se duse în bucătărie şi bău puţină apă. Deschise dulapul cu ceaiuri, spunându-şi că nu le examinase niciodată cu atenţie.

Imaginile delirului îi reveneau în minte: ambianţa acvatică, notele pianului, cerbul şi căprioara.

Se auzi uşa de la intrare şi Dominique îşi făcu apariţia cu un coş de cumpărături. Era machiată şi coafată perfect.

— Vă rog să-mi iertaţi comportamentul de azi-noapte. Sunt foarte ruşinată pentru ce am făcut. Vă promit că nu se va repeta!

Candice se mulţumi s-o aprobe din cap.

— Şi voiam să vă spun, adăugă repede femeia, că mi-am programat vizionarea unei case care se află la doi paşi de aici. O garsonieră cu bucătărie utilată. Chiria este corectă pentru zonă.

Pe când o privea făcându-şi de lucru prin apartament, gândul o duse dintr-odată la scrisorile ascunse în dormitorul ei din rue Saint-Lazare. O frază anume îi reveni în minte:

„Mânuţele dumneavoastră, atât de îndemânatice. Gura cu buze atât de fine, care se dedau la orice".

Se refugie la duş. Cum putea să-şi scoată din cap noaptea trecută, acea petrecere improvizată şi ridicolă? Fără să vrea, rememoră beţia lui Dominique, senzualitatea cu care se dezlănţuise, privirile hulpave ale lui Arthur. În timpul mesei, cei doi, care nu se mai tutuiau acum, schimbară câteva replici absolut banale, de circumstanţă, evitând să se privească în ochi. Lui Candice îi venea greu să creadă că dansaseră împreună cu doar câteva ore în urmă, pe muzica celor de la Beatles. Să fi fost efectul alcoolului? Nu se putea împiedica să se întrebe ce părere avea acum iubitul ei despre Dominique. El, care se arătase atât de dispreţuitor la adresa ei, numind-o „babă". Noaptea trecută o calificase drept „haioasă", îşi aminti. Arthur băuse şi el ceai, plus câteva pahare de vin. Oare suferise de aceleaşi simptome? Era cazul să stea de vorbă? L-ar fi deranjat dacă i-ar fi povestit ce visase? Deşi părea cu totul neverosimilă, nu-şi putea scoate din minte imaginea cerbului falnic împerechindu-se sălbatic cu ciuta sprinţară.

La sfârşitul mesei, tânărul o sărută pe Candice, o salută cu o plecăciune respectuoasă pe Dominique Marquisan şi plecă. Era aşteptat la părinţii lui.

Rămase singure, stăpâna casei începu să rumege din nou întrebarea dacă era cazul să evoce noaptea trecută sau nu. În ce o privea, Dominique se purta cu cea mai mare naturaleţe, ca şi cum

nimic nu s-ar fi întâmplat. Îi puse în faţă un pachet învelit în hârtie de cadou, informând-o că era o surpriză.

Candice deschise ambalajul şi descoperi o carte, *Lettres ă Alexandrine,* de Émile Zola. Un volum gros, la fel de mare ca cel cu scrisorile către Jeanne pe care i-l făcuse cadou prietenul ei.

— M-am gândit că o să vă facă plăcere să citiţi ce-i scria marele om soţiei sale, pentru că acum nu cunoaşteţi decât versiunea lui Jeanne.

— Sunteţi foarte drăguţă. Am citit cu plăcere scrisorile adresate amantei lui. Vă mulţumesc.

— O să vedeţi că, deşi diferită, această corespondenţă este la fel de profundă. Mi-e teamă că mă repet, dar Émile n-a putut niciodată să aleagă între cele două femei. Aceasta a fost drama vieţii lui.

Observă că Dominique îşi dădea prea mult silinţa să-i intre sub piele, era exagerat de amabilă, ca şi cum şi-ar fi căutat iertarea. Mişcările îi erau calculate, la fel ca zâmbetul mieros. Avea ceva pe conştiinţă? Îi servise intenţionat un ceai halucinogen? Sau, sub efectul alcoolului, nu-şi dăduse nici ea seama de nimic?

Îi venea tot mai greu să suporte situaţia. Capul continua să o doară şi avea gura iască. Voia să iasă din casă, să respire aer proaspăt. Se ridică şi o informă pe Dominique că ieşea să dea o tură prin magazine, fără să zăbovească însă prea mult. Îşi luă geanta şi plecă.

Odată ajunsă în stradă, avu revelaţia că, în realitate, prezenţa femeii în casa ei devenise o povară. Poate că era mai bine dacă îşi găsea ceva de închiriat şi dispărea. Tot trebuia să plece într-o bună zi.

Scoase telefonul şi îşi sună sora. Înainte ca aceasta să apuce să pronunţe numele infirmei, îi tăie vorba:

— S-a rezolvat. O să se care. Şi-a găsit o garsonieră.

— Ah, mi-a venit inima la loc! Pentru că tocmai mi s-a părut că ea...

— Nu de asta te-am sunat, o întrerupse iarăşi, ci ca să vorbim despre Sophie Lorma şi Vila O.

— Aşa, ce vrei să ştii? o întrebă sora ei, brusc curioasă.

Era exact ce-şi dorise, să schimbe subiectul.

— Nu te-ai prins, altfel m-ai fi sunat tu mai devreme.

— Ce vrei să spui?

— Pozele cu Vila O, cele în care apare baia de la etaj, cu cada retro. Ei bine, mai uită-te o dată, cu mare atenţie.

— Stai că le deschid imediat. Sunt în faţa computerului.

Din fundal se auzeau vocile subţiri ale celor două fetiţe, Nina şi Lea, nepoatele ei. Îşi continuă drumul spre Les Gobelins şi bulevardul Saint-Marcel; era frig, dar senin.

— Ce-i cu fotografia asta? Nu înţeleg nimic.

— Cosmeticele de pe etajeră, de deasupra chiuvetei.

— Da, le-am văzut. Tot nimic.

— Uită-te mai bine!

— Dar te porţi cam ciudat azi. Ce-i cu tine?

— Am dormit prost, atâta tot.

— Asta pentru că ai primit o vrăjitoare sub acoperişul tău.

Candice strânse din dinţi ca să nu-i răspundă. Aştepta ca sora ei să descopere flaconul.

— Nişte farduri... periuţe de dinţi... aşa, bun... Oh!

— Ai văzut acum?

— *Acqua di Parma.*

Tăcere. Nu se mai auzea decât ciorovăiala fetiţelor din partea cealaltă.

— Trebuie să mergem acolo.

— Parcă tu erai aia care nu voia, care se temea.

— Acum vreau să ştiu, vreau să înţeleg.

— Dar mai e ceva ce nu-mi dă pace. Am făcut capturi de ecran cu mesajele dintre Gabrielle şi Valentin şi le-am recitit.

— Şi?

— „Gabrielle visează la frumoşii ochi gri ai lui Valentin."

— Tata avea ochi căprui.

— Exact, îi răspunse Clémence.

Între cele două se lăsă un moment de tăcere.

— Şi apoi, acest ultim mesaj de la Gabrielle, chiar înaintea morţii lui... „Gabrielle vrea să-l vadă pe Valentin pentru ultima dată. Îl imploră. Pentru ultima dată."

— Am priceput! exclamă Candice voioasă.

— Şi eu. Cred.

— „Valentin" e Sophie Lorma, iar „Gabrielle" era tata.

— Asta trebuie să fie! Şi-au inversat pseudonimele. Tata şi-a ales unul feminin, iar ea, unul masculin. Ca să fie cât mai siguri că nu pot fi descoperiţi.

— Da, ăsta trebuie să fi fost codul lor amoros. Cum ajungem acolo, Clem?

— O să vedem. Există un tren, dar care opreşte într-un alt sat. Am verificat. Mai rămâne şi maşina lui Romain, dar are nevoie de ea ca să se ducă la muncă. Îl păcălesc eu cumva...

— Găsim noi o soluţie, până la urmă.

Candice închise. Mai făcu câţiva paşi, apoi se opri la o patiserie de pe rue Mouffetard şi îşi cumpără două brioşe cu ciocolată. Deşi nu-i era foame, le înfulecă pe loc, de nervi, în mijlocul străzii. Îi căzură în stomac ca două cărămizi într-o baltă de grăsime. Îşi văzu imaginea într-o vitrină şi hotărî, din nou, că era grasă şi urâtă. Făcu mici cumpărături, după care porni înapoi spre casă, cu gândul la

schimburile de mesaje dintre „Valentin” şi „Gabrielle”. Se opri o clipă în place d’Italie; întotdeauna când trecea pe lângă locul unde fusese lovită de maşină Dominique Marquisan o cuprindeau fiorii.

Când ajunse acasă, descoperi că uşa de la camera lui Timothée era încuiată. Din spatele ei se auzea vocea femeii şuşotind ceva la telefon. Candice lăsă cumpărăturile în bucătărie, se duse în salon şi încuie uşa la rândul ei. Era prima dată când simţea nevoia să se izoleze astfel, să-şi delimiteze teritoriul. Simţi o undă de vinovăţie, dar o înlătură rapid – doar era acasă la ea, la urma urmelor! Avea tot dreptul să profite de un moment de singurătate în sufragerie. Nu era obligată să se ocupe în permanenţă de cineva.

Îşi scoase pantofii şi se trânti în pat, simţindu-se greoaie din cauza patiseriilor înfulecate în grabă. Îşi spuse că are destul timp. Dominique încă vorbea la telefon. Trebuia să se ducă şi să rezolve rapid. Deschise uşa, traversă culoarul şi se încuie în baie. Gestul, repetat de mii de ori, îi veni de la sine şi produse, ca de obicei, o lavă de alimente nedigerate care îi urcă pe gât: pasta acră a brioşelor cu ciocolată, la care se adăugau croasantele mâncate mai devreme. Tuşi puternic, orbită de lacrimi, şi reuşi cu o sforţare să elimine, în sfârşit, compoziţia gelatinoasă, într-un spasm dureros. Se ridică după câteva minute, îşi trase respiraţia, se şterse la ochi şi la gură.

Nici un sunet nu parvenea până la ea din casă; prin urmare, calea era liberă. Deschise uşa, cu gândul să ajungă rapid în salon. Pe culoar însă, Dominique o aştepta, la pândă.

Candice nu ştiu ce să-i spună. Probabil că o auzise când vomitase.

— Sunteţi bolnavă?

Făcu un pas înainte, dar femeia îi blocă drumul, transformându-se într-un obstacol de netrecut, într-o adevărată santinelă. Îşi feri privirea din calea ochilor ei inchizitoriali.

— Ce aveţi, Candice?

— Nimic grav.

— Vă este greaţă?

— Da. O să-mi treacă.

— Diseară vă pregătesc orez fiert. O să vă prindă bine. Trebuie să vă odihniţi mai mult.

Candice reveni în salon, uşurată. Cealaltă nu mirosise nimic. Secretul ei era în siguranţă. Se instală înapoi în pat, apreciind senzaţia de vid pe care o simţea în burtă. În seara aceea se întorcea Timothée. Nu avea să mai fie singură în faţa lui Dominique.

Luă colecţia de scrisori de la Zola către nevasta lui şi o deschise. Prima scrisoare data din 1876 şi începea astfel: „O călătorie excelentă, frumoasa mea".

Simţi pe umăr mâna grea a lui Luc. Candice îşi scoase căştile şi se întoarse spre el. Lucra în faţa unui computer, în biroul comun. Aşa proceda întotdeauna când studioul principal era ocupat.

— Vino cu mine, o invită el pe o voce nesigură.

— Ce s-a întâmplat?

— Avem o problemă.

Candice îl urmă în cabina antifonată unde Dominique Marquisan citea zilnic din *Pântecele Parisului.* De la episodul cu Arthur, de săptămâna trecută, Candice evitase contactele directe cu ea, folosind cu abilitate o tactică de diversiune ce părea să funcţioneze. La studio, îşi inventa întotdeauna un telefon pe care trebuia să-l dea urgent sau un e-mail la care trebuia să răspundă. Pentru acasă, pusese la punct alte stratageme ca să evite discuţiile

între patru ochi: îl aducea pe Timothée în cameră, îl includea în conversaţii, se închidea în cealaltă încăpere ca să răspundă la apelurile telefonice ale lui Arthur ori ale familiei, se prefăcea că lucrează în salon, cu căştile bine puse pe urechi, sub pretextul unor restanţe de la studio. Dominique nu părea afectată de aceste manevre, dar Candice nu se putea abţine să nu se întrebe cum se petrecuse, de fapt, acea seară de pomină a ei cu Luc. Încercase să-l farmece, încurajată de alcool, aşa cum procedase cu iubitul ei puţin mai târziu? Îşi mai amintea ceva? Luc nu menţionase nimic şi nu erau atât de apropiaţi încât să-şi facă confidenţe.

O văzu pe Dominique prostrată în fundul cabinei, cu capul pe genunchi şi spatele scuturat de spasme.

— Ce se întâmplă? îl întrebă pe Luc.

Colegul ei ridică neputincios din umeri. Începuseră bine, ajunseseră la capitolul patru, criza venise cu totul pe neaşteptate. Totuşi, încă de la începutul lecturii vocea femeii fusese nesigură, părea că nu se simte bine, şovăia. Luc o întrebase dacă totul era în regulă, iar ea insistase să continue. Îşi revenise, făcându-l să creadă că restul lecturii va curge fluid.

— Apoi a ajuns la un pasaj din carte unde e vorba despre nişte trandafiri şi de o mică florăreasă.

Candice nu înţelegea despre ce era vorba.

— Pasajul cu florăreasa?

Luc îi arătă copia textului lângă ecranul la care lucra el. Aruncă o privire rapidă. Îşi aminti că Dominique insistase, înainte de a începe înregistrarea, să plaseze precis intriga: marele roman al Halelor pariziene, povestit prin intermediul destinelor a doi fraţi care se regăsesc. Unul proaspăt ieşit de la ocnă, iar celălalt, un mezelar de pe rue Rambuteau, căsătorit cu odioasa, manipulatoarea Lisa.

— Dar ce scrie în fragmentul ăsta? Sunt lucruri deranjante?

— Nimic. Doar descrieri de flori în stilul lui Zola. Foarte detaliat.

Candice se apropie de Dominique, se lăsă pe vine lângă ea, în cabina minusculă, şi îi puse o mână pe umăr. Femeia plângea în hohote, ca un copil inconsolabil, epuizat de tristeţe. Chipul ei era de nerecunoscut, umflat şi boţit. Candice tresări când o văzu.

— O să fac un ceai, spuse într-un final. Sau poate doriţi altceva?

Dominique se redresă şi îşi tamponă ochii cu palmele.

— Scuzaţi-mă. Îmi pare rău, reuşi să îngaime printre suspine.

Murmură că avea să-şi revină, că voia să continue înregistrarea, dar vocea ei nu mai avea timbrul necesar. Candice îi sugeră să facă o pauză şi să bea un ceai cald.

Profită că Luc se ocupa de ea în bucătărie ca să asculte la căşti ultimele fragmente înregistrate. Constată că Dominique îşi pierduse cumpătul exact când ajunsese la o descriere, cea a unei tinere florărese pe nume Cadine. Zola o descria pe această copilă a Halelor ca pe un buchet înmiresmat: fusta mirosea a lăcrămioare; corsajul, a micsandre; încheieturile mâinilor, a liliac; ceafa şi gâtul, a trandafiri. Candice descoperi şi cât de dificil îi venea lui Dominique să articuleze acest prenume, Cadine, de parcă fiecare silabă i-ar fi smuls o bucăţică din inimă. Cadine. Un nume original, diferit, cu care nu se mai întâlnise niciodată. Semăna puţin cu al ei.

Femeia reluă lectura, dar acum timbrul ei era şters, cuvintele sunau găunos, magia dispăruse. Luc îşi dădu seama imediat, dar nu avu curajul să-i facă observaţie şi o lăsă să termine capitolul. Ştia, asemenea lui Candice, că o puteau ruga să repete fragmentul într-o altă sesiune, după ce îşi reintra în formă.

Dominique rămase tăcută o bună bucată din seară. Părea stinsă în interior, nici măcar giumbuşlucurile lui Timothée n-o scoteau

din muţenie. Candice o urmărea în timp ce se juca cu băieţelul ei. Făcea gesturi tandre şi îl privea zâmbind afectuos, dar era marcată de o nefericire teribilă.

În timpul mesei îi anunţă că garsoniera pe care o vizitase, aflată pe aceeaşi stradă, îi convenea perfect. Tocmai aflase că fusese acceptată de proprietar şi plănuia să se mute acolo în circa zece zile. Candice se simţi pe jumătate uşurată şi pe jumătate tristă.

Vocea subţire şi agitată a lui Timothée se făcu dintr-odată auzită:

— Nu vreau să pleci, Domi! Trebuie să rămâi la noi! Aici e casa ta!

Candice încercă să-l calmeze, să-i explice că Dominique găsise ceva în apropiere, că nu mai putea să împartă casa cu ei, dar băieţelul începuse să plângă cu lacrimi grele. Nu înţelegea de ce Domi trebuia să plece, şi basta. Candice începu să se enerveze. Îşi spuse că era obosit, că trebuia să se culce, dar micuţul începu să facă şi mai urât când auzi de pat. Nu se calmă decât la auzul vocii lui Dominique, care îi prezentă povestea pe care urma să i-o spună în seara aceea.

Candice făcu curat în bucătărie, lăsând-o să se ocupe de fiul ei, cu impresia neplăcută că abdicase. Trebuia să-şi reintre în rolul de mamă, să fie mai fermă. De ce îi venea aşa de greu să se supere pe Dominique? Cum o putea defini? Femeia era exasperantă şi demnă de milă în acelaşi timp, simpatică şi tăioasă, admirabilă şi patetică, iar intensitatea ei „teatrală”, în opinia lui Faustine, o fascina în aceeaşi măsură în care îi displăcea. Admitea că unii nu cădeau sub farmecul ei, că o calificau imediat drept ridicolă, precum tânărul funcţionar de la notariat, precum mama şi sora ei, dar trebuia să admită că nu mai întâlnise niciodată o asemenea persoană.

Dominique avea darul de a strecura magia în monotonia vieţii cotidiene.

Un SMS îi făcu telefonul să vibreze:

Eşti liberă vinerea viitoare, de dimineaţă? Am obţinut maşina lui Romain.

Candice răspunse fără să ezite: *OK. Mă descurc.*

Mai era mult până vineri, destul timp ca să se acomodeze cu ideea că mergeau la Vila O, că urmau s-o înfrunte pe Sophie Lorma. Nu reuşea însă să se imagineze în faţa acelei case, a acelei femei, a acelei bucăţi din viaţa tatălui ei despre care nu ştia nimic. Când se gândea la confruntare, la momentul adevărului, i se făcea rău. Nu se temea doar de explozia nervoasă a lui Clémence, ci şi de propria-i reacţie. Dacă sora ei n-ar fi găsit telefonul acela, uitat în buzunarul unui sacou vechi din fundul şifonierului, nici una din ele n-ar fi ştiut nimic. Se gândi la secretele adânc îngropate în trecut, care veneau acum să le bântuie prezentul. Cum de le putuse minţi tatăl lor în felul acesta? Cum se putuse comporta atât de duplicitar, în ciuda naturii sale solare, a generozităţii cu care îşi trata cele „trei fete", pe care le iubea ca pe lumina ochilor? Să îi spună mamei lor? Să nu-i spună? Iată o decizie pe care trebuia s-o ia împreună cu Clémence.

În biblioteca mică de la intrare se afla un album cu fotografii din anii nouăzeci, când părinţii, mai ales mama ei, încă mai organizau aşa ceva. La moartea lui Daniel, Candice se hotărâse să-l recupereze pe cel care îi imortaliza frânturi din copilărie. Îi plăcea să-l răsfoiască împreună cu Timothée, din când în când. Aşezată în bucătărie, dădea gânditoare paginile. Trecuse ceva vreme de când îl deschisese ultima dată şi simţea cum o cuprinde tristeţea la vederea imaginilor dragi: iat-o aici ca bebeluş dolofan, în braţele părinţilor; apoi, vacanţele de la Royan; petrecerile de Crăciun cu

bunicii, care se duseseră şi ei; vizita iepuraşului de Paşte; dinţii de lapte, care se întrevedeau în zâmbetele juvenile.

Dominique intrase în bucătărie ca o pisică, fără să facă nici un zgomot.

— Vă cheamă Timothée, o informă blând.

Candice lăsă albumul pe masă şi se duse la copil, ghemuit sub cuvertura patului mare. Îl luă în braţe şi îl strânse la piept. Mirosea a *Oxalys,* parfumul pe care l-ar fi recunoscut dintr-o mie. Îi mai văzuse pe Dominique şi pe micuţ strângându-se în braţe şi nu o deranjase nici cât negru sub unghie, dar în seara aceea, dintr-un motiv necunoscut, se simţi iritată de mirosul pudrat.

— Vreau ca Domi să nu plece, mama. Spune-i să nu plece.

— Timmy, aici e casa noastră. Domi o să aibă şi ea casa ei.

— Dar eu vreau să rămână la noi şi să dorm cu tine în patul cel mare.

Pentru prima dată, cu o strângere de inimă, Candice se simţi depăşită de situaţie. Nu deschisese chiar ea uşa căminului unei necunoscute care ajunsese să-i vrăjească fiul? Reveni rapid la gânduri mai senine, căci străina respectivă se dovedise a fi un om bun, pe care atât ea, cât şi Timothée învăţaseră să-i aprecieze la justa valoare. O fiinţă devotată, care le adusese confort şi căldură umană prin talentele ei culinare şi gospodăreşti.

Încercă să-şi mascheze cât mai bine tulburarea în faţa copilului, căruia îi reaminti că în curând urma să împlinească patru ani. Nu mai era un bebeluş, ci ajunsese la vârsta la care trebuia să înţeleagă tot ce-i explica mama lui. În plus, nu mai era cazul să doarmă în pat cu ea. Avea camera lui şi patul lui, ca un băiat mare. Atins de aluzia la aniversarea care se apropia cu paşi mari, micuţul se îmbufnă. Îi răspunse că înţelegea totul, dar că trebuia să-i spună un

mare secret, la ureche. Candice se apropie, curioasă şi amuzată de tonul lui serios:

— O iubesc pe Domi la fel de mult ca pe Manou.

Manou, adică Faustine. Timothée nici măcar nu o adusese în discuţie pe cealaltă bunică, mama lui Julien, ca şi cum aceea n-ar fi contat deloc.

Mărturisirea o destabilizează şi mai tare. Faustine, care îşi adora nepotul, ar fi înnebunit dacă ar fi aflat că această „Domi" era la egalitate cu ea în topul preferinţelor copilului. Dar, la o analiză mai serioasă, nu cumva exact acesta era motivul pentru care mama ei nu o suporta pe Dominique? Pentru că încerca să-i răpească locul în viaţa lui Candice şi a lui Timothée?

Îl înveli cu grijă, îi mai dădu un sărut şi îi spuse noapte bună. În bucătărie, Dominique o aştepta cu o ceaşcă de ceai aburindă.

— Nu puneţi la suflet.

Candice o privi fără să înţeleagă ce voia să spună. Evită să bea din ceai, lăsându-l să se răcească în faţa ei.

— O să plec în curând şi o să vă regăsiţi viaţa de dinainte.

— Timmy se ataşase mult de dumneavoastră.

— Şi eu de el, ca şi de mama lui. Dar asta ştiaţi deja. Sunt conştientă că a venit momentul să plec.

— Vă mulţumesc.

— Este prima oară când îmi mulţumiţi.

Ca să schimbe subiectul, o întrebă dacă îşi revenise după repriza de plâns de la studio. Femeia schiţă o mişcare nonşalantă cu mâna, ca şi cum ar fi gonit o muscă.

— A fost doar un moment de tristeţe.

— Vreţi să vorbim despre asta?

— Nu, nu cred că vreau, îi răspunse lăsând ochii în pământ.

— Ştiţi, dacă aveţi nevoie să staţi de vorbă cu cineva, sunt gata să vă ascult.

— Ştiu.

Dominique Marquisan îşi aşează palma deschisă pe albumul de fotografii. Spera că stăpâna casei n-o să se supere să afle că îl răsfoise. Imaginile din copilăria ei erau înduioşătoare. Fusese o fetiţă absolut delicioasă! Nu, nu o deranja faptul că-i umblase prin amintiri, o asigură Candice. Rezistă cu greu tentaţiei să i se confeseze în legătură cu istoria ascunsă a tatălui ei, cu vila de lângă Courtenay, cu femeia misterioasă şi cu planul pus la cale de Clémence.

Dominique făcu o remarcă despre Daniel Louradour: i se părea că seamănă izbitor cu Émile Zola.

— Da, am observat şi eu. E nostim.

— Era la curent cu această asemănare?

— Nu, nu cred.

— Acelaşi chip rotund şi bărbos, aceeaşi gură mică, aceiaşi ochi căprui. Parcă ar fi fost fratele lui, dar mai puţin brunet.

— Toată viaţa mi s-a spus că semăn cu răposatul meu tată, asta înseamnă că semăn şi cu Zola al dumneavoastră?

— Zola „al nostru”, o corectă femeia mai în vârstă privind-o afectuos. Îmi vin în minte imagini cu copiii marelui romancier, Denise şi Jacques. Există asemănări, într-adevăr, în ciuda părului dumneavoastră blond şi a ochilor deschişi la culoare.

— Adesea, când îmi vorbiţi despre Zola, îmi lăsaţi impresia că îl cunoaşteţi personal.

Dominique mai adăugă apă fierbinte în ceainic, părând să nu observe că tânăra nici nu se atinsese de ceaşcă. Apoi reveni la comentariul ei: ce înseamnă, în fond, să cunoşti pe cineva? Toată forţa scriitorilor rezidă în capacitatea misterioasă de a-i oferi

cititorului senzaţia că împărtăşeşte aceleaşi trăiri cu personajul inventat, de a-l face să intre în intimitatea celuilalt. Mai spuse că, de fapt, era fascinată nu doar de opera, ci de întreaga personalitate a lui Zola: viaţa lui, secretele, sfârşitul tragic. Căuta avid toate informaţiile pe care le putea obţine despre el: maniile, obsesiile şi tulburările obsesiv-compulsive.

— Cum adică?

— Da, Zola suferea de o mulţime de astfel de afecţiuni. De pildă, nu ieşea din casă decât cu piciorul stâng înainte sau număra totul, tot timpul: casele de pe străzi, felinarele, obiectele de pe biroul său, de câte ori trebuia să le atingă, într-o ordine anume, ca să se calmeze, de câte ori clipea înainte să adoarmă. Cifra 7 îi purta noroc, la fel ca cifra 3, din motive numai de el cunoscute. Ştiaţi că această tulburare psihică se numeşte aritmomanie? O fixaţie maniacală asupra cifrelor, o nevoie irepresibilă de a număra şi renumăra.

Dominique Marquisan continuă în aceeaşi notă, sorbind din când în când din ceai. Noaptea, cădea pradă unor coşmaruri morbide, avea impresia că este închis într-un sicriu. Într-unul dintre romanele lui, cu titlul ironic *Bucuria de a trăi,* cel mai tenebros din ciclul *Familia Rougon-Macquart,* încercând să scape de propriile nevroze, romancierul intră în pielea unui personaj pe nume Lazare, un tânăr chinuit.

— Şi a reuşit?

— Nu avem de unde să ştim. Credeţi că este uşor să te debarasezi de nevroze?

Fu rândul lui Candice să lase ochii în jos.

— Unii cititori fac o obsesie pentru autori ca Hugo, Balzac, Maupassant sau Gary. Mie îmi place Zola cel mai mult dintre toţi. Şi aşa va rămâne, chiar dacă citesc şi altceva.

— Îmi plac scrisorile lui către Alexandrine. Se citesc uşor şi am făcut progrese, simţi Candice nevoia să se laude şi ea. Corespondenţa aceasta este foarte diferită de cea purtată cu Jeanne, chiar dacă pentru ambele începe cu formula „iubită femeie”, ceea ce pare cam straniu.

Dominique o încuraja aprobând din cap, aşa că îşi luă avânt. I se părea că, atunci când vorbea cu Jeanne, Zola se referea mai puţin la aspecte ale vieţii cotidiene, la el însuşi, la cuplul pe care îl formau şi la ce scria. Din contră, evoca mai mult copiii, sănătatea şi progresele lor, modul în care se dezvoltau, dorul de ei. Subiectul lui de predilecţie cu Jeanne erau cei doi copii, Denise şi Jacques, şi adesea o punea şi pe ea în acelaşi pachet, patern şi tandru, ca şi cum ar fi fost copila lui mare.

În schimb, avea mai multă încredere în Alexandrine, descoperise Candice. Îi scria în fiecare zi şi o punea la curent cu îndoielile care-l măcinau, în legătură cu romanele sau cu el însuşi. Când soţia lui era plecată luni de zile în Italia, scrisorile către ea abundau în elemente de viaţă casnică: livrarea cărbunelui pentru sobe, activităţile servitorilor, cheltuielile zilnice, mesele, încurcăturile şi întârzierile poştei, ieşirile cu prietenii, orarele trenurilor pentru întoarcerea ei acasă, pasiunea comună pentru animalele de companie.

— Le dăduse şi nişte porecle simpatice: „Chat-loup-chien” pentru Alexandrine şi „Chien-loup-chat”, pentru Jeanne[3]. Soţia lui îi trimitea trufe din Italia, iar el, flori din grădina lor de la Médan.

— Ce v-a impresionat cel mai mult în scrisorile lui? o întrebă Dominique.

---

[3] „Pisică-lup-câine”, respectiv „câine-lup-pisică”.

— Iubirea neţărmurită pentru Alexandrine. Atunci când îi trădează încrederea, din cauza lui Jeanne, al cărei nume nu este menţionat niciodată, vrea cu orice preţ să-şi spele păcatele, să-i arate cât de mult contează ea pentru el. Prin urmare, fiecare scrisoare este o declaraţie de dragoste.

— Dar n-a putut renunţa la Jeanne, pentru că o iubea şi pe ea.

— Exact.

— Aşadar, acum o vedeţi pe Alexandrine într-o altă lumină? o întrebă Dominique.

— Da. Ea este adevărata doamnă Zola. Ea l-a ajutat să ajungă un mare scriitor, să se construiască. I-a dăruit totul, cu excepţia copiilor.

— Drama vieţii ei. O altă femeie a rezolvat chestiunea.

Fără să vrea, gândul o duse pe Candice la tatăl ei şi la secretul dureros pe care li-l ascunsese. Poate că o făcuse ca să le protejeze, pe ea, pe mama şi pe sora ei. Din laşitate sau din perspicacitate? Suferise sfâşiat de iubire pentru ambele femei, la fel ca Zola? Avea să afle în curând. Şi va trebui să îndure consecinţele cunoaşterii, îşi spuse.

Mai târziu, în noapte, când se duse la toaletă, constată că uşa era întredeschisă. Dominique, cu spatele, în pielea goală, îşi ungea ciotul de picior cu o cremă, cu gesturi pe cât de ferme, pe atât de blânde. Fascinată, Candice nu se putu desprinde de la spectacolul pe care i-l ofereau coloana vertebrală fină, ceafa graţioasă, şoldurile înguste, dar, mai ales, ceea ce mai rămăsese din piciorul drept, tăiat fix sub genunchi. Un corp deteriorat iremediabil, cu barbarie, dar care îşi păstra graţia şi frumuseţea. Când se întoarse ca să ia un prosop, mai văzu şi o cicatrice orizontală, sub buric. La fel avea şi sora ei, Clémence. Era urma unei operaţii de cezariană.

Se îndepărtă în vârful picioarelor, înainte ca femeia să o poată surprinde. Când se întoarse în camera ei, câteva minute mai târziu, Dominique era tot în baie, dar uşa fusese închisă complet.

Era o dimineaţă de vineri înceţoşată. Clémence se concentra asupra volanului, în traficul infernal de pe autostradă. Îi povestise soţului ei că trebuia s-o ajute pe Candice să monteze nişte mobilă, pe care urmau să o cumpere de la magazinul Ikea din Évry. La rândul ei, Candice se învoise de la studioul de înregistrare sub pretextul unei vizite la medic. Dominique îi confirmase că se va muta în garsonieră peste weekend. Avea să fie ultima seară petrecută în apartamentul din rue des Cinq-Diamants. Candice se simţea uşurată şi întristată, în acelaşi timp. Se tot gândise la cicatricea aceea, care adâncea misterul din jurul femeii. Amintindu-şi tandreţea cu care îl trata pe Timothée, se întreba dacă nu cumva Dominique avusese şi ea un bebeluş. Era însă prea târziu ca s-o mai întrebe, căci se pregătea de plecare.

După o jumătate de oră construcţiile şi depozitele dizgraţioase de la marginea oraşului începură să dispară, cedând locul câmpurilor întinse cât vedeai cu ochii. Oare şoseaua aceasta îi devenise familiară tatălui ei? De câte ori o parcursese ca să ajungă la Vila O? Biroul lui nu se afla departe de domiciliul conjugal, îşi amintea Candice, oferindu-i un acces facil la autostrada Sudului, pe la Porte d'Orléans. Se mutase de opt ani din casa părintească şi avea doar o amintire vagă despre programul de lucru al tatălui ei, dar îşi amintea că era adesea „pe drumuri", cum spunea Faustine, şi că i se întâmpla să se întoarcă seara târziu.

La punctul de taxare de la Fléury, Clémence îi propuse să asculte muzică sau un post de radio, pentru că de la ieşirea din Paris rulau în tăcere.

— Cum vrei tu...

— Nu eşti prea vorbăreaţă azi.

— Nici tu.

Candice îşi privi sora cu coada ochiului, sesizându-i imediat încordarea. Nu cumva erau pe punctul să comită o enormă prostie? Încercă s-o liniştească: puteau oricând să se oprească la o cafenea, în centrul oraşului, şi să reanalizeze situaţia.

Odată ajunse la Courtenay, parcară maşina şi identificară un bar în apropiere. Erau singurele cliente din local.

— Sunteţi din zonă? le abordă patroana, o cucoană îmbujorată, din spatele tejghelei.

— Nu, am venit de la Paris. Ce linişte e la dumneavoastră...

— Se mai animă joia de dimineaţă, când e zi de târg.

Soarele reuşi într-un final să răzbată printre nori, iluminând piaţa centrală şi clădirile vechi, de înălţimi diferite, care păreau că se sprijină una pe cealaltă. Nu se vedeau decât câţiva trecători care colindau magazinele. Candice aflase de pe internet că orăşelul nu avea mai mult de patru mii de locuitori.

— E drăguţ, dar nu mi-l imaginez pe tata aici.

— Nici eu. Prefera Parisul.

Clémence studia pe mobil drumul care le mai rămăsese de parcurs până la Vila O, din cătunul Le Fromet. Mai aveau doar câţiva kilometri, spre sud, pe care i-ar fi parcurs în zece minute.

— Şi ce-o să-i spunem femeii ăleia? zise gânditoare.

— Închipuie-ţi c-am putea să dăm peste o tipă de vârsta noastră.

— Ce? Nu m-am gândit la asta! exclamă oripilată Clémence.

— Dacă ţi-ai vedea faţa acum! zâmbi Candice.

Fără să-şi dea seama, zâmbetul i se transformă într-un chicotit nervos. Se molipsi şi sora ei, care, cu chipul ascuns sub eşarfa, îi

repeta că nu era nimic de râs. Hohotiră amândouă până le dădură lacrimile.

— Mergem sau nu mergem? sfârşi prin a întreba Clémence.

— Mergem. Pândim puţin din maşină, apoi mai vedem ce facem.

O durea burta ca înaintea unui examen. După chipul încordat al surorii ei, îşi dădu seama că trecea probabil prin aceeaşi stare de angoasă profundă.

Drumul, punctat din loc în loc de pâlcuri de copaci şi de ferme, o tăia peste câmpuri. La un moment dat, aşezarea numită Le Fromet apăru pe un panou indicator. Luându-se după săgeată, cotiră pe un drum forestier la capătul căruia se distingeau trei case, destul de îndepărtate una de cealaltă.

— Este cea de acolo, cu iederă şi obloane albastre, spuse Candice.

Clémence opri motorul şi rămaseră în maşină, cu ochii aţintiţi asupra faţadei albe. Când Candice coborî geamul, habitaclul fu invadat de mirosul umed şi lemnos al pădurii.

— Uite, iese fum pe coş!

— Prin urmare, această Sophie Lorma e acasă. Dar m-am mai gândit la ceva, Candi.

— La ce?

— Să nu lăsăm neexplorată nici o posibilitate. Poate dăm peste un copil.

— Un copil? Nu cred.

— Poate că tata ne-a ascuns şi asta.

— Nu, n-ar fi fost în stare s-o facă.

Vila O li se înfăţişa în toată splendoarea ei lăptoasă şi misterioasă, din spatele crengilor desfrunzite ale copacilor. Dar ce

ştiau cu adevărat despre tatăl lor? Ce ştiau despre căsnicia părinţilor lor?

— Căsnicia lor nu e treaba noastră. Este strict povestea lor, construită de ei, spuse Candice.

Clémence pufni dispreţuitor. Totuşi, şi ele făceau parte din aceea poveste, care nu putea fi ştearsă, nici ignorată. Erau fiicele părinţilor lor, iar ea n-ar fi suportat ca ceea ce urmau să descopere acolo, peste câteva minute, să-i provoace încă şi mai multă suferinţă mamei lor. Moartea lui Daniel fusese deja o încercare mult prea grea.

Pe măsură ce o asculta, Candice se simţi tot mai înstrăinată de sora ei, care, aşa cum anticipase, se ascundea în spatele durerii materne. În opinia lui Clémence, Faustine trebuia protejată cu orice preţ de un adevăr supărător: tatăl lor o înşelase cu alta.

— Atunci, ce cauţi aici? îşi întrebă sora mai mare.

— Am venit să-i trag una peste bot acestei Sophie Lorma.

— Sper că glumeşti.

— Nu glumesc deloc.

Cele două se fixară încordate. Candice detesta momentele când sora ei se lăsa luată de val; în acest caz, se blocase în contradicţiile unei cruciade pe care o luase prea în serios.

— Şi tu ce ai de gând să faci? o întrebă Clémence nervoasă.

Candice îşi păstră calmul, chiar dacă îi venea să ridice glasul, să-i explice surorii ei cât de ridicolă era. Îi răspunse că nu venise acolo ca să se răzbune. Ridică mâna ca să pună capăt valului de proteste furioase, apoi îşi reluă ideea. Venise ca să înţeleagă rolul ocupat de Sophie Lorma în viaţa tatălui lor. O aventură oarecare, sau o adevărată poveste de dragoste?

— Şi cu ce te ajută asta?

Clémence scoase o ţigară din poşetă, o aprinse şi inhală fumul cu lăcomie.

— Ţi-am spus deja: mă ajută să înţeleg cine era cu adevărat tata.

— Dar a murit, la naiba! Tata a murit! strigă sora mai mare.

Candice percepu o mişcare şi îi trase un cot.

— Taci! Uită-te!

Clémence încremeni cu ţigara în gură.

Uşa de la intrare se deschise, iar o siluetă îmbrăcată într-un palton verde, cu glugă, îşi făcu apariţia, ocoli casa şi dispăru în fundul grădinii.

— Crezi că ea e?

— Nu putem afla decât dacă batem la uşă.

— Du-te tu.

— Tu nu vii?

Clémence se lăsă în jos în scaunul maşinii şi stinse ţigara. Silueta înveşmântată în verde apăru din nou, cu braţele încărcate de lemnişoare pentru foc. Nu i se putea distinge chipul. Intră în casă şi închise uşa cu zgomot.

Candice ieşi din maşină şi se îndreptă spre poarta din fier forjat a proprietăţii. Simţea în ceafă privirea apăsătoare a surorii ei. Pe cutia de scrisori apărea doar un nume, cu majuscule: LORMA.

Grădina era bine întreţinută şi, chiar în plină iarnă, lăsa să se ghicească splendoarea din sezonul cald – un evantai de miresme şi de culori. Oricât s-ar fi străduit, îi venea greu să-şi imagineze tatăl într-un astfel de decor; nu-l putea vedea savurându-şi cafeaua la soare sau citind la umbra stejarului falnic din faţă.

Zăvorul metalic al porţii scârţâi. Fusese o idee bună să vină până aici, pe urmele unei istorii de iubire secrete? Se apropie de casă, examină din nou faţada albă cu obloane albastre şi ridică ochii spre etaj.

Uşa din faţă se deschise înainte să apuce să bată, obligând-o să facă un pas în spate.

Dinăuntru îşi făcu apariţia o femeie cu o pisică în braţe.

— Bună ziua! Căutaţi pe cineva?

Candice abia reuşi să îngaime un salut de răspuns.

— Da, o caut pe...

Vocea i se stinse. În spatele femeii se distingea o parte a salonului din fotografie: şemineul, unde ardea un foc zdravăn, canapelele albastre şi biblioteca.

Femeia din faţa ei tăcea, cu pisica ghemuită la piept.

— O caut pe Sophie Lorma.

— Eu sunt.

Candice văzu un zâmbet desenându-se sub o pereche de ochi albaştri. Îşi dădu seama că avea de-a face cu o femeie de vreo cincizeci de ani, deosebit de banală, cu părul blond strâns în coadă, îmbrăcată cu un o pereche de blugi bleumarin şi un pulover negru.

— Eu sunt...

— Ştiu cine sunteţi, zise cu voce blândă stăpâna casei. Sunteţi fiica lui, Candice. Iar în maşină vă aşteaptă Clémence.

N-avea habar ce să-i răspundă, aşa că alese să păstreze tăcerea. Fusese complet luată prin surprindere.

— Nu vreţi să intraţi? E frig. Invitaţi-o şi pe sora dumneavoastră.

— Mă duc s-o chem.

Clémence coborî geamul maşinii.

— Ce se întâmplă?

— Ştie cine suntem. Ne cunoaşte numele.

— E absurd...

— Vii şi tu?

Sora ei coborî din maşină. Era palidă.

— Rezişti?

— Nu ştiu cum poţi să rămâi aşa de calmă.

— Promite-mi că nu te enervezi.

Clémence tăcu, îşi trase căciula pe cap şi porni în direcţia casei cu paşi hotărâţi.

Sophie Lorma le aştepta, tot cu pisica în braţe. Le făcu loc să intre, apoi închise uşa în urma ei, invitându-le cu un gest în salon.

— Luaţi loc, vă rog.

Sora mai mare îşi păstră paltonul pe ea. Candice şi-l descheie. Pisica torcea imperial pe genunchii stăpânei.

— Cum m-aţi găsit? întrebă Sophie Lorma.

— După un schimb de e-mailuri găsit într-un telefon vechi.

— „Valentin" şi „Gabrielle", adăugă Clémence cu ironie în glas.

Femeia încuviinţă din cap.

— Şi ce căutaţi aici, mai precis?

Candice ridică din umeri.

— Am vrea să înţelegem...

— Ce?

— Ce-aţi reprezentat în viaţa tatălui nostru.

Stăpâna casei se ridică şi aţâţă focul. Pisica sări jos şi îşi găsi culcuş în altă parte. Sub loviturile vătraiului, flăcările din şemineu aruncau lumini vesele prin salon, făcându-l să pară încă şi mai armonios decât în fotografii. În ciuda situaţiei bizare, Candice îşi dădu seama că simţea bine în casa aceea. Observă că pe pereţi erau atârnate gravuri vechi şi acuarele. Femeia se mişca energic, iar de sub haine se ghicea o osatură masivă.

— Bine, dacă pentru asta aţi venit, vă rog să mă ascultaţi, le spuse luând loc.

Clémence o privea atât de aprig, încât lui Candice îi veni să-i pună o mână pe genunchi ca s-o calmeze.

Sophie Lorma nu părea deloc emoţionată. Le fixa cu ochii ei albaştri, fără să-şi ferească privirea. Le povesti că îl întâlnise pe răposatul lor tată la un salon de imobiliare, cu şaptesprezece sau optsprezece ani mai înainte. Văzându-le complet nedumerite, întări: da, cu aproape două decenii în urmă, când aveau amândoi cam patruzeci de ani. Ea lucra pe vremea aceea pentru un designer de interioare, nu se lansase încă pe cont propriu. Tocmai se despărţise de un iubit, nu avea copii.

— Tatăl vostru şi cu mine ne-am îndrăgostit unul de celălalt pe loc, le informă calm.

— Nu se poate! o întrerupse Clémence cu pumnii strânşi. Tata o iubea pe mama. Numai pe ea.

— Continuaţi, vă rog, interveni Candice.

Sophie Lorma îşi reluă povestea pe acelaşi ton aşezat, fără emfază. Ajunseseră la vârsta la care puteau înţelege, aveau douăzeci şi opt, respectiv treizeci de ani, după calculele ei. Erau mame, la rândul lor, nu mai erau nişte copii. Bătuseră atâta drum pentru că voiau să afle adevărul. Acceptase să li-l dezvăluie, da, dar cu condiţia să nu fie supusă judecăţii şi oprobriului lor.

— Această casă reprezintă toată istoria noastră, continuă. Am ales-o împreună şi am refăcut-o încetul cu încetul. Am ales amândoi fiecare obiect, fiecare piesă de mobilier. Numele tatălui vostru nu figurează pe nici un document oficial, dar casa i-a aparţinut.

— Prostii! Baliverne! Chiar credeţi c-o să credem aiurelile astea? urlă Clémence revoltată.

— A fost casa lui.

Clémence sări în picioare, scoasă din minţi. Nu mai voia să audă nimic. Nu ştia ce naiba căuta acolo. Casa tatălui ei? Şi mai ce? Care erau intenţiile reale ale femeii? Să dea o aparenţă de onorabilitate

unei mărunte partide de sex? Prea simplu acum, când tatăl lor locuia la doi metri sub pământ şi nu se mai putea apăra! Şi cum rămânea cu mama lor? Sophie Lorma se gândise la asta? Se gândise la Faustine, la fiicele ei? La familia lui Daniel? Ce treabă aveau ele cu tapetul din baie şi cu mobila, pretins alese de tată lor?

— Te rog, calmează-te, o imploră Candice.

Gazda se ridică, la rândul ei. Nu părea nici ruşinată, nici speriată, ca şi cum s-ar fi aşteptat la această reacţie a lui Clémence. Se postă în faţa acesteia fără aroganţă şi fără s-o provoace, dar gata să-şi apere teritoriul, pregătită să-i demonstreze că era la ea acasă. Emana o forţă calmă, liniştită, iar Candice percepu pentru prima dată ce văzuse tatăl ei în ea: ochii reci, aplombul, gesturile precise, autocontrolul.

Sophie Lorma înţelegea chinul prin care trecea Clémence. Şi ea ar fi reacţionat la fel. Dar amândouă trebuiau să priceapă limpede un lucru: nu-i ceruse niciodată lui Daniel s-o părăsească pe Faustine pentru ea. De altfel, nu avusese niciodată intenţia s-o facă. Îşi iubea soţia şi ele erau primele care s-o ştie, nu-i aşa? Povestea lor de dragoste fusese unică. Se regăseau aici, la Vila O, când el reuşea să smulgă câteva ore de la birou. Câteodată venea ca să mănânce la prânz sau la cină, câteodată petreceau o noapte sau câteva zile împreună. Li se întâmplase să nu se vadă luni întregi, dar reuşiseră să rămână prezenţi unul pentru celălalt, chiar la distanţă, ca două santinele care se întâlneau într-un punct anume. Povestea lor de iubire fusese brodată pe o stofă aparte, greu de descris, ca o istorie paralelă, ancorată într-o altă temporalitate, care îşi era sieşi suficientă, care nu avea nevoie de contact zilnic ca să se împlinească, să reziste, să crească.

— La naiba! Nu mai suport! strigă Clémence. Ceea ce ne descrieţi este imposibil. Nu există! Edulcoraţi promiscuitatea în

care v-aţi complăcut. O fierbeţi în apă de trandafiri. Sunt sigură că l-aţi sedus pe tata, dar, de fapt, nu vreau să ştiu. Nu vă mai agăţaţi de trecut. Tatăl nostru nu v-a aparţinut niciodată. Nu aveţi nici un drept asupra lui. Nu mai aveţi nimic. Nu mai sunteţi nimic.

Sophie Lorma se mulţumea s-o privească în tăcere, fără ostilitate. Clémence, luată de val, nu-şi mai găsea cuvintele şi trecuse la grosolănii. Până la urmă tăcu. Se înfruntau amândouă din priviri, în faţa lui Candice.

— Ajunge. Pierdem timpul aici. Hai, Candi, să mergem!

Puse capăt astfel confruntării şi făcu stânga-împrejur către uşă. Se opri însă, constatând că sora ei nu o urma. Ce naiba mai aştepta? Spre uluirea ei, Candice îi răspunse că mai voia câteva răspunsuri.

— Răspunsuri? Ai luat-o razna? Suntem în plin delir.

— Clémence, te rog...

— Ai tupeu să te aşezi pe canapeaua asta drăguţă, unde tata şi cucoana se giugiuleau? Ce mai vrei să afli? Ah, da, mi-ai spus mai devreme: „cine era cu adevărat tata". Bravo, faci progrese: cetăţeanca aici de faţă se amorezase de el. Îţi trebuie detalii şi schiţe? Explicaţii? Mi se face rău...

Deschise uşa brusc şi porni cu paşi mari spre poarta grădinii.

— Stai!

Candice o prinse din urmă lângă maşină.

— Nu mai rămân aici nici un minut în plus. Cu o lucire neagră în ochi, se instală la volan şi porni motorul. Urcă! îi ordonă surorii ei mai mici.

Candice nu avea cum să-i explice că această casă o atrăgea ca un magnet, că încă se simţea în ea urma răposatului, că plecarea în aceste condiţii i-ar fi rupt inima; refuză să se urce în maşină, cu braţele încrucişate la piept.

— Te întorci la Paris pe jos, o anunţă Clémence băgând în viteză.

— Aşteaptă! Nu înţelegi că...

— Dimpotrivă, am înţeles totul, veni răspunsul cu un râs lipsit de umor. N-ai fi reacţionat niciodată aşa înainte.

— Înainte de ce?

Candice începu să alerge în urma maşinii.

— Înainte ca vrăjitoarea să-ţi sucească minţile, cum ar fi spus Zola al tău...

Clémence acceleră brusc şi dispăru după prima curbă. Peste cătun se lăsă din nou tăcerea. Candice se întoarse spre casă, unde Sophie Lorma o aştepta în capul treptelor de la intrare, cu pisica în braţe. Porni în direcţia ei cu paşi şovăielnici.

— Pot să vă duc înapoi în oraş, se oferi femeia. În faţa tăcerii lui Candice se văzu nevoită să adauge: Dacă preferaţi, vă las la gară, la douăzeci de minute de aici. Aveţi un tren la două ore. Următorul vine la prânz.

— Mulţumesc.

— Vreţi să reveniţi înăuntru? Să beţi o cafea, până vă hotărâţi?

Acceptă şi o urmă în bucătăria spaţioasă şi modernă. Studie decorul în timp ce gazda pregătea cafeaua. Încercă să şi-l imagineze pe tatăl ei aşezat la masă, citind ştirile pe tabletă.

— Vă mulţumesc că aţi rămas, îi spuse Sophie Lorma aşezând o ceaşcă în faţa ei.

— În fond, nu prea ştiu de ce mai sunt aici, de ce n-am plecat.

— Vă înţeleg.

— O parte din mine vrea să fugă din casa asta, iar o altă parte, să mai stea.

Îşi băură cafelele în tăcere, apoi Candice i se destăinui:

— Tatăl meu iubea casele. Mă rog, nu mă surprinde prea tare să aflu că deţinea una. Dacă ar fi fost încă în viaţă, presupun că aş fi

reacţionat exact ca sora mea: mi-ar fi sărit muştarul, aş fi apărat-o cu orice preţ pe mama, v-aş fi declarat război şi aş fi dat foc la şandrama. Dar tata nu mai este printre noi. Aici, parcă regăsesc o părticică din el. Este o durere şi bucurie, în acelaşi timp.

— Vreţi să vizitaţi casa? îi propuse femeia după o scurtă pauză.

— Cu plăcere.

Nu o informă că văzuse deja aproape totul pe internet, pe forumul de amenajări interioare găsit de sora ei. Nu-i povesti nici despre flaconul de *Aqua di Parma,* care trona în continuare în baie. Plutea extracorporal, ca într-o experienţă magică, dominată de stupoare. Nu-i venea să creadă că vizita refugiul secret al tatălui ei, în tovărăşia unei femei al cărei amant fusese timp de douăzeci de ani. Călca pe treptele pe care el păşise de mii de ori; se plimba pe lângă pereţii lui, pe care îi restaurase şi-i redecorase în secret; intra în încăperile unde el iubise, dormise, visase. Toate acestea, fără ea, fără soţia şi fiicele lui. N-ar fi putut spune ce anume o durea mai tare: conştiinţa faptului că Daniel îşi construise un colţişor de fericire departe de ele, sau sentimentul, încă şi mai crud, al absenţei lui din acest loc intim care-i păstra umbra într-un filigran fin. Da, nu avea nici un motiv să se îndoiască de faptul că se găsea în casa lui, căci o ghicea în culori, în mobilier, în cărţi, în obiecte: o cutie de trabucuri, o chitară veche, discuri de vinil cu Supertramp şi Cat Stevens, un joc de şah. Observă chiar o masă mare, rustică, identică cu cea aflată la ea acasă.

La etaj, în dormitor, găsi o fotografie în alb-negru cu Daniel şi Sophie Lorma înlănţuiţi sub un spalier curbat, zâmbitori. Imaginea o făcu să se întrebe îngreţoşată dacă e posibil să iubeşti două persoane în acelaşi timp şi să fii totuşi fericit. Gândul o duse la Émile Zola, sfâşiat între două iubiri, măcinat de vinovăţie până la sfârşitul zilelor. Fusese tatăl ei ros de aceleaşi remuşcări? Refuzase,

ca şi Zola, să aleagă? Se considerase laş? Nebun? Imprudent? Fidel, dar faţă de două femei? N-avea să ştie niciodată. În dimineaţa aceea, la Vila O, tatăl ei era un necunoscut.

Candice se simţi cuprinsă de un sentiment neplăcut, dar care nu provenea din furie, ca la sora ei, ci mai curând dintr-o tristeţe adâncă, neaşteptată. În faţa acelei fotografii se clătina pe picioare, incapabilă se articuleze un sunet. Trebuia să iasă de acolo, se sufoca. Speriind pisica, se repezi pe scări în jos şi ieşi afară, orbită de lacrimi. Se opri în faţa casei şi încercă să se calmeze, cu pumnii la gură.

Din spatele ei se auzi vocea lui Sophie Lorma:

— Sunteţi bine?

Reuşi să-i răspundă că voia plece. Imediat.

— Vă duc la Paris?

Avea curaj să petreacă o oră şi jumătate în spaţiul strâmt al maşinii cu această femeie? Acceptă, gândindu-se că îşi putea pune oricând căştile ca să evite conversaţia. Dar drumul de întoarcere se derulă mult mai calm decât se aşteptase. Sophie Lorma conducea agil şi agreabil, iar traficul spre Paris se degajase. Şoferiţa pornise radioul şi nu încercase să iniţieze vreo conversaţie. Candice îi privi mâinile, pătrăţoase şi puternice. Nici un inel. De câte ori călătorise tatăl ei lângă ea, în această Toyota Verso gri, veche de cincisprezece ani? Despre ce vorbiseră? Îşi făcuseră planuri? Fuseseră în excursii împreună? Cu ce se ocupa fosta amantă a tatălui ei? Era arhitectă? Decoratoare? Prezenţa lui Daniel era atât de copleşitoare, încât îl simţea aşezat pe bancheta din spate.

La porte d'Orléans îi spuse că o putea lăsa lângă intrarea metroului, întrebându-se dacă o va revedea vreodată.

Când se întoarse spre ea ca să-şi ia la revedere, Sophie Lorma îi mărturisi:

— Semănaţi foarte bine cu tatăl dumneavoastră. O ştiam, pentru că v-am văzut în fotografii, dar în realitate e mai mult... Tăcere. E mai emoţionant, adăugă ea.

Când se dădu jos din maşină, Candice îşi dădu seama că plângea. Închise uşa fără să se uite în urmă, căci nu mai putea îndura suferinţa, chiar dacă această femeie îl iubise şi ea pe tatăl ei.

Constată că întârziase la serviciu. Îl anunţă pe Luc că era pe drum şi luă metroul spre studioul Violette, unde îl găsi în plină şedinţă cu Dominique.

— Mi-ai spus că te duci la doctor. Eşti bine? o întâmpină Agathe.

— Da, totul e în regulă, îi răspunse cu un zâmbet forţat, agăţându-şi paltonul în cuier.

Cât călătorise cu metroul, sora ei îi trimisese o mulţime de mesaje pline de ură, care îi umpleau ecranul: ce naiba o apucase? De ce rămăsese la femeia aia? Chiar nu era deloc în regulă. Da, era furioasă la culme pe Candice. Nu-şi putea explica atitudinea ei. Se gândise vreo secundă la biata lor mamă?

Puse la loc telefonul fără să-i răspundă şi începu să lucreze, cu senzaţia că din ea nu mai rămăsese decât o cochilie goală şi fragilă. Îşi îndeplinea sarcinile maşinal, pe pilot automat, fără să se gândească la nimic. Nu mai existau decât vocile, sunetele, fluctuaţiile liniilor de frecvenţă pe ecran, lumea sonoră pe care o stăpânea, pe care o cunoştea pe dinafară, pe care ştia cum s-o dreseze, care nu o speria.

Puţin mai târziu, din cabina de lectură îşi făcu apariţia Dominique Marquisan, care luase o pauză. Îi propuse un ceai, dar Candice o refuză amabil, ascunsă sub căştile ei, evitându-i privirea pătrunzătoare din spatele ecranului computerului.

— Vreţi să mergem acasă împreună? îi propuse Dominique. Mai ţineţi minte, este ultima mea seară.

— Da, cum să nu, îi răspunse cu ochii în monitor.

— Cred că pe Timothée trebuia să-l ia tatăl lui de la grădiniţă, dacă nu mă înşel.

— Da, aşa este, îi adresă un surâs politicos.

— Totul este în regulă, Candice? o întrebă Dominique, pe când se îndrepta spre cabină cu ceaşca de ceai în mână. Mi se pare că sunteţi cam palidă.

Clar, nu-i scăpa nimic.

Dominique stătea în prag, cu valiza la picioare. Îi confirmă lui Candice că luase totul, că nu uitase nimic. Îi lăsase lui Timothée o felicitare pentru ziua de naştere, în camera lui.

— Vă mulţumesc din toată inima, Candice. O să ţin minte pentru totdeauna modul în care m-aţi primit şi generozitatea de care aţi dat dovadă.

Îi mulţumi la rândul ei, conştientă, pe de altă parte, că nu-şi dorea decât un lucru: s-o vadă plecată, să se care, să dispară, să se ducă învârtindu-se. Visa să rămână singură la ea acasă, să nu mai împartă toaleta cu nimeni, să nu mai doarmă în pat cu copilul, să-şi recucerească teritoriul, să-şi regăsească reperele şi tabieturile.

Dominique Marquisan zăbovea fără rost pe preşul de la intrare, sporovăia, trăgea de timp, pe când Candice abia se abţinea să nu-i tragă o palmă bărbătească, amicală, pe spinare, cu urarea: „Hai, la revedere, Dominique, ai grijă!” Fremăta de nerăbdare sub un zâmbet artificial ca o mască, obosită de politeţurile prelungite, mai ales după încercările prin care trecuse mai devreme.

— Vreţi să vă ajut cu valiza?

— Nu, mulţumesc. Mă descurc foarte bine.

În sfârşit, femeia plecă. Candice îi ascultă paşii pe trepte şi aşteptă să audă pocnetul uşii de la intrare. Se abţinu să se ducă la

fereastră, ştiind că Dominique o să ridice ochii şi o să-i facă cu mâna.

În sfârşit, rămăsese singură şi avea dreptul să se relaxeze. Se întinse pe pat, trase adânc aer în piept şi încercă să aţipească, dar imaginile văzute de dimineaţă nu-i dădeau pace: faţada albă a casei, obloanele albastre, maşina lui Clémence dispărând printre copaci, ochii albaştri ai lui Sophie Lorma, fotografia din dormitor. Îşi imagină Vila O după căderea nopţii, cu tatăl ei fumând un trabuc lângă şemineu. Apoi se gândi la mama ei, întrebându-se cum de fusese atât de oarbă, cum de nu ştiuse nimic despre această femeie, despre viaţa dublă a lui Daniel. Nu existaseră indicii? Nu-şi pusese problema niciodată?

Îşi dădu seama că nu se putea lupta cu amărăciunea care-i intrase în suflet, care o scormonea şi o golea de sens. Depuse armele şi se târî spre bucătărie ca un condamnat. Deschise frigiderul unde se găseau resturile rămase de la Dominique – lasagna, risotto, tartă – ambalate atent în recipiente alimentare şi le înfulecă metodic, fără nici o plăcere, aplecată peste rafturi, cu ambele mâini, cu palmele lipicioase de la o hrană rece şi fadă pe care şi-o îndesa pe gât ca şi cum ar fi hrănit un căpcăun flămând. Devora totul ca să colmateze vidul, ca să-şi aline suferinţa, deşi bătălia era pierdută dinainte: nimeni şi nimic nu-l putea aduce înapoi pe tatăl ei, pe tatăl ei care iubise o altă femeie, pe tatăl ei – străinul, un bărbat pe care nu-l cunoştea, un om care le minţise.

Cu fiecare înghiţitură se simţea mai mare, mai hidoasă, mai demnă de dispreţ. Prin urmare, trebuia să termine totul cât mai repede, dacă tot se apucase. Să râcâie cutiile din plastic, ca să profite de fiecare firimitură. Dintr-odată, cuprinsă de o greaţă violentă, se prăbuşi pe gresie şi rămase întinsă câteva minute, cu obrazul lipit de suprafaţa rece. Respira cu greutate şi capul i se

învârtea în aşa hal, încât abia mai vedea. Sprijinindu-se de pereţi ca şi cum ar fi fost beată, se ridică în picioare şi se târî până la toaletă, pe drumul propriei cruci, spre propriul supliciu, îşi legă părul la spate cu mâini tremurânde.

Vomita de zor, aplecată deasupra vasului de toaletă, când un val de sânge îi inundă obrajii şi un vuiet interior, ca o avalanşă, îi făcu să ţiuie timpanele cu o putere care o îngrozi. Văzându-se nevoită să se oprească, rămase îngenuncheată în faţa veceului. Dar trebuia să continue, să-şi golească maţele până la capăt. Trebuia să se debaraseze de cantitatea de alimente ingurgitată, să nu lase timp digestiei. Falangele mâinii drepte îi sângerau, zgâriate de propriii ei canini, dar nu era prima dată, aşa că nu le dădu atenţie. Se concentră asupra ultimului bol alimentar pe care încă îl mai ţinea prizonier în stomac şi îl făcu să urce încetişor, cu icnete şi horcăieli, străbătută de valuri de durere.

Cineva bătu la uşă de trei ori. Sau i se păruse? Se imobiliză, cu două degete încă vârâte pe gât. Nu, bătăile se auzeau din nou. Sună şi soneria. Dar nu aştepta pe nimeni. Nu voia să se ducă să deschidă; oricum, ar fi fost incapabilă. Se transformase într-o cârpă împuţită de vomă, într-un monstru putred, eşuat în baie, prea slăbită ca să se mişte, ghemuită în poziţie fetală pe gresia rece. Febrilă, epuizată, Candice închise ochii, aşteptând ca musafirul nepoftit să renunţe. Tăcerea care urmă îi dădu dreptate; persoana respectivă plecase, fără îndoială.

I se părea că o doare tot corpul, iar în gură îi persista izul amar de fiere. Trebuia să facă un efort, să se ridice, să-şi scoată hainele pătate de vomă, dar nu avea curaj, nu putea decât să zacă acolo, suspinând cu ochii închişi, încolăcită în propria-i mizerie.

Dintr-odată i se păru că aude paşi pe coridor. Deschise ochii speriată şi încercă să se salte în şezut. Chiar venise cineva.

— Dumnezeule mare! Candice, ce-aţi păţit?

Dominique Marquisan se apleca deasupra ei. Ideea de a fi găsită în acea stare o oripila, mai ales că tocmai sărbătorise plecarea femeii din apartamentul ei. Dominique încerca s-o ajute, întrebând-o ce se întâmplase; îi spuse că uitase să lase cheia şi că de aceea se întorsese. Văzuse de jos lumină şi, ştiind că era acasă, decisese să intre. Îşi făcuse griji pentru ea, pe bună dreptate, după cum o dovedea situaţia în care o găsise. Cu gesturi blânde, dar ferme, o ajută să se ridice.

— Sunt aici, sprijiniţi-vă de mine.

Îi trase peste cap puloverul murdar, o şterse pe faţă şi pe mâini cu un tampon înmuiat în lapte demachiant şi-i dezinfectă degetele zgâriate. Candice se lăsă în grija ei, moale, ruşinată, incapabilă să scoată o vorbă. Ridicolul situaţiei o făcea să se simtă cu atât mai penibil.

Mai târziu, în timp ce făcea un duş, o auzi spălând veceul pătat de vomă. Cum ar fi putut să-i explice situaţia? Să dea vina pe o toxiinfecţie alimentară? Când ieşi, în halat, cu părul ud, Dominique o aştepta în bucătărie. O luă cu leşin. Nu-şi revenise suficient ca să-i răspundă la întrebări.

Femeia îi întinse o ceaşcă.

— Beţi, sunt miere şi lămâie dizolvate în apă caldă. O să vă pună pe picioare.

Candice bău în tăcere, pregătindu-se de interogatoriu, dar Dominique nu-i puse nici o întrebare. Făcea ordine prin bucătărie, ca de obicei; freca robinetele, blatul şi mânerele eloxate ale dulapurilor, redându-le strălucirea de odinioară. Prezenţa ei era acum reconfortantă, aşa că se relaxă şi începu să respire mai uşor.

— Mă simt mai bine, spuse într-un final.

— Mă bucur, o felicită Dominique lăsând cârpa de şters deoparte. Acum trebuie să vă odihniţi, iar eu o să mă duc acasă.

— Nu plecaţi! Vă implor! strigă Candice.

Înţelese că nu se mai putea ascunde, că avea nevoie să vorbească, să verse totul din ea. Se prăbuşi deasupra mesei cu chipul în palme şi plânse îndelung, pradă disperării. Apoi începu să vorbească, fără să o vadă pe Dominique, pentru că îşi ţinea degetele umede lipite la ochi. Voia să-i spună totul, căci nu mai avea nici un rost să păstreze secretul. O găsise într-o baltă de vomă, după cum probabil îşi dăduse şi singură seama. Da, îşi provoca reflexul de vomă de aproape cincisprezece ani, o oroare cu care se obişnuise pe ascuns, fără ştirea nimănui. Îşi păcălise părinţii şi prietenii, sora şi chiar pe ea, pe Dominique. Era incapabilă să se alimenteze corect, nici nu mai ştia ce însemna asta. Devenise sclava cântarului din baie, pe care se urca de zece ori în fiecare zi; se transformase în cel mai mare duşman al corpului ei, trăia cu groaza permanentă a caloriilor, a mâncării, a greutăţii, a măsurilor la haine. Şi se dispreţuia pentru capitularea în faţa obsesiei care îi distrugea viaţa, o împiedica să iubească, să simtă plăcerea, să guste ceva bun, să se distreze, să se iubească pe sine, să se accepte. Se vedea pe ea însăşi sub forma unui cârnat burtos, cu sâni lăsaţi şi şolduri lăbărţate. Nu-i mai veneau nici pantalonii măsura patruzeci şi doi. Toate hainele o strângeau. Dominique nici nu-şi putea imaginea cât de dezgustată era de ea însăşi. Pierduse timp şi nervi cu regimuri inutile, până când toată viaţa i se transformase într-un regim nenorocit, după formula: abţinere – cedare – lăcomie – vomă, din nou şi din nou; numărarea caloriilor, iar şi iar; trăind împăcată cu sine doar când slăbea, când burta plată îi chiorăia de foame.

Candice tăcu, lăsă capul în jos şi-şi îndepărtă mâinile de la ochi. Vedea decorul familiar al bucătăriei, cu desenele lui Timothée agăţate pe pereţi, cu calendarul şi bileţelele care îi aminteau diverse nimicuri. Din spate, simţi mâinile lui Dominique pe umerii ei, gest care îi dădu puţin curaj.

— Continuaţi, vă rog, o îndemnă. Mie puteţi să-mi spuneţi totul.

Candice reîncepu să vorbească şi durerea reveni, aducându-i şiroaie de lacrimi pe obraji. Nu trebuia să-şi închipuie că ar fi ajuns aşa din cauza părinţilor ei, îi spuse. Nimeni n-o obligase să ţină regim. Îşi crease singură infernul şi se încuiase pe dinăuntru. Era prizoniera propriei sale uri, motiv pentru care se dispreţuia atât de tare, căci în viaţă existau şi lucruri mai importante decât trupul, greutatea şi imaginea publică. Totul era absolut jalnic. Ea însăşi era jalnică şi se detesta până la ceruri! Nu vorbea niciodată despre drama pe care o trăia fiindcă, de fapt, nu interesa pe nimeni. Totul era în capul ei, un egocentrism pur şi dur, despre care nu merita să spună cuiva adevărul...

Tăcere. Nu se auzeau decât zumzetul frigiderului şi ţăcănitul ritmat al ceasului de perete de deasupra cuptorului.

— Continuaţi, o îndemnă din nou Dominique, strângând-o puţin de umeri.

— Apoi a venit ziua aceea, pe care n-o s-o uit niciodată, şopti Candice.

— Ce zi?

Îi descrise excursia cu sora ei până la Courtenay şi descoperirea făcută acolo, viaţa dublă pe care o dusese tatăl lor cu femeia aceea, în casa cochetă pe care şi-o construiseră pentru ei, şocul unei poveşti de dragoste despre care nu ştiuse absolut nimic până atunci. Încerca să construiască din cuvinte un pod peste vidul ameţitor care se căsca în faţa ei, un hău de neînţeles, de negândit,

despre care ştia un singur lucru: nu reuşea să-l acopere decât îndopându-se cu mâncare până ameţea. Era pierdută. Voia să moară, să se termine totul mai repede.

— Acum, Candice, vă rog să mă ascultaţi cu cea mai mare atenţie, îi zise Dominique aşezându-se lângă ea şi luându-i mâna. Nu puteţi continua aşa. Este imposibil.

— Ştiu, dar ce pot face?

— Am eu o soluţie. Cunosc o doctoriţă specializată în tulburări de alimentaţie. O să o sun şi o să vă duceţi la un consult.

— Nu... Nu am... Nu am curaj...

— Ascultaţi-mă. Vă programez şi mergeţi cu mine. Nimeni n-o să ştie în afară de noi două.

— Mi-e frică.

— Nu mai aveţi de ce să vă temeţi. Sunt aici, alături de dumneavoastră. Este rândul meu să vă întind o mână de ajutor, în sfârşit.

În ochii negri ai femeii se citea atâta gingăşie şi bunătate, încât Candice începu iarăşi să plângă. Dominique o tachină şi îi şterse lacrimile: „Gata, gata cu smiorcăiala, ajunge pentru noaptea asta!" Candice trebuia să se odihnească, să se culce şi să se pregătească pentru săptămânile următoare, când aveau să înregistreze împreună *La „Paradisul femeilor"*. Doar nu era să-l lase baltă pe iubitul lor Zola!

Candice o ascultă, cuminte. Dominique o înveli cu tandreţe, ca pe o fetiţă, aşa cum făcuse până atunci cu Timothée.

— O să fie bine, îi zise.

— Da, îi răspunse de sub pături.

— Vreţi să rămân cu dumneavoastră, să mă culc în camera copilului?

Candice încuviinţă din cap.

— Atunci, aşa facem. Sper că prezenţa mea aici o să vă ajute să vă recăpătaţi puterile.

— Mulţumesc, Dominique.

— Noapte bună, Candice. Nu vă temeţi de nimic. Sunt alături.

Îi auzi paşii uşori îndepărtându-se. Se simţea în siguranţă, calmă. Reuşi să adoarmă destul de repede. Unda parfumului cu miros pudrat plutea prin cameră, dându-i iluzia că femeia, aşezată pe marginea patului, veghea asupra ei ca o mamă.

Pe doctoriţă o chema Anne-Claire Whyte şi dădea consultaţii la un cabinet de pe rue Saint-Charles, în al cincisprezecelea arondisment. Când ajunse în sala de aşteptare împreună cu Dominique Marquisan, Candice intră în panică.

— Nu ştiu ce să-i spun, se plânse. Nici nu ştiu de unde să încep. N-am mai fost în viaţa mea la psihiatru.

Nu avea decât o dorinţă: să-şi ia tălpăşiţa de acolo. Cu chiu, cu vai, Dominique reuşi să o calmeze, să o facă să înţeleagă importanţa prezenţei lor acolo. În plus, doctoriţa le programase rapid, în pofida unei agende foarte încărcate, aşadar nu puteau comite nepoliteţea de a nu se prezenta.

În faţa specialistei, nevoită pentru a doua oară în viaţă să-şi definească suferinţele, Candice se strădui cât putu de bine, sfâşiată între ruşine şi uşurare. Avea impresia că se exprima stângaci, că utiliza un vocabular sărăcăcios, şi, pe măsură ce avansa, se poticnea tot mai frecvent. Întoarcerea în trecut şi rememorarea adolescentei complexate de odinioară se dovediră deosebit de dureroase, obligând-o să constate cât de adânc se împotmolise în toţi acei ani de neacceptare a corpului său.

Doctoriţa era destul de în vârstă şi avea părul aproape complet alb. Zâmbetul îi lumina rareori chipul, dar era fermecător. Îi puse o

serie de întrebări despre familia ei, făcând-o să se întrebe care era legătura cu afecţiunea de care suferea. Lui Candice îi veni greu să evoce moartea lui Daniel. Apoi, doctoriţa o invită să vorbească despre Timothée, iar schimbul decurse mult mai uşor, căci tinerei îi făcea plăcere să-şi descrie băieţelul şi să dezvăluie bucuria pe care i-o aducea în viaţă.

Pe de altă parte, nu se imagina venind săptămânal la cabinet, aşezându-se pe acelaşi scaun şi deşertându-şi sacul de nefericire. Înţelegându-i reticenţele, medicul îi explică faptul că drumul spre vindecare era lung, dificil şi presărat cu capcane, dar că, dacă îşi dorea cu adevărat, avea să reuşească. Cu acel zâmbet minunat, o felicită pentru că făcuse deja primul pas venind la ea şi acceptând să stea de vorbă.

— E datorită lui Dominique Marquisan.

— Ah, da, o prietenă preţioasă, spuse doctoriţa, nefiind clar dacă vorbea în numele ei sau se referea la prietenia dintre Dominique şi Candice.

În metrou, în drum spre studioul Violette, Dominique avu delicateţea să n-o întrebe cum se derulase şedinţa. Din contră, încercă să o facă să se gândească la altceva, evocând al unsprezecelea volum din seria *Familia Rougon-Macquart,* pe care începuse să-l înregistreze de o săptămână. Romanul *La „Paradisul femeilor"* se derula în inima unui magazin de lux şi trata lupta feroce dintre o firmă uriaşă şi modestele magazine de cartier. Aşa află că Zola se inspirase din istoria marelui magazin Bon Marché. Pe când o asculta citind cu glas tare, începu să admire talentul cu care scriitorul descria atmosfera de stup de albine din interior: frenezia soldurilor, cumpărătoarele lacome, înnebunite de opulenţa raioanelor şi vitrinelor, relaţiile încordate dintre vânzătoarele obligate să se umilească şi clientele bogate, de o

aroganţă exasperantă. Dominique îi preciză că romanul se termina cu bine, ceea ce era rar la Zola, cu iubirea înfiripată între marele patron seducător, Octave Mouret, şi tânăra provincială nostimă, mai puţin naivă decât s-ar fi zis, pe nume Denise Baudu.

— Ce amuzant, zise Candice. Zola a botezat-o pe eroină după fiica lui.

— Ah, ce observaţie perspicace! Problema este că în 1883, la apariţia romanului, n-o întâlnise încă pe menajera Jeanne... Denise, fiica lor, nu va vedea lumina zilei decât şase ani mai târziu. În altă ordine de idei, vreţi să vă înapoiez cheia?

Un moment de ezitare. De ce să i-o lase, că doar nu mai locuia acolo? Dar ce s-ar fi făcut fără ea în ultimele zile, unde ar fi ajuns fără ajutorul ei?

— Nu. Păstraţi-o.

— Mulţumesc, dar să-mi spuneţi dacă vă trebuie la un moment dat.

— Cred că Timothée va fi foarte încântat să afle că o să treceţi să-l vedeţi din când în când. Şi mie o să-mi facă plăcere.

— Sunteţi foarte amabilă. Vă rog să nu vă faceţi griji, nu voi veni niciodată fără să anunţ din timp!

— V-aţi instalat bine în noul apartament?

Dominique i-l descrise: minuscul, dar curat şi luminos. Era încântată. Avea să-i invite la masă, pe ea, pe Timothée şi pe Arthur după ce termina amenajarea. Apropo, ce mai făcea Arthur? Candice îi răspunse că era bine. Ieşind din metrou, îşi dădu seama că nu prea se mai gândise la el în ultima vreme. Arthur nu ştia nimic despre Vila O sau despre Sophie Lorma. Ignora, firește, totul despre crizele ei de bulimie, despre ajutorul nesperat primit din partea lui Dominique şi despre vizita la cabinetul doctoriţei Whyte. Fără să vrea, îl alungase la periferia vieţii ei. Oare îşi dădea seama

de asta? Se simţea respins? Îşi spuse că ar trebui să facă un efort şi să se ocupe mai mult de această relaţie, la care ţinea. Nu reuşea însă să scape de acea voce interioară iritantă care o întreba dacă îl iubea cu adevărat, dacă nu cumva pornise această legătură din singurătate şi tristeţe, după decesul tatăl ei.

La finalul zilei o aştepta o surpriză neplăcută: primise un mesaj de la sora ei, care o soma să se prezinte în aceeaşi seară pe rue Raymond-Losserand. Mama lor ştia „totul". Acest ultim cuvânt îi îngheţă sângele în vene. Parcă urma să se ducă la tribunal, ştiindu-se judecată şi condamnată în avans. O întrebă pe Dominique dacă putea avea grijă de copil în lipsa ei, spunându-i că trebuia să se ducă la Faustine.

— Sunteţi cam palidă la faţă. S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu ştiu. A zis că vrea să mă vadă, îngăimă Candice.

— Vă este frică?

— Nu mi-e frică, îi răspunse.

În realitate, se temea de reacţia mamei ei.

— Sunteţi mai puternică decât credeţi, Candice. O să vă descurcaţi foarte bine. Mă duc să-l iau pe Timothée şi mă ocup eu de el. Nu vă faceţi griji.

Dominique îl mai culesese de la grădiniţa cu program prelungit. Supraveghetoarele o cunoşteau.

— Vă mulţumesc.

Sună la uşă cu impresia că îşi pusese pe ea o armură, deşi se afla totuşi la mama ei acasă. Imediat, Faustine şi Clémence o fixară amândouă cu priviri deloc primitoare. Decise aşadar să adopte tactica secretă pe care o folosea în situaţiile jenante sau plictisitoare: asculta politicos opiniile celorlalţi şi, pe nesimţite, mintea îi aluneca într-un univers paralel, pe un teritoriu intim, într-o fortăreaţă personală unde nimeni şi nimic n-o putea atinge.

Aşezată în sufrageria atât de familiară, îşi admira mama şi sora. Siluetele lor longiline, părul aproape identic, lung şi negru, agitaţia gravă a mâinilor. În scurt timp, cele două formau un bloc ameninţător în faţa ei. Apoi însă, blocul unitar se separă din nou, o umbră făcu la stânga şi cealaltă la dreapta, ca la teatru. Sau, mai bine zis, ca la operă: note înalte, *staccato,* chipuri crispate, guri căscate larg, palme deschise implorator. Prin vata insonorizantă a fortăreţei îi ajungeau vag la urechi unele cuvinte. Să deschidă poarta grea, ca să le lase să intre? Nu, nu era nevoie. Ştia ce spuneau. Avea puterea să ţină la distanţă unele sunete. Îmblânzirea zgomotului era meseria ei, până la urmă. Tumultul de reproşuri, tensiunea, acuzaţiile lansate ca nişte rafale de pistol-mitralieră erau floare la ureche pentru ea. Opera se prelungea într-o confuzie obositoare. Asista la un duo de vocalize cărora le pusese botniţă ca la studio, reducând volumul cu un deget. Oricum, refrenul era acelaşi: Candice, acasă la duşmancă! Candice, la dezmăţata aia! Candice, vinovată! Vinovată că rămăsese cu ea. Vinovată că îi acceptase cafeaua. Vinovată că-şi pusese curul pe scaunul ei şi că respirase acelaşi aer cu ea. Vinovată! Sophie Lorma, rivala lui Faustine. Sophie Lorma, duşmanul. Sophie Lorma, curva. Candice, complice. Trădare!

Îşi privi picioarele, observând că botinele ei negre aveau nevoie de o lustruire zdravănă.

— Îţi baţi joc de noi, sau cum? urlă Clémence, sesizând mişcarea.

De data asta nu reuşise să se izoleze. Strigătul fusese prea strident. Se ridică şi aruncă o privire pe geam, în stradă. În faţă, coaforul era deschis. Înăuntru se vedeau femei care îşi făceau *brushing*-uri şi şuviţe. Întorcându-se, le declară că o mâhnea să-şi vadă mama cu ochii înroşiţi de lacrimi şi regreta faptul că sora ei se

ambala atât de tare. Le aminti, cu tactul necesar, că Daniel murise; nu înţelegea cu ce le ajuta s-o beştelească pe Sophie Lorma.

— De fapt, nu înţelegi nimic! o corectă Clémence. Trebuie să-i facem viaţa un calvar, iar tu vrei să te împrieteneşti cu ea.

— De unde ai scos-o pe asta? M-ai lăsat acolo, în drum. N-aveam de ales. Şi, după părerea mea, vinovatul din toată povestea asta e tata, nu femeia aceea.

De ce o priveau cu atâta consternare? Enunţase cumva o enormitate? I se ceru să repete ultima frază şi se execută cu plăcere: da, vinovatul era chiar el.

— Cum adică? întrebă Faustine printre suspine.

— Tata vă iubea pe amândouă, ceea ce îi producea probabil o suferinţă atroce.

Candice simţea că mama ei începuse să se înmoaie, că se îndepărtase de linia dură a surorii mai mari. În schimb, Clémence era încă şi mai pornită, acuzând-o că nu înţelegea pentru că nu cunoscuse niciodată iubirea adevărată, pentru că nu iubise nicicând un bărbat. Faustine o privea încordată. Vinovata, repeta Clémence, era Sophie Lorma, care îl sedusese pe tatăl lor. El cedase, într-adevăr, dar n-o iubise niciodată pe muierea aceea. Nu o iubise decât pe mama lor. Sophie Lorma fusese doar o combinaţie oarecare.

Candice încercă să-i ţină piept, să argumenteze teza iubirii pentru două persoane concomitent, dar bătălia era pierdută de la început. Clémence îi arunca necontenit în faţă ruptura cu tatăl lui Timothée, acuzând-o că era incapabilă să construiască o relaţie, că nu ştia ce însemna instituţia căsătoriei şi drumul prin viaţă alături de persoana iubită. Pe Candice o enervau aceste atacuri la persoană şi încerca să aducă discuţia într-un făgaş normal, totul sub privirea uluită a lui Faustine.

— Nu te recunosc, interveni aceasta într-un final. De unde scoţi toate teoriile astea?

— Din viaţa lui Émile Zola. N-a fost niciodată capabil să aleagă între nevastă, Alexandrine, şi Jeanne, mama copiilor lui. Le iubea la fel de tare pe amândouă. Ca tata.

Din nou, ochi holbaţi teatral şi rictusuri ironice. Dintr-odată, Clémence izbucni într-un râs crud.

— Zola? Ah, da, îmi amintesc: „Pentru că în romanele sale găseşti viaţa întreagă, cu luminile şi cu umbrele ei", cită încercând să imite timbrul grav al vocii lui Dominique Marquisan, cu ochii mijiţi şi buzele ţuguiate ca o târtiţă.

— Eşti rea, îi răspunse Candice.

— Iar tu eşti complet idioată! Vrăjitoarea te-a spălat pe creier, după cum se pare!

Faustine îi ceru surorii mai mari să se calmeze şi îşi întoarse privirea spre cealaltă fiică.

— Locuieşte în continuare la tine? o întrebă.

— Nu. Şi-a găsit o garsonieră în apropiere.

— Foarte bine. Dar ce vrea să fie discursul ăsta cu care încerci să ne convingi? Faci apologia adulterului?

Candice se simţi năpădită de oboseală şi de tristeţe. Nu voia să se certe cu oamenii cei mai apropiaţi din viaţa ei. N-avea nici un sens să mai zăbovească, să mai încerce să-şi explice punctul de vedere. Nu o ascultau.

— De partea cui eşti? o întrebă Clémence exasperată.

— Nu te mai recunosc, adăugă Faustine.

Îşi recuperă poşeta şi paltonul fără să scoată nici un cuvânt.

— Aşa, cară-te! şuieră sora ei.

— Mă superi îngrozitor, gemu Faustine.

Candice închise uşa apartamentului şi coborî scările în viteză. Pentru o clipă avu senzaţia c-o să izbucnească în lacrimi, dar când ajunse afară, pe trotuar, fu copleşită de o altă senzaţie, neaşteptată.

Se simţea liberă.

Ajunsă acasă, regăsi cu plăcere ambianţa calmă din apartament. Lumânările parfumate erau aprinse, Timothée desena, iar Dominique Marquisan îşi făcea de lucru pe la bucătărie. Amărăciunea ultimelor ore se disipă. Candice nu vorbi despre cele întâmplate, iar prietena ei nu-i adresă nici o întrebare. Pregătise o supă şi paste, pe care le mâncară toţi trei în bucătărie.

Telefonul, pe care îl lăsase pe blat, nu înceta să vibreze.

— Vreţi să răspundeţi?

— Nu.

Clémence o bombarda cu mesaje de când plecase de pe rue Raymond-Losserand:

Cine te crezi? Te gândeşti la mama, care plânge încontinuu?

Ne toci la creier cu Zola. Eşti mai rea decât vrăjitoarea.

Ai face bine să vii şi să-ţi ceri iertare.

Eşti infectă.

Nu mai vorbesc cu tine. Nici mama.

Mesajele i se derulau pe ecran ca o relatare de presă în timp real, unde informaţia cea mai recentă o înlocuia pe precedenta. Faustine intrase şi ea în joc:

Nu înţeleg ce te-a apucat. Ar fi cazul să ne dai nişte explicaţii.

Eşti ridicolă cu povestea aia despre Zola.

Te înşeli pe toată linia.

Tata nu mă iubea decât pe mine.

Până la urmă hotărâse să-şi închidă telefonul. O asculta pe Dominique vorbind despre zilele care, în sfârşit, începeau să se

lungească: iarna nu se terminase încă, dar lumina era mai caldă, primăvara îşi anunţa sosirea. Micile ei lucrări la garsoniera din pasajul Sigaud avansau: câteva straturi de vopsea, o mochetă nouă, câteva etajere... Luc, colegul de la studio, îi dăduse o mână de ajutor. Candice habar n-avea că bărbatul se pricepea la bricolaj.

— Ah, dar e plin de talente ascunse! chicoti Dominique în timp ce-i punea încă o porţie copilului.

Observaţia era inocentă, dar Candice se surprinse găsindu-i subînţelesuri bizare. Constatase deja relaţia apropiată care se formase între Luc şi Dominique. Până şi Agathe pufnise într-o zi, văzându-i plecând de la muncă braţ la braţ.

Între timp, Dominique se scuza – presărând parmezan ras peste pastele lui Timothée – că nu-i putuse invita încă la ea, pentru că nu terminase de selectat mobila şi obiectele din fostul apartament, aflate acum în depozit. Avea să le prezinte casa când totul era gata. Promis!

— Unde o să puneţi toate cărţile?

Dominique oftă. Da, asta chiar era o problemă! Făcuse deja o triere, care o întristase profund. Ţinea tare mult la cărţi, mai ales la cele care îi aparţinuseră tatălui ei. Avea să păstreze toată opera lui Zola – Candice nu-şi făcuse dubii asupra acestui punct –, dar drăguţul de Émile ocupa o grămadă de spaţiu. Nu era vorba doar de ciclul *Familia Rougon-Macquart,* ci şi de corespondenţă, de trilogia *Cele trei oraşe,* de nuvele, de primele lui romane, precum *Mărturisirea lui Claude* sau *Madeleine Férat,* dar şi de ultima suită de romane, rămasă neterminată, *Cele patru Evanghelii.*

— Care este romanul dumneavoastră preferat?

— Grea întrebare, draga mea. Mi-e greu să aleg. De fapt, nu pot.

— Dar dacă ar trebui să mergeţi pe o insulă pustie, pe care l-aţi lua cu dumneavoastră?

— Hmm... *Gervaise.*

— De ce?

— Este primul pe care l-am citit, în liceu. Bătaia din spălătorie, dintre Gervaise şi Virgine! Profesorul de franceză ne-a citit pasajul cu glas tare. Eraţi în studio când am făcut înregistrarea. Vă mai amintiţi?

Candice îi răspunse că fragmentul, de o violenţă şocantă, îi era încă proaspăt în memorie.

— Exact. Rămăseserăm toţi cu gura căscată. Nu mai eram în clasa unui liceu de provincie, ci în marea spălătorie pariziană de la Goutte-d'Or, în faţa a două rivale care se zgâriau şi se loveau până la sânge.

— Şi bătaia la fund! completă Candice.

— Ah, ce mai bătaie la fund...

Dominique începu să râdă. Îşi amintea cum toţi elevii, inclusiv ea, îşi ţinuseră respiraţia când Gervaise, înarmată cu un bătător, îi dăduse jos chiloţii veninoasei Virginie ca să-i administreze o corecţie pe cinste.

— Dar nu trebuie să vă reamintesc care este obiectul cel mai preţios care mă leagă de Zola.

În faţa expresiei perplexe a lui Candice, se văzu nevoită să explice:

— Bileţelul către Jeanne, pe care l-am găsit în spatele şemineului.

— Ah, da, desigur! Unde se află acum?

— V-am spus, într-un seif, la bancă. Este obiectul la care ţin cel mai mult pe lume. Nu doar pentru valoarea lui materială, după cum vă daţi seama. Noi două ne-am împrietenit graţie acestui petic de hârtie, iar dumneavoastră mi-aţi dat ocazia să-i înregistrez opera, făcând-o astfel accesibilă unui public nou. Când cineva îmi

spune că romanele lui Zola sunt plicticoase, mă face să râd. Aceia nu sunt cititori adevăraţi.

Candice îşi aminti observaţia răutăcioasă făcută de mama ei cu prilejul faimoasei cine din bucătărie: „Dar cine mai citeşte Zola în zilele noastre?" Ascultând-o pe Dominique, începu să se întrebe cât va continua discordia din familia ei. Şi-o imagina pe Faustine, singură acasă, pe rue Raymond-Losserand. Tristeţea ei inconsolabilă şi furia răzbunătoare a lui Clémence. Fuseseră întotdeauna foarte apropiate. Până în seara aceea. Apoi, în mintea ei îşi făcu apariţia, neinvitată, Sophie Lorma, înconjurată de amintiri cu Daniel. Chiar şi aşa, în casa aceea nu exista nici un strop de melancolie. Dimpotrivă.

Puţin mai târziu, Dominique începu să-şi strângă lucrurile.

— Trebuie să plec, anunţă. I-am spus povestea lui Timothée, aproape a adormit. Vă aşteaptă ca să-i daţi sărutarea de noapte bună.

— Înainte să uit, am o scrisoare pentru dumneavoastră, îi zise Candice.

Îi întinse plicul crem, cu acea caligrafie mare şi rotunjită, observând, pentru prima dată, că timbrul era din Spania. Dominique îi mulţumi fără nici un comentariu şi se despărţiră.

Timothée acceptase fără mari proteste să revină în camera lui. Îl găsi strângând în braţe o pisică neagră din pluş cu ochi mari, galbeni, destul de realistă. Candice nu mai văzuse niciodată jucăria aceea.

— Cadou de la Domi, îi mărturisi micuţul.

— Drăguţ din partea ei. Mi-o dai şi mie? Cum o cheamă?

— Grisou.

Zâmbi, plăcut surprinsă. De câteva zile, prietena ei începuse să înregistreze *Germinal,* care se petrecea pe fundalul minelor de

cărbune şi al satelor de mineri. Îi explicase că, în adâncurile pământului, cel mai mare duşman al minerului sunt acumulările de gaz, faimosul grizu, care pot duce la explozii accidentale. Timothée îi întinse pisica de pluş, care emana puternic mirosul pudrat, deja atât de familiar al parfumului *Oxalys* folosit de Dominique. Era ca şi cum jucăria ar fi fost stropită intenţionat.

Cea de-a patra aniversare a copilului, care se apropia cu paşi mari, oferi familiei prilejul unei încetări a ostilităţilor. Cât avea să dureze armistiţiul? Nu se ştia. Faustine ţinea neapărat să organizeze petrecerea la ea acasă, să-i invite pe toţi colegii lui Timothée şi să aducă un magician. Candice acceptă, deşi, în sinea ei, avea impresia că Faustine exagera. Deşi Clémence era în continuare morocănoasă, măcar încetase cu răutăţile. Candice încerca din răsputeri să se pună în pielea ei, să-i înţeleagă supărarea şi suferinţa. În schimb, sora mai mare nu făcea nici un efort să se apropie de punctul ei de vedere.

Îi mărturisi doctoriţei Whyte, la o şedinţă de terapie, că se gândea frecvent la femeia aceea pe care o iubise tatăl ei, la casa pierdută în inima pădurii. Avea să mai calce pe acolo vreodată? Îi veneau în minte cuvintele lui Sophie Lorma, care se vedea pe ea şi pe Daniel ca pe două santinele, predestinate să se întâlnească la anumite răspântii.

— Şi ce părere aveţi despre aceste santinele şi răspântii? o întrebă doctoriţa.

— Mi se pare un concept misterios, seducător, puţin angoasant. Nu ştiam că există şi o astfel de iubire. Nu-mi dau seama dacă mi-ar face plăcere. Dar aşa îşi trăiau relaţia tata şi femeia respectivă. Au construit ceva împreună, ceva ce mama şi sora mea refuză să vadă. Sunt supărate pe mine pentru că se aşteptau să gândesc ca ele.

În fond, i se confesă Candice, mama şi sora ei îşi închipuiau că o cunosc ca pe propriul lor buzunar, nu-şi imaginau că îşi construise de multă vreme nişte ziduri de solide. Dominique Marquisan era singura persoană care o cunoştea cu adevărat, care pătrunsese dincolo de imaginea fără relief a unui tinere joviale.

— Şi iubitul dumneavoastră? Cât de bine credeţi că vă cunoaşte? continuă medicul.

Era limpede că trebuia să-şi dezvăluie toate secretele în faţa terapeutei, şi reuşi să o facă fără să se simtă prea ruşinată. Îi descrise chiar raporturile lor sexuale desfăşurate pe întuneric, din teama ei de a apărea goală în faţa lui Arthur.

— N-aş putea spune că mă cunoaşte bine. Nu ştie nimic despre crizele mele, despre suferinţa mea. E vina mea că mă ascund aşa de bine, că nu las să transpară nimic.

Arthur o vizita destul de des. Venea fără să se anunţe, cu o sticlă de vin sau un buchet de flori. Câteodată o găsea singură cu fiul ei, în alte ocazii, cu Dominique. Mesele împreună erau foarte vesele, căci Arthur le spunea glume care le făceau să râdă atât de tare, încât riscau să-l trezească pe Timothée. Uneori însă, atmosfera devenea gravă, ca atunci când Dominique îi anunţase că procesul tipului care o lovise cu maşina va avea loc înainte de sfârşitul anului. Ideea că o să-l vadă din nou îi făcea silă. Nu uitase ziua când omul trecuse pe la clinica de recuperare şi îi atinsese ciotul de picior. Candice îşi aminti în ce stare groaznică o găsise în ziua aceea.

— Vă puteţi baza pe noi, o asigură.

— Suntem îngerii dumneavoastră păzitori! proclamă Arthur.

Dominique se îmbujoră. Erau atât de buni cu ea! Ce noroc că-şi găsise asemenea prieteni extraordinari. Între ea şi Arthur se înfiripase o anumită complicitate, ca şi în relaţia cu Luc, iar

Candice făcea mari eforturi ca să-şi alunge temerile. Şi totuşi, de ce simţea întotdeauna o vagă strângere de inimă atunci când ochii lui Arthur se aşezau asupra femeii mai în vârstă?

Stabiliseră ca Dominique să vină marţi seara la cină, urmând ca Arthur să li se alăture. Cel mic urma să petreacă noaptea cu tatăl lui, Julien. În ziua respectivă, Dominique îşi termină treaba la studioul de înregistrări mai repede decât era prevăzut şi îi propuse lui Candice, concentrată încă în faţa monitoarelor, să se întâlnească direct acasă la ea, în rue des Cinq-Diamants. Intenţiona să facă toate cumpărăturile şi să pregătească masa.

De când începuse şedinţele cu doctoriţa Whyte, Candice suferise mai puţine crize, deşi i se mai întâmplase să cadă în patima bulimiei nervoase, să se simtă vinovată şi să alunece pe panta urii de sine. Acelea erau momentele când o apuca disperarea, când îşi spunea că psihiatra nu era bună de nimic. Acum, pe când urca scările spre apartamentul ei, medita la lungul drum pe care-l avea de străbătut până la punctul în care ar fi putut îndrăzni să creadă în şansa vindecării.

Pe tot palierul plutea un miros delicios de mâncare. Era aproape ora opt şi, vârând cheia în broască, Candice îşi spuse că Arthur trebuie să fi ajuns înaintea ei. Pe fundal se auzea muzica celor de la Beatles. Nu se familiarizase îndeajuns cu grupul ca să recunoască melodia – Dominique era specialista.

Îşi lăsă cheile pe gheridon şi îşi scoase haina, pe punctul să strige veselă ceva de genul: „Cucu, am ajuns!"

În afară de urletele celor de la Beatles, de *Oh, yeah* şi *Oh, no,* din casă nu se auzea nimic. Nici o voce. Înaintă cu paşi temători spre sufragerie, apoi încremeni. John Lennon (uşor de recunoscut datorită timbrului mai nazal decât al lui McCartney) debita nişte formule care i se păreau absurde: un îndemn să-ţi tragi şosetele şi

să-ţi laşi părul să crească, iar pe când ea ezita încă în antreu, McCartney răgea din toţi rărunchii cum că avea un presentiment ciudat.

La fel ca ea: un presentiment care îi turna plumb în picioare. Cu cât dura cântecul mai mult, cu atât îi venea mai greu să se mişte. De ce nu vorbeau? Ce făceau Arthur şi Dominique, pentru numele lui Dumnezeu?

Se auzi un geamăt care o făcu să tresară. I se păruse, oare? Se sprijini de tocul uşii şi ciuli mai bine urechea.

— Ah, la naiba, ce bine e... recunoscu vocea lui Arthur.

Un nou geamăt de extaz. Candice simţi că se sufocă. Duse mâna la gură, în timp ce McCartney îi dădea înainte cu presentimentul lui ciudat. Poate că ar fi fost mai înţelept să facă stânga-împrejur şi să dispară înainte să dea ochii cu cei doi într-o postură sordidă.

— Continuă... continuă!

Încă un mormăit de satisfacţie, prelung şi senzual. Lui Candice îi tremurau picioarele. Cunoştea foarte bine acele expresii de plăcere, ştia cum să i le smulgă lui Arthur, cu gura, cu mâinile. În naivitatea ei, îşi închipuise că doar ea îl putea satisface. Ce proastă era! Ce găină! Sub pleoapele închise i se derulau scene lubrice: Dominique aplecată sub burta lui Arthur, degetele tânărului înfipte în părul ei despletit, mişcările lui ritmice de du-te-vino, tot mai frenetice.

— Mai repede! Mai tare!

Nu putea să rămână înţepenită acolo fără să facă nimic; îi era imposibil să mai suporte aceste sunete, să-şi imagineze ce se petrecea la numai câţiva paşi distanţă, îşi luă inima în dinţi şi năvăli în sufragerie, gata să dea piept cu ce era mai rău.

Arthur era întins pe pat, cu capul dat pe spate. Dominique, în şezut, stătea aplecată deasupra lui. Candice simţi că leşină, sub şocul primei impresii. Descoperi apoi că mâinile femeii se aflau la

nivelul picioarelor goale ale tânărului, pe care le masa cu îndemânare. Era atât de concentrată, încât nici nu-i sesizase prezenţa.

Arthur deschise ochii.

— Ah, ce bine că ai venit! o salută zâmbind larg.

Dominique se întoarse şi ea, continuând să-l maseze.

Candice rămăsese înlemnită pe loc, cu braţele moi şi gura larg deschisă, oscilând între groază şi uşurare.

— Ştii ce bine se pricepe la masaj? Ar trebui să încerci... De ce te uiţi aşa la noi?

Ameţită, incapabilă să scoată vreun cuvânt sau să-şi ascundă starea de şoc, Candice tremura ca o frunză în vânt.

Arthur se ridică dintr-un salt. O mângâie tandru pe obraz şi o întrebă ce s-a întâmplat. Incapabilă să-i răspundă, îl privea prostită, încă zguduită de oroarea produsă de imaginaţia ei.

— Oh, doar n-ai crezut că...

— Nu, nu, nimic, reuşi să îngaime, trăgându-se un pas în spate.

— Vai de mine, biata de tine, ţi-ai închipuit că eu şi Domi...?

Tânărul izbucni într-un hohot de râs sănătos. Lui Candice îi venea să-l pocnească.

În spatele lor, Dominique aranja cuvertura patului cu gesturi precise, aproape maniacale. Îi aruncă o privire aspră lui Arthur, apoi îşi mută atenţia către stăpâna casei.

— Ce v-aţi închipuit?

— Nimic, doar v-am spus. Absolut nimic.

— Ba da, îngăimă Arthur, roşu la chip de atâta distracţie. A crezut că ne-o trăgeam! E mortală!

Dominique duse două degete la buze. Dintr-odată, bărbia începu să-i tremure şi se lăsă, la rândul ei, pradă unui hohot de râs nestăpânit, ca în noaptea în care Candice avusese acel vis bizar,

când femeia se întorsese beată de la întâlnirea cu Luc. Acum i se păreau amândoi teribil de urâţi, cu feţele înroşite de veselie, cu limbile vâscoase, ca nişte limacşi uriaşi. Fusese din nou dată la o parte, exclusă. Îi dispreţuia în momentul acela, îi detesta pe amândoi.

Supliciul nu dădea semne că s-ar termina. Prin urmare, îşi intră în rol. Trase aer în piept şi li se alătură în hăhăiala generală. Recunoscu, ţinându-se de burtă, că da, Dumnezeule, fusese atât de proastă, de ridicolă, de penibilă. Cum de-i trecuse prin cap aşa ceva? Aşa o enormitate? Să mori de râs şi mai multe nu. Era complet aberant. Cei doi înghiţiră minciuna şi începură să o bată pe spate, tachinând-o bonom: ce minte perversă avea Candice a lor! Îşi mai imagina şi alte chestii? O nouă explozie de râs.

Colţurile buzelor, prea mult timp întinse până la limită, începeau s-o doară. Nici Arthur, nici Dominique nu-i puteau ghici adevăratele gânduri, nu-şi puteau imagina ce furtună era în sufletul ei, cum şi-ar fi dorit să le scoată ochii, să le spargă nasurile, să dea frâu liber furiei şi disperării care o măcinau. Râdea cu toţi dinţii, împreună cu ei, dar pe dinăuntru urla.

A doua zi şi în zilele ce urmară, Candice îşi dădu seama că reacţionase mult prea violent la acea scenă nevinovată de masaj, că suferea de o sensibilitate exacerbată. Vedea răul peste tot. Trebuia să-şi revină, să-şi recâştige pacea interioară. Doctoriţa Whyte o ajuta să-şi definească senzaţiile, să le exprime. Progresând pas cu pas alături de ea, avea impresia că-şi tria tulburările, că le eticheta şi le inventaria. Nu mai simţea nici un resentiment faţă de mama şi de sora ei, dar între ele se instalase o distanţă care nu existase până atunci. Nu se mai vedeau la fel de des şi nu-şi mai vorbeau la fel de

mult, ceea ce o făcea pe Candice să trăiască sentimente contradictorii, de uşurare, dar şi de tristeţe.

Dominique Marquisan rămăsese la fel de amabilă şi de devotată. Trecea pe la ea în timpul zilei, avertizând-o întotdeauna printr-un SMS. Când ajungea acasă, găsea totul lună, rufele spălate şi masa pusă. Uneori, femeia avea iniţiative deranjante, cum ar fi mutarea unor mobile sau dispunerea diferită a farfuriilor şi tacâmurilor. Degeaba îi repetase că nu era obligată să facă menajul şi să gătească, Dominique insista că-i făcea plăcere şi că era modalitatea ei de a-i mulţumi. Candice ar fi preferat ca vizitele să ia sfârşit şi să-şi recupereze cheia apartamentului, dar se jena să i-o spună. Nu îndrăznea să discute despre asta nici cu doctoriţa, care era, din câte înţelesese, prietenă cu Dominique. În plus, Timothée părea cu totul fermecat de „Domi". Nu-i plăcea decât supa pregătită de ea, nu adormea decât după povestea ei, iar Grisou, pisica neagră din pluş, îl însoţea peste tot. Micuţul reîncepuse să-şi sugă degetul în timp ce o mângâia, iar dacă o pierdea, făcea scene de nedescris. Lui Candice îi venea greu să-şi recunoască propriul copil.

Voiam să vă informez că trec pe la dumneavoastră astă-seară, dar nu stau mult. Mă duc la teatru cu o prietenă!

Aşadar, Dominique îşi făcuse o nouă prietenă. Cu atât mai bine! Candice primise mesajul în timp ce bea un pahar cu Mélanie, la cafeneaua lor de la Bastille.

— Pari obosită, observă amica ei. Totul e în regulă?

Nu se mai văzuseră de multă vreme, dar Candice o pusese deja la curent cu excursia la Courtenay.

— Am mult de muncă. În plus, tot ce ţi-am povestit despre Vila O, despre tata, despre acea femeie... mă macină.

— Te-ai împăcat cu neamurile?

— Merge mai bine, dar nu mai e ca înainte. Ne vedem mai rar.

— Asta te întristează?

— În mod ciudat, nu. E diferit, atâta tot.

— Şi băiatul tău?

— Timothée trece printr-o perioadă dificilă.

— Cum adică?

— Mi se pare că a regresat. Îşi suge degetul şi câteodată face pipi în pat.

— Te-ai gândit la vreo explicaţie?

Candice ezită puţin, apoi îi descrise influenţa pe care o avea Dominique asupra micuţului. Timothée era captivat de ea. Îşi dăduse seama de asta după ce femeia se mutase, dar situaţia se înrăutăţise de atunci. Avea tot mai puţină autoritate asupra lui. Părea să fie mai bucuros s-o vadă pe acea străină decât pe propria lui mamă. Ajunseseră să-şi construiască ritualuri aparte.

— Ritualuri?

Mélanie părea şocată. Stânjenită, Candice îi povesti despre supă, despre povestea de culcare, despre pisica din pluş, despre toate obiceiurile pe care Dominique le introdusese progresiv în viaţa copilului ei. Vedea în ochii prietenei sale că nu înţelegea amploarea spaţiului de manevră pe care i-l cedase femeii mai în vârstă.

— S-ar zice că te-a vrăjit şi pe tine.

Se simţea incapabilă să-i explice sentimentele ambivalente pe care le încerca în raport cu Dominique. Aruncă o privire în stradă, unde oamenii se grăbeau să ajungă la casele lor, căci începuse să cadă o ploaie măruntă. Mélanie nu ştia nimic despre crizele ei de bulimie şi despre regurgitările provocate. Era exclus să-i dezvăluie acest secret.

— Să zicem că am ajutat-o, aşa cum ştii, după ce i-au tăiat piciorul, îi răspunse prudentă. Apoi, într-un moment complicat, ea m-a ajutat pe mine. M-a susţinut moral. S-a purtat impecabil.

— Înţeleg... Nu te întreb în ce a constat acest „moment complicat”, pentru că văd că n-ai chef să vorbeşti despre asta. Dar recunoştinţa nu presupune să-i dai mână liberă în relaţia cu copilul tău, s-o laşi să te dea la o parte. Trebuie s-o pui la punct.

— Uşor de zis! E foarte drăguţă şi, în acelaşi timp, enervantă. Nu ştiu cum să procedez.

Mélanie începea să se enerveze: totuşi, Candice nu era ultima toantă din Paris. Era suficient să discute cu femeia, să pună punctul pe *i.* Îi dăduse prea multă libertate în relaţia cu Timothée, venise momentul să-i arate cine era cu adevărat mama lui!

— Şi Arthur ce părere are? o întrebă apoi.

Tăcere.

Candice nu avea curaj să-i descrie scena masajului. Nu suporta ideea că prietena ei cea mai bună ar fi putut râde de ea, aşa cum făcuseră cei doi.

— Ca să-ţi spun drept, nu ştiu... se înţeleg bine, am impresia.

— Doar atât?

— Uneori o priveşte ciudat.

— Cum o priveşte?

Candice îşi roase o unghie, apoi declară dintr-o suflare:

— Cred că îi place de ea.

— De unde ştii?

— E vizibil.

Chicotitul lui Mélanie o irită.

— Dacă înţeleg bine, muierea asta ţi-a luat şi copilul, şi iubitul.

— Cam aşa ceva, da.

— Trebuie să faci ceva, Candi! Nu poţi continua aşa! Trebuie să-i bagi minţile în cap!

— Da, dar nu ştiu cum...

— Foarte simplu, îi spui să se care, să dispară! De când eşti aşa de sperioasă?

În metrou, întoarse pe toate părţile sfatul primit de la Mélanie, ajungând la concluzia că prietena ei avea dreptate. Situaţia nu mai putea continua. O să discute cu Dominique Marquisan chiar în seara asta. Va fi politicoasă, dar fermă. Femeia nu se va mai duce să-l ia pe Timothée de la grădiniţa cu program prelungit şi nici nu-l va mai băga în pat seara. N-o să-i mai facă supă şi n-o să-i mai spună poveşti. N-o să mai vină la curăţenie şi n-o să se mai apropie de Arthur. O să-i dea cheia înapoi şi o să dispară în linişte. Candice va găsi o babysitter şi se va ocupa singură de casă, aşa cum procedase dintotdeauna. Relaţia aceasta va lua sfârşit. Totul se va termina.

Îşi aminti ultimul îndemn primit de la Mélanie, când se despărţiseră în ploaie, la gura de metrou:

— Nu fi fraieră!

Îşi repeta această scurtă propoziţie în minte, ca pe o mantră. Fiecare gest, fiecare pas pe care-l făcea rezonau ritmic cu formula magică: *Nu fi fraieră!* „Piciorul drept, piciorul stâng. Avansează. Treci cartela peste aparat. Urcă în vagon. Priveşte-ţi reflexia în geam. Ieşi din metrou, îndreaptă-te spre casă, observă că iarna şi-a pierdut colţii.” Refrenul era paratrăsnetul ei. *Nu fi fraieră!* „Ploaia s-a oprit. Piciorul stâng, piciorul drept. Tastează codul la intrare, urcă scările. Opreşte-te în prag. Aşteaptă să-ţi revină suflul. Nu tremura. Înaintează. Îţi bate inima prea tare. Introdu cheia în broască. Deschide uşa.”

Nu fi fraieră!

În nări, parfumul acela prăfos, pe care nu-l mai suporta. Părea că se scurge din pereţi, atât era de invaziv. „Rămâi calmă. Nu lăsa să se vadă nimic. Respiră normal.”

Timothée îşi face apariţia în salturi, cu degetul mare în gură şi pisica de pluş la subraţ. În spatele lui, silueta subţire, îmbrăcată în negru, pentru ieşirea la teatru. Mâna ei lungă se odihneşte pe capul bălai al copilului.

Banda sonoră părea complet ştearsă. Vedea buzele lui Dominique mişcându-se, la fel ca cele ale lui Timothée, doar că nu auzea nimic. În urechi îi zumzăia o altă înregistrare, în cadenţa bătăilor inimii: *Nu fi fraieră!*

Cineva iar mutase mobilele prin sufragerie. Mirosul pudrat devenea tot mai greu, mai greţos. Copilul îşi sugea energic degetul.

Furia urca în pieptul ei precum gradele într-un termometru lăsat la soare. Nimeni şi nimic nu puteau împiedica progresia.

În bucătărie, supa fierbea la foc mic. „S-a terminat cu supa lui Domi." Hop, la chiuvetă, dintr-un singur gest. Toată supa lui Domi. Candice auzi clar gâlgâitul lichidului gros care se scurgea în canalizare. Sunetul revenise, în mod stereo.

Văzu şi neînţelegerea ce traversă ca un fulger ochii aceia mari şi negri. Corpul dansatoarei se încordase, cu o mână încleştată pe clavicula opusă.

Clătirea oalei. Pregătirea pastelor. Deschiderea unui borcan de sos de roşii. Gesturi maşinale, zgomotoase.

Nu fi fraieră!

Timothée se smiorcăia de zor. De ce aruncase mama supa lui Domi? De ce era supărată mama? Voia supa lui Domi. Nu voia paste.

Candice îi aruncă o privire atât de urâtă, încât copilul se blocă pe loc.

Dominique se apropie de ea, într-un val insuportabil de parfum *Oxalys.*

— Ce se întâmplă cu dumneavoastră? o întrebă îngrijorată.

Timothée plângea de-a binelea. Candice nu-l mai recunoştea. Bătea din picior şi urla că vrea supa lui Domi. Începu să se tăvălească pe jos, urlând cât îl ţineau plămânii.

— Lăsaţi-mă să mă ocup de el, şopti Dominique.

Îl săltă cu blândeţe şi micuţul se lipi de ea, cu chipul înfundat în rochia neagră, îl mângâie cu tandreţe pe creştet.

Candice se simţi copleşită de un val irepresibil de furie. I se propaga prin artere şi o făcea să-i ţiuie urechile. Smulse copilul din braţele femeii şi îl strânse la piept. Timothée începu să se zbată şi să urle încă şi mai abitir: „Domi!"

Urmă o busculadă confuză. Copilul părea posedat de diavol, se strâmba, roşu la faţă, se zvârcolea şi ţipa. Nu-l văzuse niciodată într-o asemenea stare.

— Ajunge! Calmează-te! îl admonestă.

Încă zguduit de suspine, băieţelul tăcu, în sfârşit, cu nasul vârât în jucăria de pluş.

— Treci în camera ta. Acum! şuieră Candice.

Copilul ieşi în fugă.

— Mă duc să-l liniştesc, se oferi Dominique, dând să-l urmeze.

Nu fi fraieră!

Mâna lui Candice apucă ferm mâneca neagră.

— Nu! Eu sunt mama lui. Pricepeţi? Mama lui sunt eu!

Urlă ultimele două fraze, scuipându-i practic cuvintele în faţă. Furia şi disperarea ţâşneau din adâncimi necunoscute ale sufletului ei, cu puterea unei izbucniri de lavă care pârjolea totul în cale. Pe măsură ce Candice înainta, femeia mai în vârstă se retrăgea, palidă ca ceara.

— Cheia, daţi-mi cheia.

Ajunseseră în antreu, faţă în faţă. Timothée scâncea în camera lui ca un căţeluş rănit. Dominique vârî mâna în poşetă şi îi întinse

cheia. Candice i-o smulse, o îndesă în buzunar şi deschise larg uşa de la intrare.

— Vă rog să vă calmaţi, îngăimă femeia luându-şi paltonul.

Timothée behăia acum cele două silabe care îi deveniseră insuportabile lui Candice, lungind i-ul final de la Domi într-un urlet infernal. Aveau să se alarmeze vecinii, să vină să vadă ce se întâmpla. Trebuia să termine.

Nu fi fraieră!

Dominique se oprise pe palier cu spatele la scară, uşor aplecată în faţă, încordată, ca şi cum ar fi aşteptat impactul unui val uriaş, deşi, cu excepţia lamentaţiilor copilului, nimeni nu scosese o vorbă, nimeni nu mişcase. Ar fi fost foarte uşor să cadă pe spate şi să se ducă de-a berbeleacul. Un singur pas greşit sau un brânci ar fi trimis-o în jos pe scara abruptă şi cam alunecoasă. N-ar fi fost primul accident petrecut în bloc, iar cu proteza pe care o purta în loc de picior, riscul de cădere creştea semnificativ.

Instantaneul părea deformat de o ferocitate bestială: Candice zisese ceva? Făcuse vreun gest? N-ar fi putut spune.

Femeia se clătină periculos, părând că-şi pierde echilibrul. Pentru o fracţiune de secundă, lui Candice i se păru c-o să cadă peste balustradă şi prevăzu în minte zgomotul surd al corpului aterizând pe cimentul de la parter, patru etaje mai jos. În ultima clipă, Dominique se agăţă de mâna curentă şi se redresă cu supleţea pe care i-o cunoştea.

Într-o ultimă înfruntare, Candice îşi pierdu din nou simţurile, ca învăluită într-un strat de vată moale. Nu mai auzea nici plânsetul copilului, nici zgomotele de pe scară sau din stradă. Spaţiul care o separa de cealaltă femeie părea să se mărească inexorabil.

Nu fi fraieră!

Îşi dădu seama că ţinea mâna dreaptă întinsă în faţă cu palma deschisă spre exterior, ca pe o protecţie, ca pe un zid. Dominique se transformase într-o formă întunecată, incertă, ghemuită departe, într-un colţ. Candice se retrase în apartament fără să coboare braţul, lăsându-i ca ultimă imagine infirmei albul palmei deschise.

Închise uşa şi rămase câteva minute sprijinită de ea. Din oglinda antreului o privea o femeie complet necunoscută, o luptătoare cu ochi strălucitori şi trăsăturile deformate de furie.

Gata. Ciuli urechea la paşii care coborau lent scările. Dominique Marquisan pleca.

Mai aşteptă puţin, până când auzi trântindu-se uşa de jos. Ritmul inimii îi scăzu, începu să respire normal.

Timothée nu mai plângea. Stătea ghemuit în pat, cu pisica Grisou strânsă la piept. Îi luă jucăria cu blândeţe şi o vârî sub pat, apoi îşi luă fiul în braţe şi îl strânse puternic la piept.

Părul îi puţea încă a *Oxalys,* dar ştia că mirosul va dispărea curând. Dominique plecase definitiv, el era destul de mare ca să accepte, îi explică. Dominique nu era mama lui, ea era mama lui. Îi repetă că-l iubea, că era comoara ei cea mai de preţ. Era copilul ei, viaţa ei.

Micuţul se linişti şi, în scurt timp, adormi lipit de ea. Îl veghe până târziu, fredonându-i cântecelele preferate.

Când fu sigură că era cufundat într-un somn adânc, cu pumnii strânşi, se aplecă să culeagă jucăria de pluş de sub pat. Ţinând-o la distanţă cu vârfurile degetelor, ca pe un lucru scârbos, o înfăşură într-o pungă de plastic şi coborî s-o arunce la ghena blocului.

Apoi aerisi îndelung apartamentul, ca să alunge ultimele unde de parfum, mută mobilele la locul lor şi şterse orice urmă a trecerii lui Dominique Marquisan pe acolo. Era ca şi cum femeia aceea n-ar fi pus niciodată piciorul la ea în casă.

Un an mai târziu
Parcul Belleville, Paris

O ninsoare tardivă, neaşteptată înveşmântase capitala într-un strai imaculat de nea care paralizase traficul auto. În parcul Belleville, Candice, cu fes şi o geacă groasă, îl supraveghea pe Timothée, care se distra de minune cu alţi copii de vârsta lui, lăsându-se să alunece pe mormanele de zăpadă. Tocmai împlinise cinci ani. Era un băieţel magnific, radios.

Ochi o bancă liberă şi dădu zăpada la o parte cu mâna înmănuşată, apoi se aşeză şi scoase din geantă un roman de Agatha Christie, *Misterul trenului albastru.* Citea tot mai mult, spre mirarea prietenei sale, Mélanie. Candice îi explicase că luase virusul acesta mai târziu decât restul lumii, căci anul următor avea să împlinească treizeci de ani.

Îi plăcea nespus de mult să citească şi o făcea lent, savurând fiecare cuvânt, subliniind chiar pasajele interesante cu un creion care îi servea şi drept semn de carte. În noul apartament avea destul loc pentru cărţi, pe care prefera să le cumpere din librărie în loc să le încarce pe tableta de lectură. Apăruseră pe rafturi şi cărţile bărbatului cu care trăia de ceva timp. Mare cititor la rândul lui, pasionat de romanele anglo-saxone, acesta o îndemnase s-o citească pe Agatha Christie, cu care ea nu era familiarizată.

— Mama! Mama, uite! auzi vocea fiului ei.

Ridică ochii din pagină. Împreună cu tovarăşii de joacă, Timothée făcea un om de zăpadă. Îi făcu semn cu mâna. În acea clipă, mobilul începu să sune. Îşi scoase mânuşa şi răspunse. Era sora ei. Sporovăi cu ea câteva minute, fără să-l scape din ochi pe băiat. Clémence avea o problemă cu un client care îi acceptase

iniţial un proiect, dar apoi o pusese să facă tot soiul de retuşuri. Omul era veşnic nemulţumit, telefona de trei ori pe zi şi o adusese în pragul crizei de nervi.

— Candi, trebuie să-ţi vorbesc, dar nu ştiu cum, zise trecând în sfârşit la subiect.

— Mi-e teamă de ce-i mai rău, îi răspunse Candice surâzând.

— Dacă aş avea suficient curaj, aş veni să ne vedem în parc, dar e prea frig şi e în capătul celălalt al oraşului.

— Atunci, vorbim la telefon...

— M-am gândit bine. Mă rog, cred că ştii deja despre ce vreau să discutăm. În fine, nu ştiu ce să zic. N-am mai vorbit de multă vreme despre asta.

— Haide, spune ce ai de spus!

Copiii dansau în jurul omului lor de zăpadă, înclinat mai rău ca turnul din Pisa.

— Vila O.

— Te ascult, Clem.

— Cred că... ar fi posibil să... aş vrea să merg acolo, cu tine. Într-o zi. Poate. Am zis „poate", dar chiar aş vrea.

— Ca să-i tragem o mamă de bătaie lui Sophie Lorma?

Un oftat.

— Ei, nu...

— Atunci, de ce?

— Pentru că acea casă e o parte din tatăl nostru. Şi acea femeie, o parte din viaţa lui.

— Continuă.

— Aş vrea să mergem acolo cu copiii noştri.

— Şi mama? o întrebă Candice.

— O să înţeleagă. I-am vorbit deja despre asta, de mai multe ori. Mi-a amintit că în octombrie se fac trei ani de la moartea tatei. Cred

că nu e încă pregătită s-o întâlnească pe Sophie Lorma, dar ştiu că i-a acceptat locul în viaţa lui Daniel. Şi ai observat că...

— Da, am observat. Mama şi Frédéric...

— I-a făcut foarte bine regăsirea prietenului din tinereţe.

Timothée cu încă un băieţel reuşiseră să-i facă un chip omului de zăpadă, cu două pietricele şi un băţ.

— Mama! Uite! Îţi zâmbeşte! Te vede!

— Da, bravo, Timmy! îl încurajă.

— Aşa, deci, ce părere ai? reveni Clémence.

— O părere bună.

— Crezi că Sophie Lorma o să ne primească?

Dintr-odată, o mână grea se lăsă pe umărul lui Candice. Simţi pe ceafă, pe sub fular, atingerea unor buze calde.

— Te-am găsit, şopti o voce bărbătească.

— Aha! Am auzit vocea prinţului fermecat, spuse Clémence. Şi fermecător, pe deasupra. Sărută-l din partea mea. Continuăm conversaţia cu prima ocazie, nu vreau să te deranjez.

— Nu mă deranjezi niciodată. Vorbim când vrei.

Îşi puse mobilul înapoi în geantă.

— Sora mea te pupă.

Îşi însoţi vorba cu fapta, dându-i un sărut tandru, la care el îi răspunse la fel înainte de a-i susura la ureche:

— Nu vreau să-l întristez pe Timothée, dar omul lui de zăpadă stă să cadă.

Candice îi zâmbi.

— Stai liniştit, văd că a preluat fiica ta operaţiunea de salvare.

O fetiţă energică, de vreo zece ani, li se alăturase celorlalţi copii şi le dădea ordine cu o autoritate naturală. Îi conducea cu mână de fier.

— Dumnezeule, cât de tare seamănă Lara cu mama ei când îşi struneşte micul univers!

— Exagerezi, râse Candice.

— Mama! Mama! Uite, Lara a salvat omul de zăpadă! strigă Timothée.

Copiii îşi reluară farandola în jurul siluetei albe, cântând din toată inima. Candice îşi lăsă capul pe umărul iubitului ei. Se gândea la conversaţia cu Clémence. De-a lungul anului care tocmai se încheiase, aceasta din urmă o evocase foarte rar pe Sophie Lorma, iar Faustine nu-i pronunţase niciodată numele în prezenţa ei. Pe măsură ce avansa în terapia cu doctoriţa Whyte, începea să evalueze noua distanţă pe care reuşise s-o impună în relaţia cu rudele cele mai apropiate. Nu era vorba de o ruptură, ci de o nouă manieră de a comunica, instalată progresiv. Raportul de forţe dintre cele trei femei se transformase iremediabil. Candice le acorda mamei şi surorii un loc mai restrâns în viaţa ei, conştientă însă că le iubea la fel de mult. Această independenţă îi dădea o anumită forţă.

Până la urmă, le mărturisise că frecventa un psihiatru şi că suferea încă din adolescenţă de tulburări ale comportamentului alimentar. Faustine fusese foarte afectată de această veste, reproşându-şi că nu văzuse nimic, ba chiar îşi felicitase prosteşte fiica când aceasta slăbise drastic, urmare a regimului sinistru pe care şi-l impusese. Clémence fusese consternată şi ea de propria-i orbire, de faptul că nu văzuse calvarul prin care trecea sora ei. Ceea ce nu le mărturisise încă era că păstrase legătura cu femeia pe care o iubise Daniel Louradour – deşi probabil că cele două bănuiau ceva.

Candice nu ştia de unde îi aflase Sophie Lorma numărul de mobil, dar acesta era un element lipsit de importanţă. Într-o zi, la

puţin timp după plecarea lui Dominique Marquisan, primise un SMS de pe un număr necunoscut. În mesaj, femeia o anunţa că va trece pe la Paris şi îi propunea să se întâlnească. Candice lăsase să treacă aproape o lună până să-i răspundă. Până la urmă, îi scrisese că ar fi bucuroasă să o revadă.

Într-o zi însorită de primăvară, băuseră un pahar de vin într-o braserie mare din cartierul Montparnasse, la intersecţia Vavin. Un moment de convivialitate şi nimic mai mult. Sophie Lorma avea tenul bronzat şi părul lăsat liber pe umeri, ceea ce o făcea să pară mai tânără. Nu discutaseră despre Daniel. Subiectul avea să revină, fără îndoială, cu o altă ocazie, îşi spusese. Candice tocmai îşi dăduse demisia de la studioul Violette şi se angajase la altă casă de înregistrări, mai prestigioasă, unde i se propusese un salariu mai bun. Sophie o întrebase dacă nu avusese ezitări. Îi răspunsese negativ, pentru că simţea nevoia unei schimbări de atmosferă. O vreme îi fusese dor de vechii ei colaboratori, mai ales că primise un post de răspundere, care reprezenta atât o şansă, cât şi o provocare. Candice se simţise bine în compania fostei amante a tatălui ei, ca şi cum ar fi reîntâlnit o veche cunoştinţă. Se interesase, la rândul ei, de activitatea acesteia de arhitect de interioare, iar Sophie îi povestise câte ceva despre şantierele în curs.

Apoi, înainte să se despartă, o tutuise pentru prima oară:

— Tatăl tău ar fi foarte mândru de tine.

Cuvintele îi rămăseseră înfipte în memorie, provocându-i accese de melancolie. Şi le aminti acum, gândindu-se la propunerea pe care i-o făcuse sora ei. Intenţia lui Clémence de a o revedea pe Sophie Lorma îi aducea acelaşi gust dulce-amar. Se imagină înapoi la Vila O, cu copiii jucându-se prin grădină, iar Sophie şi Clémence stând de vorbă sub umbrar.

Tresări, simţind mâna rece a lui Timothée pe genunchi. Băieţelul îşi pierduse o mănuşă prin zăpadă.

— Mama, îi şopti.

— Ce e, Timmy? Unde ai lăsat mănuşa? îl admonestă aşezându-i mai bine fesul pe cap.

— Mama, repetă micuţul, am văzut-o.

— Pe cine?

— E aici.

Pe şira spinării îi trecu un fior de gheaţă.

— Am văzut-o. E acolo.

— Cine, dragule?

Întrebarea era pur retorică, fiindcă ştia deja despre cine vorbea copilul, dar avusese timp să se pregătească psihologic ca să-i audă numele:

— Domi. Domi e acolo. Uită-te.

Cu un an în urmă
Rue des Cinq-Diamants
Paris

Candice se deşteptă pradă unei stranii senzaţii de libertate, dublată de un gol sufletesc cu care ştia că va trebui să se obişnuiască. Făcuse o alegere şi trebuia să şi-o asume până la capăt. Pe de altă parte, Timothée părea extrem de afectat. Cu ochii umflaţi, îi ceru pisica de pluş înapoi. Îl duse la grădiniţă, unde îi explică educatoarei că puştiul dormise prost.

Aşa cum se aşteptase, Dominique Marquisan nu-şi făcuse apariţia în ziua aceea la studioul de înregistrări. Îi asigură pe Luc şi pe Agathe că nu avea nici cea mai mică idee despre unde s-ar fi putut afla. Luc precizează că femeia nu răspundea la telefon, care intra

direct pe mesageria vocală. Per total, situaţia era supărătoare, pentru că mai avea ore bune de înregistrat. Candice le repetă că nu ştia absolut nimic.

După câteva zile, Luc începu să-şi facă griji cu adevărat şi se duse s-o caute în pasajul Sigaud, adresă pe care o cunoştea de când o ajutase să renoveze. Nici urmă de Dominique. Nimeni n-o văzuse. Bătuse la uşă – degeaba. Candice îl asculta fierbând de nervi pe dinăuntru. Parcă trăia un fenomen de déjà-vu: femeia aceea se dovedea capabilă să amplifice angoasa de la distanţă şi să arunce vina pe umerii ei. Se purta precum copiii aceia răsfăţaţi care dispar când sunt certaţi, ca să se răzbune, aducându-şi părinţii la limita răbdării.

I se destăinui lui Mélanie, care o îndemnă să nu se simtă în nici un caz vinovată. Făcuse ceea ce trebuia să facă: alungase o persoană toxică, o fiinţă care i se vârâse cu forţa în viaţa căminului. Faustine şi Clémence o felicitaseră la rândul lor – „Bravo, Candice! Bine că ai scăpat de vrăjitoare".

Arthur află cu surprindere de volatilizarea lui Dominique. Ar fi vrut să ştie mai multe despre ultima scenă, dar Candice se feri să-i ofere detalii, preferând să rămână vagă şi evocând o dispută legată de Timothée.

— Când încerc s-o sun, robotul îmi spune că numărul nu mai e atribuit, îi zise el mirat.

— Ah, dar de când ai numărul ei de telefon?

Arthur se înroşi la faţă, jenat de întrebare.

— Spune-mi, ce s-a petrecut între voi? insistă ea.

— Eşti nebună? Absolut nimic!

— Atunci, de ce o cauţi?

El ridică din umeri cu o nouă grimasă stânjenită, dar Candice nu avea de gând să-l lase să scape aşa de uşor. Continuă să-l preseze

cu întrebările, căci acum voia să ştie totul. Enervat, îi răspunse că nu avea nimic de ascuns, dar cu cât se apăra mai mult, cu atât îi accentua bănuielile. Se gândi din nou, fără voia ei, la coşmarul acela cu cerbul şi căprioara.

După zece zile fără nici o veste de la Dominique, hotărî să facă o vizită în pasajul Sigaud. Aflase numărul imobilului de la Luc. Portăreasa o informă că doamna Marquisan plecase de la adresă, vizibil în grabă. Nu, nu lăsase alte coordonate de contact. Primise recent o scrisoare cu care nu ştiuse ce să facă, îi spuse arătându-i-o.

Acelaşi plic crem, cu scris rotunjit. După timbru, părea să fi fost trimis din Spania.

În acel moment, discuţia le fu întreruptă de un domn în vârstă care cobora treptele cu greutate, sprijinindu-se în cârje. Portăreasa se repezi să-l ajute, lăsând-o singură. Candice profită de situaţie şi se strecură rapid afară, cu scrisoarea în mână.

Deschise plicul imediat ce ajunse acasă, fără prea multe ezitări. În sfârşit, îşi putea satisface curiozitatea legată de acele plicuri identice.

Găsi înăuntru o carte poştală pe care figura portretul vechi al unei regine, imortalizată în picioare. Întoarse cartonul şi citi legenda: *Isabel de Valois sosteniendo un retrato de Felipe II, Sofonisba Anguissola, 1561, Madrid, Museo Nacional del Prado.* Suverana purta coroană şi era îmbrăcată cu o tunică neagră, cu broderii somptuoase şi guler înalt. Era o femeie brunetă cu fruntea înaltă, nasul fin, gura mică, sprâncene lungi, arcuite şi ochi negri.

Aceeaşi scriitură rotundă, feminină:

Querida Niki,

Vezi cum îţi seamănă? Hi! Hi! Parcă eşti tu, în varianta brunetă.

Hasta la vista. Dă-mi veşti despre tine, te rog.

Mesajul era semnat „Dulce”.

Într-adevăr, portretul semăna cu Dominique Marquisan: postura puţin rigidă, demnă, chipul îngust, privirea intensă.

Cine era această „Dulce” care i se adresa cu apelativul „Niki”? N-avea să afle niciodată. Puse cartea poştală înapoi în plic şi o închise într-un sertar.

Timothée fusese morocănos săptămâni de-a rândul. În ciuda iubirii şi a dovezilor de afecţiune cu care îl copleşeau atât mama lui, cât şi bunica şi mătuşa, zâmbea mai rar şi plângea din orice. Educatoarea lui se interesase dacă aveau probleme acasă, iar Julien o sunase intrigat să descopere că fiul lui devenise mai taciturn şi mai dificil. Lui Candice îi venea foarte greu să admită că băieţelul tot nu-şi revenise după plecarea străinei, a cărei revenire continua să o solicite. Într-un fel, ar fi trebuit să-şi recunoască propriul eşec ca mamă. Îşi dublă eforturile de inventivitate şi de tandreţe ca să-l distreze, să-l facă să râdă. Mai mult ca sigur că proceda greşit. Începuse să se îndoiască de ea însăşi, deşi nu făcea decât să-şi urmeze instinctul matern cu cea mai mare sinceritate. Descoperise un joc nou, care îl amuza: cu ajutorul unei perechi de căşti, îl punea să asculte la computer sunete diverse şi hilare, zgomote emise de animalele preferate, *jingle*-uri originale, voci bizare.

Într-o seară însă, comise o greşeală gravă. Îşi dădu seama prea târziu, după chipul îndurerat al micuţului, că, neatentă, îi pusese înregistrarea cu Dominique Marquisan citind din *La „Paradisul femeilor”,* într-una dintre ultimele şedinţe realizate la studioul Violette. Copilul începu să plângă, pradă unei tristeţi infinite, făcând-o să se simtă vinovată: era proastă făcută grămadă! Era o nulitate absolută! Cum de-i provocase o asemenea suferinţă? Era o mamă dezastruoasă!

Cei de la studio căutau o înlocuitoare capabilă să continue înregistrarea seriei *Familia Rougon-Macquart* de unde o abandonase

Dominique. Luc organizase probe, şi după două săptămâni, când aproape că-şi pierduseră speranţa, găsiseră o voce similară. Tânăra se numea Élisabeth şi avea un timbru grav, adecvat. O puseseră să asculte înregistrările făcute deja, ca să-şi modeleze dicţia după cea a femeii dispărute. După mai multe repetiţii şi sesiuni de perfecţionare, echipa se declară satisfăcută. Rezultatul era excelent, puteau finaliza cu Élisabeth *La „Paradisul femeilor",* după care urma *Nana.*

Pe când o asculta pe tânără citind din acest roman, Candice îşi aminti un fragment din biografia lui Zola scrisă de Troyat: Nana era Anna Coupeau, fiica lui Gervaise şi a lui Coupeau, eroii funeşti din *Gervaise.* Îşi aminti frazele şocante notate de Zola în ciorne: O *societate întreagă târându-se pe cur. O haită alergând după o căţea care nu este în călduri şi care îşi bate joc de dulăii din spatele ei.* Într-o scrisoare către Flaubert, Zola îi spune că vrea să descrie *popota curvelor.* Surâse la gândul că pedantul şi rigurosul autor ar fi putut vizita, în căutarea detaliilor realiste, vila celebrei demimondene Valtesse de la Bigne, ca să finalizeze portretul cocotei populare care înghiţea pe nemestecate toată lumea mondenă pariziană. Zola fusese fascinat de patul ei uriaş, pe care i-l atribuise în roman Nanei: *Un tron, un altar unde Parisul venea să-i venereze goliciunea suverană.* Candice îşi regalase colegii cu aceste anecdote savuroase.

— Mai ştii ceva despre Dominique? o întrebă Luc într-o seară, la finalul programului.

Candice îi răspunse că nu, adăugând că nu era prima dată când dispărea în felul acesta.

Luc părea sincer îngrijorat.

— Îţi place de ea? îl întrebă, cu riscul să pară indiscretă.

— N-am întâlnit niciodată un om ca ea, recunoscu el. Trăieşte fiecare zi ca şi cum ar fi ultima din viaţă.

Lui Candice îi răsunau deja în urechi sarcasmele lui Faustine: „Încă un amărât prostit de vrăjitoarea aia!”

Brusc, îi adresă aceeaşi întrebare ca şi lui Arthur, formulând-o însă ca pe o glumă şi dându-i un cot prietenesc:

— Ce s-a petrecut între voi?

Luc înghiţi momeala cu tot cu cârlig. Recunoscu chicotind că Dominique băuse prea mult într-o seară şi că îşi pierduse controlul, începând să-i facă avansuri insistente. În zadar îi explicase că avea o iubită, femeia se freca de el ca o pisică în călduri.

Cu acelaşi zâmbet forţat, Candice îi răspunse că încerca să-şi imagineze scena. Spera că Luc va sublinia comportamentul grotesc, ruşinos, al lui Dominique. Descoperi uluită că privirea lui devenise brusc visătoare şi că râsul i se transformase într-un zâmbet tandru.

Îi mărturisi în şoaptă că se simţise atras de ea, că i se păruse deosebit de atrăgătoare în seara aceea şi că nu mai ştia cum reuşise să reziste. Apoi avansurile încetaseră, şi nici el, nici Dominique nu mai pomeniseră incidentul. Era ca şi cum n-ar fi existat.

Înainte să iasă pe uşă, se aplecă la urechea lui Candice şi îi şopti:

— Se simte că-i place la nebunie chestia asta.

— Ce anume? îl întrebă naivă.

Luc izbucni într-un hohot de râs sănătos.

— Ce crezi? îi răspunse făcându-i şmechereşte cu ochiul.

Parc de Belleville,
Paris

Candice nu vedea pe nicăieri o siluetă care ar fi putut semăna cu Dominique Marquisan.

— Te-ai înşelat, îi spuse încet lui Timothée.

— Ba nu! strigă el bătând din picior. E acolo. Am văzut-o. E Domi!

— Pe cine ai văzut? interveni Lara, apropiindu-se de ei.

— Pe Domi. Pe Domi a mea.

— Cine-i „Domi”? întrebă fetiţa.

Tatăl ei ridică ochii din cartea în care era afundat.

— Despre cine vorbeşte băiatul tău?

Ochii lui Candice examinau frenetic oamenii din jur, sărind rapid de la unul la celălalt.

— Nu-i acolo. A plecat, sau poate că ai confundat-o cu altcineva, încercă să-l liniştească pe Timothée.

— Ba da! Era acolo. Se uita la noi, insistă el.

— Dar unde-i acum? reluă Lara interogatoriul.

Băieţelul se văzu nevoit să admită că nu o mai vedea şi cei doi se îndepărtară, căutându-şi de joacă.

— Cine-i această Domi? Ar fi trebuit să te vezi ce faţă ai făcut când ai auzit de ea.

Candice aruncă o privire prudentă în jur, apoi îi explică:

— Sora mea mi-a spus într-o zi că Dominique Marquisan pusese stăpânire pe mine. O vedea ca pe o vrăjitoare. Ca şi mama, de altfel.

Se văzu nevoită să adauge că era vorba despre o femeie pe care o primise la ea, dar fusese nevoită s-o dea afară cu un an în urmă.

— Ai alungat-o? Dar cum a reuşit să te calce pe nervi aşa de tare?

Pauză.

— Încerc să găsesc cuvintele cele mai potrivite.

— Atât de greu îţi vine să-mi povesteşti?

— Nu e o persoană îngrozitoare, tiranică sau necinstită. Din contră, pare un om bun.

— Mă pui pe gânduri.

Nu avea chef să reia cronologia faptelor, aşa că alese să-şi ilustreze povestea cu amintiri, ca şi cum ar fi pescuit la întâmplare bileţele dintr-un coş. Fiecare răvaş o făcea să revadă un episod: Dominique dansând graţioasă cu proteza ei din titan, în timp ce ea şi copilul o priveau şocaţi; rochia roşie pe care o purtase la cina cu Clémence şi Faustine, plus suspiciunile şi gelozia acestora; noaptea în care venise beată şi privirea lubrică a lui Arthur; accidentul în toată oroarea lui, cu carnea strivită din care ţâşnea sângele şi chipul livid al femeii pe asfaltul ud; parfumul pudrat, pe care îl recunoştea şi acum prin magazine; perlele negre care-i dezmierdau căuşul palmei; Timothée, care voia povestea de seară; scrisorile erotice din cutia de sub patul din apartamentul de pe rue Saint-Lazare; ceaiurile fierbinţi şi amare, servite în ceşti drăguţe; mirosul apetisant, de bucătărie bună, care se răspândea pe palier; Dominique întinsă cât era de lungă pe locul unde-şi dăduse ultima suflare, asfixiat, Émile Zola, în rue de Bruxelles şi privirea batjocoritoare a tânărului asistent notarial.

— O să-ţi dau să-i asculţi vocea. Vocea e foarte importantă.

Îi întinse căştile ei şi deschise un fişier audio pe care îl avea salvat pe telefon.

— Într-adevăr, răspândeşte o vrajă puternică, spuse el după o vreme. *Thérèse Raquin,* am nimerit bine?

— Da. Datorită ei l-am descoperit pe Zola şi am început să-l apreciez. Pe el şi pe cei de la Beatles.

— Nu-i puţin lucru! Totuşi, n-am înţeles ce anume îi reproşezi acestei Domi.

Candice privea zăpada care se topea sub soarele primăvăratic, transformându-se în noroi, şi copiii care se jucau strigând fericiţi.

Ochii i se îndreptară apoi spre panorama Parisului, o mare de acoperişuri care îşi schimbaseră culoarea gri într-un alb lăptos.

— La început, mă fascina şi îmi era milă de ea...

— Ce s-a întâmplat pe urmă?

O revăzu pe Dominique tremurând ca varga pe palier, în capătul scărilor; îşi văzu mâna împinsă în faţă ca un scut.

— Mi-a sărit ţandăra, şi femeia a funcţionat pe post de paratrăsnet. A încasat totul.

— Timothée pare foarte ataşat de ea.

— Asta era problema. N-am mai suportat să-l văd aşa.

— Ştii ce-a mai făcut după aceea?

— Nu şi nici nu am încercat să aflu. A dispărut peste noapte.

— Ai regrete?

Încă o pauză.

— Anul trecut, când s-au întâmplat toate astea, eram în fundul unei prăpăstii. Poate că acum aş reacţiona altfel.

— Nu mai eşti în prăpastie, murmură el.

— Nu. Deloc. Şi mă întreb de ce, recunoscu zâmbind.

Buzele lui calde, lipite de piele, îi dădeau fiori de plăcere.

— Ai ieşit singură din groapă, Candice. Poţi fi mândră de tine însăţi.

Îşi amintea de o conversaţie pe care o purtaseră vara trecută, în timpul vacanţei petrecute împreună în Ţara Bascilor. Candice îi povestise despre doctoriţa Whyte, la care continua să se ducă, dar şi despre o altă persoană, o femeie care o făcuse să pună într-o lumină diferită viaţa dublă a tatălui ei.

— Despre cine vorbeai în noaptea aceea?

Era prima lor ieşire împreună. El o invitase să petreacă o săptămână în căsuţa pe care o închiriase pe malul Atlanticului, la Bidart, nu departe de Biarritz. Fireşte, copiii îi însoţiseră şi se

împrieteniseră pe loc. Candice, care îşi petrecuse majoritatea verilor la Royan, acceptase, deşi încă nu-l cunoştea foarte bine pe bărbatul de care se îndrăgostise. Revedea acum camera în care locuiseră, trupurile lor goale sub briza răcoroasă a oceanului, gândindu-se că-şi destăinuise cele mai mari secrete în faţa unui om pe care îl cunoscuse doar de câteva săptămâni. Niciodată nu vorbise atât de deschis şi de spontan despre bulimia care o tortura, despre răul de care încerca să scape, dar şi despre relaţia cu tatăl ei. Îi descrisese şi sentimentele pe care le încercase intrând în casa aceea misterioasă alături de femeia pe care răposatul o iubise. Acea iubire îi deschisese o altă perspectivă asupra tatălui ei, dureroasă şi totodată preţioasă.

— În seara aceea, la Bidart, ţi-am vorbit despre Dominique Marquisan şi despre ajutorul pe care mi l-a dat.

— Dar nu i-ai pomenit numele.

— Nu.

O mângâie tandru pe mână.

— Cum ai putea să mi-o descrii într-un singur cuvânt?

— Intensă.

— Ai vrea s-o revezi?

— Nu ştiu.

— Poate că fiul tău nu s-a înşelat. Poate că era chiar ea.

— De asta îmi este teamă şi mine. Puţin.

— Ce i-ai spune dacă ai reîntâlni-o?

— Nu ştiu.

— Bine, gata cu întrebările. Promit.

Candice se sprijini de el, simţindu-i căldura braţului puternic şi mirosul îmbătător. Da, aşa cum îi spusese deja lui Mélanie, era înnebunită după tipul acesta. Îndrăgostită lulea. N-ar fi crezut că putea să i se întâmple aşa ceva. Julien fusese amorul de tinereţe şi

rămânea tatăl fiului ei; Arthur o consolase după moartea lui Daniel, fusese un amant calm, blând şi prevenitor. Reconfortant. Acum însă intrase într-o viteză superioară, şi numai gândul că era îndrăgostită îi provoca valuri de voluptate. Prima dată când făcuseră dragoste, reflexele defensive incorigibile îi reveniseră şi încercase să ascundă rotunjimile acelui trup pe care tot nu reuşea să-l uite sau să înveţe să-l iubească. Fusese încordată, nervoasă şi simulase orgasmul.

Încetul cu încetul, noul ei iubit o ajutase să treacă peste complexe. Ştiuse cum s-o atingă, s-o mângâie, până când o făcuse să-şi coboare barierele. Trăise senzaţia că un baraj uriaş se prăbuşea în interiorul ei, sub asaltul unor valuri care măturau totul în cale. Corpul ei vibra în ritmul senzualităţii sale, iar sexualitatea nu mai era definită ca o serie de activităţi pe care le suporta cu stoicism: se simţea vie, puternică, în stare să se exprime. Timidă la început, se deschisese ca o floare, acceptând plenar acea flacără vie care o înconjura din toate părţile. Nu s-ar fi putut sătura niciodată de corpul acelui bărbat, de mirosul şi de textura pielii lui. Niciodată nu trăise o asemenea dorinţă fierbinte. Plânsese în braţele lui, zguduită de senzaţiile noi, de efectul pe care la rândul ei îl avea asupra lui, de ceea ce ghicea în ochii lui, anume simultaneitatea trăirii, sentimentul că fuseseră loviţi de fulger în aceeaşi fracţiune de secundă.

Parcursese vreo zece pagini din *Trenul albastru* când auzi din nou vocea lui Timothée.

— Mama, acum o vezi? Uite, acolo!

Urmări direcţia indicată de degetul copilului, spre arcade. La început nu văzu nimic, apoi întrezări o siluetă subţire, într-un palton lung, cu chipul ascuţit şi ochii aceia negri îndreptaţi către ei.

— Domi a mea! strigă băieţelul şi porni în fugă în direcţia femeii.

Zece luni mai devreme
Paris

Candice nu vorbea deloc cu doctoriţa Whyte despre Dominique, nici despre dispariţia acesteia. Iniţial, se temuse că psihiatra o să-i ceară informaţii despre ea, ceea ce nu se întâmplase, din fericire. Terapia o mâna pe poteci necunoscute, aborda subiecte legate de copilărie, de adolescenţă, de raporturile dificile pe care le întreţinea cu trupul, nu doar al ei, ci şi cu al altora. Până acum nu reuşise niciodată să se împiedice să judece, să le acorde calificative: prea gras, prea slab, dizgraţios. Îi cataloga maşinal pe cei din jur, fără să-şi dea seama că o face, iar când găsea pe cineva perfect – adică foarte slab –, o cuprindea disperarea: nu va arăta niciodată ca respectiva persoană.

Învăţa să se accepte, să se vadă aşa cum era, să nu-şi mai dispreţuiască învelişul corporal. Era o misiune de largă respiraţie, o „muncă de furnică", după cum o recunoştea până şi terapeuta. Uneori îi venea să lase totul baltă, dar simţea că este pe cale să se transforme progresiv, că abandona în urma ei un strat de piele care nu-i mai aparţinea. Demersul era dureros, dar învăţa să primească durerea ca pe o dovadă că făcea progrese. Suferinţa îi arăta că se debarasa de aluviunile nefaste acumulate de-a lungul anilor ca un dop de calcar într-o canalizare.

Nu scăpase complet de crizele de hiperfagie, dar acestea erau mai puţin violente şi mai rare. Nu-i mai provocau acea respingere a propriului trup care o adusese pe culmile disperării. Învăţa să se hrănească fără să mai considere alimentele nişte duşmani personali

şi nu-şi mai provoca voma. Îi spusese dentistului că făcea progrese, că începuse un tratament, iar acesta o felicitase.

Odată cu venirea primăverii, se înscrisese la piscina din place Paul-Verlaine, la doi paşi de casă. Găsise o vecină care acceptase să-l ducă pe Timothée la grădiniţă, în rue de l'Espérance, împreună cu fiica ei. Aranjamentul îi permitea să meargă la piscină în fiecare zi, de la ora opt, şi să înoate douăzeci de minute sau chiar o jumătate de oră înainte să ajungă la studio. La început, ritmul i se păruse extenuant, dar se obişnuise cu ritualul matinal şi întâlnirile cu apa începuseră să-i facă plăcere. Nu fusese niciodată o mare înotătoare, dar îşi făcea fără grabă turele de bazin în fiecare dimineaţă.

Nevoită fiind să-şi tragă pe ea costumul de baie zi de zi, să-şi simtă trupul străpungând undele, avea impresia că-l dresează, că-l cunoaşte mai bine, că se ocupă cu adevărat de el. Când oglinzile din vestiar îi trimiteau imaginea ei goală, nu-şi mai întorcea privirea, ci îşi spunea că nu este nici mai frumoasă, nici mai urâtă decât femeile din jur. Nu mai era mormolocul cu şolduri prea late şi umeri prea înguşti, ci Candice, la fel de atrăgătoare ca oricare alta. Învăţa, în sfârşit, să se iubească.

Despărţirea de Arthur decursese bine, prin comun acord, fără scene şi fără ranchiună. Numele lui Dominique nu fusese rostit niciodată. Tânărul o vizita mai rar, iar ea începuse să nu-i mai solicite la fel de des prezenţa, căci nu-i mai găsea locul în noua ei viaţă. Până la urmă, punţile se rupseseră. Se vedeau fără mare plăcere, fără efuziuni sentimentale.

— Ţi-ai găsit deja pe altcineva? Fiindcă nu pari foarte tristă, îi zisese Arthur la întâlnirea de despărţire.

Observaţia lui o amuză. Îi răspunse că nu, că nu găsise pe nimeni, minţind cu bună ştiinţă. În fiecare zi, la piscină, îşi făcea

turele alături de un bărbat pe care îl saluta politicos, cu o înclinare scurtă din cap. Înotătorul venea la aceeaşi oră cu ea, pe la opt şi cinci minute. Avansa mult mai repede pe culoarul lui, dar uneori lăsa impresia că o aştepta. Oare îi juca feste imaginaţia? Momentele acelea, deşi petrecute în tăcere, creaseră o anumită complicitate între ei.

Mai mult, misteriosul bărbat pasionat de înot părăsea piscina în acelaşi timp cu ea. Nu apuca niciodată să-i vadă ochii, ascunşi sub ochelarii de natație, nici părul, vârât sub cască, dar îi aprecia zâmbetul şi îi spiona, nu fără o anumită poftă, trupul aproape gol. Era mult mai înalt decât Arthur, cu umeri puternici. Nu i-ar fi dat mai mult de treizeci şi cinci, maximum treizeci şi opt de ani. Zi de zi se întreba cum să intre în vorbă cu el, dar nu îndrăznea să facă primul pas.

Apoi, timp de o săptămână, înotătorul nu mai veni. Candice se întristă, după care se enervă. Ce proastă era, să se uite după un tip care probabil că nici n-o observase! Încercă să-l uite, dar lunea următoare îl descoperi, cu un freamăt de plăcere, pe culoarul alăturat. Preţ de douăzeci şi cinci de minute înotară în acelaşi ritm, apoi schiţară un gest de salut şi se îndreptară spre vestiare.

La ieşire, o siluetă cu spatele lipit de zidul clădirii. Înotătorul ei o aştepta.

— Bună ziua! Voiam să vă aud glasul.

În aceeaşi seară, o informă pe Mélanie că îşi făcuse o cunoştinţă nouă la piscină.

— La piscină? repetă neîncrezătoare prietena ei.

— Da, îl cheamă Alexandre.

— Nu te-am mai auzit de multă vreme aşa de tulburată. Cum e acest Alexandre al tău?

— Am băut doar o cafea, la repezeală. Nu ştiu mare lucru despre el.

— Atunci, spune-mi ce ştii.

Alexandre era divorţat. Avea treizeci şi şase de ani şi o fetiţă care mergea pe zece ani. Nu suporta să i se spună Alex. Îi plăceau surorile Brönte, Oscar Wilde şi Ian McEwan. Intenţiona să se mute pe lângă bulevardul Gambetta. Lucra la departamentul de marketing al unei importante edituri.

— Dar are o iubită?

— Mă rog la Dumnezeu să nu.

— O să-l revezi?

— Aşa sper. De fiecare dată când ieşim de la piscină îmi spune: „Pe mâine!"

— Poate că ar trebui să mă apuc şi eu de natație, spuse Mélanie, spre amuzamentul lui Candice.

Când se trezea dimineaţa devreme, ca să meargă la înot, abia aştepta să-l revadă pe Alexandre. Inima îi vibra de bucurie anticipată. Îşi făcuseră obiceiul să bea împreună o cafea sau un ceai, după sport. Nu-i trebuise mult timp ca să afle că bărbatul era singur. Avea câteva prietene, ţinuse să precizeze. Candice îl asculta cu atenţie, încuviinţând din cap. Şi-ar fi dorit să se numere printre amicele lui, îi veni să spună, dar se abţinu. Îi mărturisi în schimb că se despărţise de două luni de iubitul ei: „Înseamnă că amândoi suntem liberi", zâmbi Alexandre. Îi răspunse tot printr-un zâmbet, fără să-şi ferească privirea.

Îşi trimiteau zeci de SMS-uri, până târziu în noapte. Învăţau să se cunoască mai întâi dimineaţa, apoi seara, prin mesaje pe telefon. Discutau despre relaţiile de la muncă şi îşi povesteau micile întâmplări ale zilei. Alexandre se pregătea să se mute în alt cartier, iar Candice se temea că n-o să-l mai vadă la piscina din place Paul-

Verlaine, că o să iasă din viaţa ei. Uneori o încerca bănuiala că nu era interesat cu adevărat de ea, că faimoasele lui „prietene” erau femei mai în vârstă şi mai sofisticate, i se confesase într-o zi lui Mélanie.

— Invită-l la masă, o sfătuise aceasta.

Ar fi făcut-o, dar nu mai suporta decorul vetust al micului apartament de două camere din rue des Cinq-Diamants. Locuia acolo de aproape nouă ani, iar decorul începuse să o apese. Casa purta o încărcătură familială şi afectivă de care şi-ar fi dorit să se debaraseze. Îi fusese oferită de tatăl ei şi locuise acolo cu Julien, cu Timothée, cu Arthur şi cu Dominique. Visa la un loc pe care să-l descopere singură, la o locuinţă a cărei istorie să o scrie doar ea. Până la urmă, Alexandre o invită la cină în noul lui apartament. Candice petrecu ore în şir meditând asupra ţinutei pe care s-o poarte, dar îşi dădu seama că nu avea motive să-şi bată capul. Omul o vedea în fiecare zi la piscină, cu boneta aceea oribilă pe cap, apoi la cafenea, cu părul încă umed şi zburlit. Alese un machiaj discret, îşi netezi părul lung, blond şi optă pentru o ţinută simplă, estivală: fustă de blugi şi cămaşă albă.

Alexandre locuia acum pe o stradă liniştită, care dădea în bulevardul Gambetta. Candice cunoştea destul de bine cartierul, pentru că prietena ei, Mélanie, stătea în apropiere, în Belleville. Apartamentul era încă plin de cutii, dar noul locatar degajase sufrageria şi bucătăria. Camerele luminoase, cu stucaturi tipic pariziene, parchet vechi, şi ferestre care dădeau spre acoperişurile din jur, îi făcură o primă impresie foarte bună.

Încă nu o ştia, dar peste numai câteva luni, la finalul verii, avea să se mute aici împreună cu Timothée, în casa lui Alexandre şi a fiicei sale, Lara. Urma să părăsească definitiv vechiul apartament din rue des Cinq-Diamants. Nu avea de unde să ştie toate acestea

în timp ce trecea dintr-o încăpere în alta, apoi, pe balconul îngust, îl asculta povestindu-i cum găsise această bijuterie şi fusese sigur că avea să devină în curând căminul lui.

În seara de dinaintea primei lor nopţi petrecute împreună, Alexandre părea complet absorbit de prepararea mâncării, iar această nervozitate, pe care nu i-o intuise înainte, o înduioşă. Candice profită ca să-l studieze mai bine în timp ce se agita printre oale şi farfurii. Nu era un bărbat cu adevărat frumos. Avea o faţă prelungă şi osoasă, cu nasul impozant, dar emana un şarm aparte. Să fi fost zâmbetul, ochii căprui, modul în care îşi aranja din reflex o şuviţă rebelă, sau toate acestea la un loc? În orice caz, era irezistibil, hotărî ea. Îi plăceau statura lui impunătoare, umerii laţi, mâinile virile, dar delicate, sprâncenele negre, groase, care se ridicau în forma unor accente circumflexe, râsul care îl făcea să mijească ochii.

— Sunt un bucătar de toată jena. Mai bine mergeam la restaurant. Dar sunt foarte bucuros că eşti aici, alături de mine, adăugă întinzându-i un pahar de vin.

Candice aruncă o privire în jur. Pe majoritatea cutiilor de carton stivuite pe lângă pereţi apărea inscripţia: CĂRŢI. Observă că într-una dintre ele se găsea tot ciclul *Familia Rougon-Macquart.*

— Şi ţie îţi place Zola?

— Sunt fan dintotdeauna. Să ciocnim în cinstea dragului de Émile!

Când ridică paharul, gândul îi fugi la Dominique, la soarta ei. Nu se simţea vinovată, ci doar puţin tristă. Deşi fugară, senzaţia o marcă.

Parcul Belleville,
Paris

— Candice, eşti bine? Ţi-e frig? o întrebă Alexandre îngrijorat.

Era incapabilă să-i răspundă. Nu vedea decât acea privire sumbră şi adâncă, pe care o cunoştea atât de bine, şi care acum se apropia ineluctabil.

Timothée se opri din fugă. Părea să ezite.

Candice se ridică în picioare şi aşează cartea pe bancă.

— Ea este? reveni Alexandre.

Timpul părea să se fi oprit în loc. Silueta longilină, pierdută în paltonul ale cărui poale măturau zăpada, cu un fes galben de lână pe cap, venea spre ei parcă plutind. Candice nu mai auzea nimic în jur, nici strigătele copiilor, nici conversaţiile trecătorilor, nici vuietul înfundat al traficului. Avea impresia că trecutul o prinde din urmă, că retrăieşte momentul primului contact cu acei ochi negri, în place d'Italie, imediat după accident. Constată blocată că persoana care o privea acum, de la câţiva metri distanţă, avea chipul perfect neted, ca al unei femei tinere, mai tinere decât ea, şi că şuviţele ce se iţeau pe sub căciulă erau brunete. Pe de altă parte, osatura feţei, buzele subţiri, culoarea ochilor şi fruntea înaltă semănau leit cu cele ale lui Dominique Marquisan.

Timothée se refugiase la pieptul matern. Amândoi se holbau la necunoscută cu un amestec de teamă şi fascinaţie.

— Bună ziua, o salută tânăra ce nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani, zâmbind timid. Tu eşti Candice Louradour?

Vorbea cu un accent pe care nu reuşea să-l plaseze.

— Da, eu sunt.

— Iar tu trebuie să fii Timmy? îl întrebă pe băiat.

Mâinile tinerei tremurau puţin.

— Da, el este Timmy, răspunse Candice în locul copilului, care rămăsese cu gura căscată.

— Îmi cer iertare... nu ştiam cum să te găsesc, spuse necunoscuta alegându-şi cu greu cuvintele. Am văzut pozele din parc pe pagina ta de Insta şi m-am gândit că... Am venit de mai multe ori... L-am recunoscut pe Timmy, apoi... pe tine.

— Dar tu cine eşti? o chestionă agasat micuţul.

— Ah! Ce urât din partea mea că v-am abordat fără să mă prezint... N-aş fi îndrăznit să vă deranjez...

— Cum te numeşti?

Din cauza accentului ei pronunţat, Candice auzi „Cadina". O rugă să repete.

— Cadine, cu „e" la final.

— Ca în romanul lui Zola?

— Exact. După mica florăreasă din *Pântecele Parisului.*

Într-o străfulgerare, Candice revăzu cicatricea cezarienei, plicurile crem şi gesturile materne ale lui Dominique Marquisan atât faţă de ea, cât şi faţă de cel mic, tristeţea care o cuprinsese în timp ce citea din *Pântecele Parisului.*

— Eşti fiica ei! reuşi să articuleze sugrumată de emoţie.

Simţi mâna lui Alexandre aşezându-i-se liniştitor pe umăr.

— Da, eu sunt fiica lui Dominique. Toată lumea îmi spune Dulce.

— Ce înseamnă asta? întrebă Lara, care tocmai li se alăturase.

— Ei bine, poate să însemne „dragă", „bomboană" sau „dulce", în spaniolă.

— Eşti spaniolă?

— Da. M-am născut la Paris, dar am crescut şi trăiesc la Madrid. Tata este spaniol.

Dulce îşi ceru iertare încă o dată că se repezise la ei aşa; îl salută pe Alexandre, care stătea în spatele lui Candice, cu un gest încurcat din cap. Se mira că Dominique nu-i menţionase existenţa, le spuse,

dar, oricum, toată povestea era relativ complicată. I-ar fi fost dificil s-o explice în doar câteva minute, însă ţinuse neapărat să-i vadă pe Candice şi pe Timmy, să-i întâlnească. Reuşise cu greu să dea de ei, căci nu cunoştea bine Parisul şi nu avea nici un localnic care să o ajute. Pe când o asculta, Candice se întrebă în ce măsură cunoştea complexitatea raporturilor care o legau de mama ei. Venise până aici ca să-i ceară cumva iertare? Sau, din contră, ca s-o oblige să se pocăiască? Oare o trimisese Dominique, abilă şi manipulatoare ca de obicei? Candice se simţea nesigură şi îşi dădea seama că Alexandre era la rândul lui nervos.

Dulce vorbea din ce în ce mai repede, părând să-şi piardă suflul, bâlbâindu-se şi revenind. Apoi, brusc, izbucni în lacrimi. Semăna cu o pasăre prinsă în mijlocul furtunii. Suspina amarnic în faţa lui Candice, sub ochii nedumeriţi ai copiilor.

— Îmi cer iertare, îmi pare rău, îmi pare foarte rău, repeta.

Îi luă mâna şi îi şopti că totul se petrecuse foarte repede, în numai o lună, că nimeni n-o putuse ajuta, că medicii o preveniseră. Îngheţată de frig şi de şoc, Candice se întrebă dacă auzise bine, dar Dulce continuă, strângând-o tot mai puternic de mână. Vocea ei ajunsese la nivelul unui murmur pe care abia îl puteai distinge. Îi povesti că Dominique suferise de cancer înainte de naşterea ei, dar se vindecase. Într-adevăr, îşi aminti Candice, femeia îi spusese la un moment dat că era obişnuită cu instituţiile spitaliceşti. De această dată însă, explică Dulce, boala fusese mult mai agresivă, atacase pancreasul şi o ucisese rapid.

Candice rămăsese cu gura căscată în faţa tinerei, incapabilă să reacţioneze. Din fericire, Timothée nu pricepuse nimic. Îşi admira urmele lăsate de talpa ghetelor pe zăpadă. În tăcerea de plumb care se lăsase, Alexandre reuşise să-i îndepărteze pe copii, momindu-i cu promisiunea unor clătite.

Singură, în faţa fiicei lui Dominique Marquisan, Candice îşi căuta cuvintele.

— Cele mai sincere condoleanţe, Dulce.

Replica i se păru atât de fadă, de plată, încât îşi muşcă buzele. Dar fata părea recunoscătoare. Îi luă mâinile într-ale ei şi îi mulţumi cu un zâmbet şters. Aruncând o privire în jur, Candice văzu că Alexandre şi copiii se aflau ceva mai departe, lângă standul cu clătite. Îi propuse tinerei să bea o cafea într-un local din apropiere pe care îl cunoştea prea bine, pe rue des Couronnes. Ca să se încălzească şi să poate discuta pe îndelete. Pe drum, îi trimise un SMS lui Alexandre, anunţându-l că plecaseră.

Cafeneaua era plină de lume, dar reuşiră să găsească o masă mai retrasă. De când se mutase în cartier, Candice devenise o clientă fidelă, întâlnindu-se acolo cu Mélanie şi cu alte prietene. Când tânăra îşi scoase fesul galben, constată că părul ei brunet era lung şi foarte des şi că avea tenul mai închis la culoare decât Dominique.

Conversaţia care se înfiripă le conduse spre un alt subiect: Candice o întrebă cu ce se ocupa, dacă era încă la facultate. Tânăra tocmai terminase studii economice la Madrid şi lucra într-un mare magazin, unde se ocupa de gestionarea stocurilor. Comandară ciocolată caldă şi vorbiră o vreme despre capitala Spaniei, pe care Candice nu avusese ocazia s-o viziteze.

Apoi discuţia se întrerupse, în lipsă de alte nimicuri cu care să umple golul.

— Ţinea mult la tine, să ştii, rupse Dulce tăcerea.

— Şi eu la ea, îi răspunse cu sinceritate.

— În acelaşi timp, ştiu că mama era o fiinţă complicată, adăugă tânăra ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Nu ştia să întreţină raporturi simple cu cei apropiaţi. Adesea îi aducea în pragul nebuniei, ca pe tata.

— Mi-ar plăcea să aflu mai multe despre voi.

Pe tatăl lui Dulce îl chema Diego. O întâlnise pe mama ei în urmă cu douăzeci şi trei de ani, la Madrid. Dominique tocmai se despărţise de un tip mai în vârstă. Un avocat celebru.

— Agapanthe.

— Da. Ţi-a vorbit despre el? Îl detest. I-a făcut numai porcării şi a influenţat-o negativ.

Mama ei venise în Spania împreună cu un grup de amici, în concediu. Căutau aventură şi distracţie. Diego era cu zece ani mai tânăr decât ea. Se întâlniseră întâmplător, într-un bar de tapas. Un flirt, precizăgraseind puternic, o idilă de vară.

— Iar eu sunt produsul acelui flirt, mă înţelegi? Mama şi-a dat seama târziu că rămăsese însărcinată şi a decis să nu facă avort. Tata, în schimb, nu a fost prea fericit la aflarea veştii. A venit totuşi la Paris şi m-a recunoscut legal. Port numele lui. Au hotărât să trăiască împreună, în speranţa că relaţia lor va funcţiona.

— Pe rue Saint-Lazare?

— Da, surâse Dulce, acasă la Jeanne şi Zola.

Nu-şi amintea mare lucru din perioada aceea. Concubinajul fusese un eşec încă din prima zi, un adevărat dezastru, din câte auzise. Nu erau făcuţi unul pentru celălalt, situaţia devenise de nesuportat.

— Tata îmi repeta adesea că mama era *loca,* nebună. Am crescut cu această idee în cap şi ajunsesem să-mi fie frică de ea, să nu vreau s-o văd. El s-a căsătorit cu o altă femeie, pe nume Raquel, când aveam cinci ani. Pe ea am numit-o *Mamă.* Mai am doi fraţi.

— Dar nu te-a crescut Dominique?

— Nu. Deloc. Tata a obţinut custodia când eram încă mică. Nu erau căsătoriţi, iar el s-a descurcat mai bine. Cred că adunase tot felul de dovezi ca s-o decadă din calitatea de mamă. Probabil că a

fost foarte dureros pentru ea. N-am mai văzut-o câţiva ani. Căzuse din nou în mrejele marelui avocat. În tot acest timp, a rămas o străină pentru mine. Era ca şi cum n-ar fi existat.

Candice o asculta în tăcere. Revedea episodul acela de la clinică, jena cu care răspunsese Dominique atunci când infirmiera o întrebase dacă era fiica ei. Erau indicii pe care le simţise, dar pe care nu le aprofundase.

Dulce îşi continuă povestea. Abia la momentul majoratului simţise nevoia să-şi caute mama. Începuse prin a o bombarda cu scrisori la adresa din rue Saint-Lazare, însă Dominique răspundea sporadic, ceea ce o întrista şi îi sporea nerăbdarea. O lună mai târziu, când prinsese un weekend prelungit, o anunţase că venea la Paris, că nu-i mai lăsa loc de întors. Voia să-şi cunoască mama şi nu mai putea aştepta. Dominique o primise vizibil emoţionată.

— Abia atunci am înţeles cât de tare o tulbura şi cât de mult se temea de această întâlnire cu trecutul. Mi-a luat chipul între palme şi m-a privit îndelung. Din ochi îi curgeau lacrimi. Atâtea lacrimi mute, încât m-a apucat plânsul şi pe mine. Am bocit amândouă în pragul casei ca nişte nebune.

Dulce încerca să zâmbească, dar avea ochii umezi. Şi lui Candice i se pusese un nod în gât. Fata reluase de la zero relaţia cu mama ei, încercaseră să recupereze împreună timpul pierdut, dar exerciţiul se dovedise dureros, căci Dominique era o fiinţă stranie. Nimeni nu o egala în intensitatea trăirilor. Tovărăşia ei te umplea de energie, dar concomitent te obosea. La urma urmelor, se trezise în postura de mamă la aproape şaizeci de ani, iar experienţa o debusola, îi explică Dulce, învăţase tot ce ştia de la mama sa vitregă, Raquel. Ea îi verificase temele pentru şcoală, ea o certase când pleca prea târziu de acasă, ea o învăţase bunele maniere.

La început se înţeleseseră greu, ba chiar se şi certaseră de câteva ori. Mama ei biologică nu reuşea să-şi găsească locul în viaţa ei şi era geloasă pe Raquel. Dulce o vizitase de mai multe ori la Paris, dar relaţia nu se ameliorase semnificativ. De fiecare dată când revenea la Madrid, tatăl ei îi repeta că orice încercare de a crea punţi de legătură cu Dominique era sortită de la bun început eşecului. Că era o femeie insuportabilă, alături de care nu se putea trăi. Dulce refuza însă să se recunoască învinsă. Îi trimitea în continuare cărţi poştale nostime şi afectuoase, cu desene şi anecdote lejere. Era în al nouălea cer când primea în schimb, de la Paris, acele plicuri cu scrisul elegant pe care învăţase să-l recunoască, mirosind a parfum rafinat. Încetul cu încetul, de-a firul lunilor şi anilor, între ele se înfiripase un dialog consistent.

— Chiar dacă nu-mi permitea să-mi ocup locul legitim de fiică în viaţa ei, deşi respingea ideea că ar putea deveni mama mea, nu voiam s-o abandonez. N-aş fi putut niciodată s-o privesc ca pe o verişoară, o soră mai mare sau o prietenă! Nu aveam voie să-i spun „mamă”, ci Niki. A fost foarte greu.

Relaţia lor fusese ca o luptă. De pildă, Dominique Marquisan nu-i spusese nimic despre accident.

— Îţi dai seama că i se taie un picior şi refuză să vorbească despre asta? Suferă o operaţie de amputare, iar eu, fiica ei, aflu cu mult după aceea. Ducea o viaţă dublă. Nu-mi spunea niciodată totul. De ce? Nu ştiu. Vezi tu, cinci ani nu mi-au fost de ajuns ca să-mi cunosc mama. Iar atunci când credeam că am reuşit, că, în sfârşit, între noi se stabilise o legătură strânsă, m-a părăsit pentru totdeauna.

Zumzetul din cafenea umplu momentul de tăcere.

— E bună ciocolata asta.

— Delicioasă, o aprobă Candice.

— Auzi muzica?

— Da. Beatles.

— Mama îi adora. *Baby, you can drive my car,* fredonă Dulce, bâţâindu-se în ritmul melodiei.

Mai cântă câteva minute, apoi îşi luă o mină concentrată, lăsând impresia că-şi aduna forţele pentru ceea ce urma. Îşi îndreptă umerii, trase adânc aer în piept şi, fixând-o cu privirea pe Candice, începu. Simţea nevoia să-i povestească despre sfârşitul lui Dominique, despre ultimele ei clipe, deşi îi venea extrem de greu. Îi tremurau buzele în timp ce vorbea. Mama ei avusese parte de o moarte groaznică, fiind transformată într-un schelet neputincios de cancerul care o rodea pe dinăuntru. Nu o auzise însă niciodată plângându-se. Niciodată. Mai mult, reuşea să glumească cu medicii, să-i facă să râdă, deşi toată lumea ştia că e terminată.

— Abia în ultimele clipe mi-a vorbit despre tine şi despre Timmy. Mi-a povestit atâtea detalii despre voi, încât aveam impresia că vă cunosc de când lumea. Vă iubea enorm! Abia atunci am înţeles cine avusese grijă de ea după accidentul de maşină, cine o ajutase să-şi recapete speranţa. Am ţinut neapărat să-ţi mulţumesc, din toată inima.

Candice se văzu nevoită să precizeze că nici relaţia ei cu Dominique nu fusese simplă. Desigur, rămăsese alături de ea după accident, dar apoi liantul începuse să se fisureze, până la desprinderea definitivă. Se întreba în sinea ei dacă Dulce era la curent cu scena din casa scării, dacă aflase despre furia neagră care o făcuse s-o gonească din casă ca pe un duşman. N-ar fi trebuit să i se destăinuie? Deschise gura, pe punctul s-o facă, dar nu apucă.

— Mama mea avea un talent special să dea buzna în viaţa oamenilor, o întrerupse Dulce, ghicindu-i intenţia.

Mimă cu palmele deschise o pată care se întindea la nesfârşit şi puse degetul pe rană: da, aşa funcţionase Dominique Marquisan. Ocupa orice spaţiu i se lăsa la dispoziţie, se infiltra fără ruşine în existenţa celor din jur. Unii o suportau cu uşurinţă, dar pentru alţii era pur şi simplu un coşmar. Candice nu trebuia să se scuze. Dulce ştia totul şi o înţelegea.

Ghicise că Niki locuia la o „prietenă" în săptămânile petrecute la Candice acasă, după ce fusese expulzată din rue Saint-Lazare şi îşi pierduse locul de muncă.

— Ştiam cum te numeşti, îţi cunoşteam adresa, fiindcă îi scriam la tine, dar muream de curiozitate să aflu cine este această faimoasă Candice Louradour.

Schimbară un zâmbet, deşi fata era iarăşi în pragul lacrimilor.

Dulce ar fi vrut să ştie ce fel de persoană era aceea care-i găzduia mama. Scotocise aşadar pe reţelele sociale până dăduse peste profilul ei de Instagram.

— Ţi-am descoperit chipul, surâsul, fotografiile cu băieţelul. E atât de dulce! Mi-am spus că, cel mai probabil, Niki se simţea bine la voi, deşi mi-ar fi plăcut să primesc veşti de la ea. Aveam senzaţia că trecusem în planul secund al vieţii ei. Mă simţeam exclusă, ca şi cum tu ai fi devenit fata lui Niki...

— Înţeleg, murmură Candice.

Dulce dedusese ulterior că mama ei părăsise Parisul în aprilie sau în mai anul trecut, pentru că scrisorile pe care le trimitea în pasajul Sigaud, la ultima adresă cunoscută, i se întorceau şi nici mobilul nu mai funcţiona. Reuşise să reia legătura cu ea la începutul verii şi aflase că Dominique Marquisan se instalase în regiunea unde copilărise, în Maine-et-Loire, la Saint-Pierre-du-Lac, lângă La Ménitré. Închiriase acolo o căsuţă plină de şarm, cu o mică grădină, şi îşi adusese mobila şi cărţile ei dragi, inclusiv

colecţia dedicată lui Zola. Dulce petrecuse câteva zile acolo. Era pentru prima dată când o vedea de când suferise amputarea, şi şocul fusese greu de suportat. Descoperise că mama ei era foarte curajoasă şi că se obişnuise cu proteza. Petrecuseră clipe de neuitat, de regăsire, de complicitate, de tandreţe. În grădina umbroasă, Niki îi citise din *Pântecele Parisului,* dezvăluindu-i misterul numelui pe care îl purta, Cadine. O dusese să viziteze abaţia unde crescuse, cumpărată între timp de un cuplu de parizieni la pensie.

Dulce observase că mama ei obosea din senin, că părea încă şi mai uscată şi mai vulnerabilă, dar nu avea de unde să ştie că boala era atât de avansată, atât de ameninţătoare. Totul se dusese de râpă la finalul anului, în decembrie. Lui Niki i se făcuse brusc rău, iar medicul de familie o trimisese să facă analize în regim de urgenţă, alarmat de slăbiciunea şi de paloarea ei. Era prea târziu. În ianuarie fusese internată la spitalul universitar din Angers, şi abia atunci îi mărturisise fiicei sale că suferea de cancer.

— Din nou, această nevoie de compartimentare a informaţiei, de secret. Din pudoare? De frică? Am detestat-o pentru asta.

Dulce îi ceruse bani tatălui ei, explicându-i că trebuia să se ducă în Franţa ca să-şi vegheze mama, grav bolnavă, iar Diego acceptase. Îi fusese alături în ultimele clipe de viaţă. Murise în luna februarie şi era înmormântată la cimitirul din La Ménitré, lângă părinţii ei. Dulce se ocupase de tot, golise căsuţa de la ţară, triase mobila şi celelalte obiecte rămase. Nu-i fusese deloc uşor. Un prieten apropiat venise de la Madrid ca s-o ajute. În paralel, continua şi procesul şoferului care o lovise şi ţinea legătura cu avocatul angajat de Niki. Despăgubirile urmau să fie plătite, desigur, singurei moştenitoare, adică ei.

Candice se simţi cuprinsă de un val de sentimente contradictorii, haotice, care îi apăsau pieptul şi o făceau să respire

greu: imaginea acestei copile îndoliate după o mamă pe care abia o cunoscuse, amintirea propriului ei tată, doborât de virus şi momentele de cruntă suferinţă de după aceea. Din spatele acestor trăiri se profila cea mai puternică, empatia declanşată de curajul, de puterea şi de demnitatea pe care le vădise Dulce. Nu putea să scape însă şi de un sentiment mai jenant – culpabilitatea care o rodea insidios. N-ar fi fost mai bine să procedeze altfel cu Dominique, în loc să taie toate punţile? N-ar fi trebuit să-i mai acorde o şansă? Pe fondul acestor gânduri şi emoţii, avu o intuiţie salvatoare: îşi asuma decizia de-a o goni pe Dominique, căci aceasta era pe cale să-i răpească locul în sufletul lui Timothée. Prin urmare, nu avusese de ales. La finalul acestui carusel afectiv îşi făcu apariţia incertitudinea. Nu se putu împiedica să se întrebe, ascultând-o pe Dulce, dacă nu cumva Faustine resimţise aceeaşi ostilitate faţă de Dominique, generată de aceeaşi uzurpare a rolului matern. În acel moment îi vibră mobilul. Era un mesaj de la Alexandre:

Totul e în regulă? Am lăsat copiii la Peggy. Sunt afară, dacă ai nevoie de mine.

Peggy era vecina lor de palier. Uitându-se pe geam, zări silueta înaltă a lui Alexandre pe trotuarul de vizavi.

— Nu te mai reţin mult, spuse Dulce urmărindu-i privirea. Mama ţinea neapărat să te regăsesc şi i-am promis c-o să fac toate eforturile.

— Pentru prima dată, i-ai spus „mama”, nu Niki.

— Da, mama, acceptă Dulce. Mama mea.

Surâse, bravând lacrimile care i se scurgeau pe obraji.

În acea clipă unică, Candice simţi o dorinţă de nestăpânit să-i împărtăşească lumina nouă pe care o proiectase Dominique asupra unor porţiuni din viaţa ei. Dar de unde să înceapă? Totul i se părea

foarte confuz. Ar fi vrut să-i descrie iubirea ei pentru literatură, după ce îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă fără să pună mâna pe o carte; să-i explice cum o făcuse Dominique să se îndrăgostească de Émile Zola. Ar fi vrut s-o înştiinţeze că era pe punctul să câştige o mare bătălie împotriva propriilor săi demoni şi că Dominique o adusese pe calea cea bună, după ce o găsise zăcând lângă vasul de toaletă.

Nu mai aveau mult timp, iar Candice încerca să-i spună toate acestea dintr-odată. Cuvintele i se amestecau într-un flux incoerent. Dulce îşi pusese deja haina şi căciula şi lăsase pe masă o bancnotă de douăzeci de euro, interzicându-i să plătească ceva. Insista că fusese plăcerea ei s-o invite şi că data viitoare avea să facă cinste Candice, dacă i se întâmpla să ajungă pe la Madrid şi dorea s-o revadă. Urma să-i trimită numărul ei de telefon prin mesageria Instagram. „Da, da, sigur că o să ne mai întâlnim", bâigui Candice maşinal, luându-şi, la rândul ei, haina şi poşeta.

Secundele se scurgeau cu viteză. Vedea spatele lui Dulce, aproape de ieşirea din local, acel spate drept şi fragil, acea postură graţioasă a capului. Ar fi vrut s-o reţină, căci mai avea atât de multe de povestit. I-ar fi fost de ajuns să întindă mâna, s-o bată pe umăr şi s-o invite să se aşeze, ca să continue conversaţia în faţa unor noi ceşti de ciocolată fierbinte. Blestemă decalajul interior care se instala sistematic între imediatul clipei prezente şi geneza complexă a emoţiilor, împiedicând-o să formuleze ceea ce înţelesese abia atunci. I-ar fi vorbit despre acea detaşare necesară de sine şi de ceilalţi, pe care n-ar fi reuşit niciodată să o practice înainte de apariţia lui Dominique, despre acea concepţie despre parcursul şi conştiinţa ei la care ajunsese: un ecou infim la început, dar care răsuna acum puternic în ea, se amplifica şi îşi croia năvalnic drum în profunzime. Acel ecou, o ştia acum, avea să-i

ghideze toată viaţa, în clipele de bucurie sau de tristeţe, în faţa tuturor surprizelor pe care i le rezerva destinul.

Prea târziu. Dulce era deja afară, în stradă. Pierduse ocazia. Alexandre o aştepta în faţa cafenelei. Văzându-i tulburarea, îşi lăsă cu tandreţe braţul protector peste umerii ei.

Dulce se întoarse ca să-i salute încă o dată. Cum să-i răspundă? S-o îmbrăţişeze? Să-i mulţumească? Dar iată că tânăra pornise cu paşi rapizi înapoi către ei.

— Era să uit! Mama mi-a spus să-ţi dau asta. A zis că sunt doar pentru tine şi pentru nimeni altcineva.

Candice îi simţi respiraţia caldă pe obraz şi textura unui pacheţel de hârtie între degete, apoi fesul galben şi paltonul negru dispărură definitiv în frig.

Rămaseseră singuri. Avea în mână un pliculeţ. Când îl deschise, auzi vocea gravă a lui Dominique, ca şi cum i-ar fi fost alături: *Nu trebuie să vă amintesc care este bunul meu cel mai de preţ legat de Zola. Lucrul la care ţin cel mai mult.*

— Ce-ai primit acolo? o întrebă Alexandre.

Candice îi întinse scrisoarea, iar el citi primele rânduri cu voce tare:

— „Femeie adorată, îţi scriu pe fugă. Din păcate nu pot să vin mâine, marţi. Sunt reţinut acasă...” Se întrerupse şi studie mai îndeaproape scrisul demodat, apoi continuă lectura: „Voi veni cât de curând posibil. Între timp, îţi dau în păstrarea inima mea, care îţi aparţine în totalitate. Nu trece nici o oră fără să mă gândesc la tine.”

— „Te îmbrăţişez cu toată puterea. O mie de sărutări pe ochii tăi frumoşi, pe creştet şi pe cosiţa ta lungă şi parfumată”, îl completă Candice.

— Cine este autorul acestui mesaj? o întrebă el mirat.

— Émile Zola.

— Serios? făcu Alexandre căscând ochii de uimire.

— Da.

— Şi Dulce ţi l-a făcut cadou ţie?

— Da, din partea lui Dominique Marquisan.

— De ce?

Abia atunci observă Alexandre că iubita lui plângea şi zâmbea simultan. Un surâs radios, neaşteptat, vesel ca un curcubeu. Părea complet bulversată, prăbuşită şi, în acelaşi timp, uşurată.

O trase spre el şi o sărută uşor pe buze.

— Ţi-am promis mai devreme că nu-ţi mai pun întrebări, dar acum simt nevoia să aflu mai multe. O să-mi povesteşti totul într-o bună zi?

— Da, îi răspunse Candice ştergându-şi lacrimile. Îţi promit.

SFÂRŞIT

MULŢUMIRI

Încep prin a-i mulţumi lui Nicolas, primul meu cititor.

Mulţumirile mele se îndreaptă şi către Sophie Charnavel şi întreaga echipă de la Robert Laffont.

Mulţumiri speciale îi datorez lui Gaëlle Nohant, sora mea întru scris.

Le asigur de recunoştinţa mea pe Valérie Bertoni, Cécile Boyer-Runge, Sarah Hirsch, Laure du Pavillon, Catherine Rambaud şi Chantal Remy.

Îi mulţumesc lui Audrey Siourd, datorită căreia am ajuns la Médan, unde am întâlnit-o pe Martine Le Blond-Zola, strănepoata lui Émile Zola.

Îi mulţumesc lui Sylvain Louradour, care mi-a permis să-i folosesc numele de familie.

Îi mulţumesc lui Jonathan Cornea, care mi-a deschis uşa ultimului domiciliu al lui Zola, pe rue de Bruxelles. Îi mulţumesc lui Delphine Bürkli. Le mulţumesc lui Alexandre Martin şi lui François Roth, de la start-up-ul Colonies, pentru primire.

Le mulţumesc lui Violette Libaut şi întregii echipe de la studioul de înregistrări Rosalie.

BIBLIOGRAFIE

Jean Bedel, *Zola assassiné,* Flammarion, 2002

Evelyne Bloch-Dano, *Madame Zola,* Grasset, 1997

Isabelle Delamotte, *Le Roman de Jeanne,* Belfond, 2009

Jean-Paul Delfino, *Assassins!,* Héloïse d'Ormesson, 2019

Denise Le Blond-Zola, *Émile Zola raconté par sa fille,* Fasquelle, 1931; Grasset, 2019

Valentine del Moral, *Chez Zola,* Éditions de Fallois, 2015

Henri Troyat, *Zola,* Flammarion, 1992

Émile Zola, *Lettres à Alexandrine* (1876–1901), Gallimard, 2014

Émile Zola, *Lettres à Jeanne Rozerot* (1892–1902), Gallimard, 2004